N:r 13. ÅRG. 33. 5 AUGUSTI 1928. PREN.-PRIS 2: 25

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Jesus, kärlek rena! Släpp mig ej allena!

Jesus, kärlek rena! Släpp mig ej allena!
Håll mig vid din sida, lär min arm att strida.
Vart jag än må fara, låt hos dig mig vara.
Jesus, kärlek rena! Släpp mig ej allena!

Den dig, Herre, äger, annat allt avsäger;
Den som dig sig giver, gärna hos dig bliver.
Låt mig arma, svaga städse dig behaga.
Jesus, kärlek rena! Släpp mig ej allena!

Dig jag mig förskrivit och mitt allt dig givit.
I ditt blod mig rena, mig med dig förena.
Smält med helga flamman oss i ett tillsamman.
Jesus, kärlek rena! Släpp mig ej allena!

Måtte i all fara du ditt barn bevara.
Håll min själ och sinne i din kärlek inne.
Bliv mig när i grunden, sorg- som glädjestunden.
Jesus, kärlek rena! Släpp mig ej allena!

Låt din blick mig skåda, rädda mig ur våda.
När jag snärjs av banden, räck mig Herre, handen.
Styrk mig, när jag lider; stärk mig när jag strider.
Jesus, kärlek rena! Släpp mig ej allena!

Om jag här skall dröja, lär mig dig förnöja;
Du mitt sällskap blive och din frid mig give.
Utom dig ej gives rum, där själen trives
Jesus, kärlek rena! Släpp mig ej allena!

Gerhard Tersteegen.

(Ur Sanningsvittnet.)

HIMMELRIKET.

Matt. 13: 44—46.

Av Erik Folke.

Himmelriket — är icke det ett underbart budskap för jordens barn? Är icke det, vad vår ande trängtar efter, att kunna se uppåt, att vandra uppåt och att ovanifrån få något för våra själar?

Himmelriket är icke, det veta vi, en produkt av mänskliga spekulationer. Det är intet tankefoster av den starkaste och mest begåvade människoande, som någonsin funnits.

Himmelriket är icke heller en samlad erfarenhet av gångna tiders liv.

Himmelriket är ingen sammanslutning, åstadkommen av människor.

Himmelriket är icke något resultat av det allra bästa, som människor hava velat på jorden och åstadkommit på jorden.

Himmelriket är icke heller något, som rör sig i människornas känsloliv. Himmelriket är något högre, något helt annat.

Herrens ord giver tydligt vid handen, vad himmelriket är. Vi kunna uttrycka det helt enkelt så:

Himmelriket är Jesus.

»Om», säger han själv, »jag utdriver onda andar med Guds finger, då har ju Guds rike kommit till eder.» Han träder fram såsom rikets härlige, segerrike Konung, segrande över alla ondskans andemakter, stark nog att bryta alla de jordens band, som vilja fängsla en människosjäl. Himmelriket är den mäktige Frälsaren, som kommer till oss.

Och när han kommer, säger han till sitt folk: »Tiden är fullbordad. Guds rike är nära. Bättren eder och tron evangelium.»

Himmelriket är evangelium. Jesus är evangelium. O, vad det är underbart stort att få stanna inför honom såsom konung över himlarnas rike och icke blott det, utan som är i hela dess fullhet och betydelse himlarnas rike.

Nu träder han fram till oss i dag och säger: »Kommen till mig, I alla, som arbeten och ären betungade, och jag skall vederkvicka eder.» Det är vägen in i himlarnas rike. Och den som hörsammar den rösten, skall få erfara att det blir himmel i själen, himmel på jorden och himmel i hoppet.

Att få komma och luta sig mot Jesu famn, det är himmelriket. Vi minnas Nikodemus, som kom till Jesus om natten och satt hos honom med alla sina tankar och funderingar, allt som låg i hans hjärtas kammare, med frågor, som han aldrig själv kunnat besvara och aldrig kunnat få besvarade av någon. Han sitter hos Mästaren från Nasaret, och Jesus börjar tala till honom om ormen, som Mose upphöjde, och säger: »Så måste ock Människosonen bliva upphöjd, på det att var och en, som tror på honom, skall hava evigt liv.» Och så fortsätter han med detta underbara evangelium: »Så älskade Gud världen,

att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom, skall icke förgås.» Nikodemus kände, att här satt han ansikte mot ansikte med denne Guds enfödde Son. Få vi icke tro, att Nikodemus' ögon denna stund öppnades, att han såg himmelriket, att han såg det icke blott i sin fantasi, utan såg det levande framför sig i den underbare Frälsare, vid vilkens sida han nu satt? Det var himmelriket.

Jag tänker vidare på den stund, då fariseerna förde fram till Herren Jesus en kvinna, vilkens livshistoria de tecknade utan all barmhärtighet, och Jesus säger: »Den som är utan synd, han kaste första stenen på henne», och hennes åklagare troppade av. och kvinnan blev stående ensam med Jesus, och han lyfter upp sina ögon emot henne, kommer med rening och förlåtelse för alla hennes synder och låter henne gå i frid. Det var himmelriket. Sådan är Jesus i sitt rike.

Och när han lämnar den festliga skaran under högtiden i Jerusalem och drager sig undan till de eländas kvarter vid dammen i Betesda och där träffar på en man, som sade: »Jag har ingen som kan hjälpa mig», och han kommer med hjälpen, såsom han alltid gör — det var himlarnas rike, som kom till den mannen.

Älskade vänner, vår Frälsare kommer också till oss, när han kommer, då är det eller kan det bliva himmelriket. Måtte han icke få komma förgäves, han som bär en sådan rikedom i sitt hjärta för var och en av oss!

»Jag skall icke», säger han till sina lärjungar, »lämna eder faderlösa, jag skall komma till eder. Nu haven I sorg, men eder sorg skall vändas i glädje.» Varför? Därför att han skulle komma. Och så uttalar han detta underbara ord: »Den som har mina bud och håller dem, han är den som älskar mig, och den som älskar mig, han skall bliva älskad av min Fader... och vi skola komma till honom och taga vår boning hos honom.» Se, himmelens rike kommer till den som tar emot Jesus såsom sin Frälsare; han får honom boende hos sig icke blott på ett kort besök, icke blott morgon och kväll. Jesus är nära, icke blott när känslorna äro stämda, utan alltid. »Jag och min Fader», säger han, »skola komma till honom och taga vår boning hos honom.» Så lyder löftet om himlarnas rike till Guds folk. Bor du hos Jesus, och bor Herren Jesus hos dig? Vilken underbar nåd, vilken underbar trygghet, vilken underbar rikedom, vilken underbar välsignelse att få bo tillsammans med Herren Jesus med Hans Fader och vår Fader. Sådant är himlarnas rike. Och där Herren bor, där är han underbar i sin gemenskap med en människosjäl.

Låt mig nu anföra några ord i Skriften, som visa, hur Herren umgås med de sina. Han säger på ett ställe: »Om du ock måste gå genom vatten, så är jag med dig, eller genom strömmar, så skola de icke fördränka dig; måste du än gå genom eld, så skall du ej bliva svedd och lågorna skola ej förtära dig. Ty jag är Herren, din Gud, Israels Helige, din Frälsare.»

Vem får ha det så? Jo, det folk, hos vilket Herren har tagit sin boning. Vi få kanske känna vattuströmmarna, vi få kanske erfara eldens brännande hetta, men Herren säger: »Om du ock måste gå den vägen, så kom ihåg, att jag, som bor hos dig, är Israels Helige, din Frälsare!» Rädda själ, försmäktande ande, kom ihåg det! Och kom ihåg, att Herren också säger: »Ett brutet rör skall jag icke sönderkrossa, och en tynande veke skall jag icke utsläcka.» Det är din Frälsares röst, som uttalar dessa ord. Så handlar han med den själ, hos vilken han får bo. Det är himmelriket. Det blir himmel i ersättning för förkrosselse, himmel i ersättning för fattigdom och svaghet. Det är underbart stort just detta Guds folks privilegium, dess oförytterliga medborgarrätt: att få höra Herrens röst tala och slippa höra sitt eget hjärtas stämma.

Och så säger Herren vidare: »Frukta icke, du mask, Jakob, du Israels lilla hop. Jag hjälper dig, säger Herren. Din Förlossare är Israels Helige.» Är det någon här, som har gjort denna erfarenhet, erfarenheten av att i stoftet vara blott som en mask inför Herren och att där få höra hans stämma? Han talar också till maskar, men icke förtrampandets ord, utan välsignelsens evangelium som lyfter upp ur stoftet: »Frukta icke, du mask Jakob!»

Är det svårt mången gång, och känner du dig ensam, så säger han: »Du arma, av stormen jagade, av ingen tröstade, si, jag skall lägga dina murstenar i blyglans och göra din grundval av safirer och göra dina tinnar av rubiner och dina portar av karbunklar och hela din ringmur av ädla stenar. Var fjärran från ångest, ty du havet intet att frukta.» Det är himmel på jorden, det är himmelriket.

Ja, när jordens fattiga folk, Guds pilgrimsskara, som vandrar i ökenland, en dag skall framträda, skall hon stödja sig på hans arm, som har lett henne under alla skiftande förhållanden, och man skall fråga: »Vem är hon?» Det skall bliva ett under över alla under, ty då är stunden inne, att himmelriket skall träda fram, icke som nu i gestalt av svaghet, utan i kraft. Den yttre pilgrimsdräkten ser nu nött och ringa ut, men det lyser något igenom den och det är därför, att bruden, som stöder sig av sin väns arm, har fått något av sin Herre under ökenfärden. Det är himmelriket, som kommer till den fattige, Jesus, som kommer till den väntande själen, skapande något nytt i hennes liv. Och därför få vi höra henne, som stöder sig vid sin vän, ropa: »Lova, Herren, min själ, och förgät icke, vad gott han har gjort dig.» Vi skola få höra det ena efter det andra. »Den dig alla dina synder förlåter och helar alla dina brister; han som förlossar ditt liv från graven och kröner dig med nåd och barmhärtighet; han som mättar ditt begär med sitt goda, så att du bliver ung på nytt såsom en örn.» Var födes den sången? Den födes i Guds rike. När? Jo, under ökenvandringen. »Lova Herren, min själ, och förgät icke, vad gott han har gjort dig.» Det är himmelri-

ket. Är det lovsång? Ja, det är det. Hur kan himmelriket bliva lovsång redan här? Därför att det är Herren Jesus, som gör himmelriket till himmelrike. Kommer du icke ihåg profetens ord i Jes. 61: 10: »Jag gläder mig storligen i Herren, och min själ fröjdar sig i min Gud, ty han har iklätt mig frälsningens klädnad och höljt mig i rättfärdighetens mantel, likasom när en brudgum sätter högtidsbindeln på sitt huvud, eller likasom när en brud pryder sig med sina smycken.» Sådan var hon, sådan skall hon bliva, när hon kommer från öknen, stödjande sig vid sin vän.

Och det är icke blott det yttre, utan det inre, som blir skönt. Aposteln har skådat in i det innersta, och vad fann han? Jo, han säger: »Guds rike är icke något utvärtes, utan det är rättfärdighet, frid och fröjd i den Helige Ande.» Det är himmelriket. O, vilken rikedom: Rättfärdighet i Guds domar, frid såsom en välsignelse från Herren och fröjd, icke i känslorna utan i den Helige Ande. Det är himmelriket.

Du jordens barn, lyft upp din blick! Se landet med de vida gränserna. Dig väntar en rik välsignelse. Bed Gud om nåd att få se, vad siarna sett, dessa, som för vår räkning under tider som gått, lagt ned vittnesbördet i den Heliga Skrift. Bed Gud om nåd att redan på jorden få se något och att taga emot något av himmelriket.

Skriven till missionärerna!

Bedjen för missionärerna!

Karin Andersson.

Såsom meddelas på annat ställe i detta nummer av vår tidning, avskildes fröken *Karin Andersson* den 22 sistlidne juli till S. M. K:s missionär. Vi införa med anledning därav här hennes bild och lämna följande data ur hennes liv.

Fröken Andersson föddes den 16 april 1900 i Håkansta, Brunflo församling, i Jämtland. Hennes föräldrar, av vilka modern för några år sedan fick hembud, äro hemmansägaren Anders Olov Persson och hans hustru Anna Maria Persson. I deras gudfruktiga och aktningsvärda hem har fröken Andersson åtnjutit förmånen av en kristlig karaktärsdanande fostran.

Efter att hava genomgått Brunflo folkskola och sedan hon konfirmerats av kyrkoherde Skog i Brunflo, fortsatte fröken Andersson sin utbildning vid Östersunds Kristliga Läroverk samt vid Svenska Bibelinstitutet, Östertälje. Sedermera har hon också genomgått tvåårig sjuksköterskekurs på Hudiksvalls Lasarett samt vid Östersunds Hospital jämte en kortare kurs på Moheds Sanatorium. Slutligen har fröken Andersson såsom missionärskandidat studerat vid Inremissionens Bibelskola i Oslo samt vid Kina Inlandsmissionens hem för kvinnliga missionärskandidater i London.

I fråga om kristligt arbete har fröken Andersson deltagit i De Ungas Förbunds

arbete för och bland de unga samt i solglimts-, junior- och söndagsskolverksamhet samt i hus- och sjukbesök. Hon har också tidvis vikarierat för distriktssjuksköterskan i Brunflo.

Då Herren nu kallat fröken Andersson att bliva S. M. K:s missionär hälsa vi henne varmt välkommen i våra led. Vi anbefalla också henne och hennes närmaste åt missionsvännernas hågkomst i förbön. Blive den sista tiden i hemlandet för dem alla rik på välsignelse, och lede sedan Herren sin tjänarinna steg för steg på vägen till Kina och därute i gärningen bland Kinas folk. *M. L.*

Missionärsavskiljning i Brunflo.

Söndagen den 22 sistlidne juli firade S. M. K. missionshöglid i Brunflo, i det att fröken *Karin Andersson* då avskildes till S. M. K:s missionär.

Själva avskiljningen försiggick omedelbart efter högmässan, vid vilken den vackra, rymliga kyrkan var fullsatt av stilla lyssnande åhörare. Altartjänsten i samband med högmässan förrättades av församlingens kyrkoherde och fröken Anderssons konfirmationslärare, *C. Skog*, under det att högmässopredikan hölls av ledamoten i Kommittén för Svenska Missionen i Kina, kyrkoherde *G. Arlman*.

Före avskiljningen höll missionsföreståndare *Erik Folke* ett tal, vari han särskilt erinrade om, att Herrens sändebud vero *svar på* Jesu bön och i sin gärning sedan alltjämt *föremål för* Jesu bön. Efter detta tal avlade fröken Andersson den apostoliska trosbekännelsen och förklarade sig villig att, på Jesu befallning och i förlitande på hans löften, utgå såsom missionär till Kina.

Sedan avskiljningen förrättats genom bön och handpåläggning lämnade missionsföreståndare Folke och kyrkoherde Skog, vilka förrättat avskiljningen, samt de assisterande minnesord till fröken Andersson. Förutom unison sång förekom också körsång från läktaren.

*

På eftermiddagen var samma dag missionsfest anordnad i ett närliggande missionshus. Programmet för denna var rikt och omväxlande.

Förutom kaffeservering förekommo kortare föredrag av bl. a. kyrkoherde Skog, missionsföreståndare Folke, missionssekreterare Lindén, fröknarna Karin Andersson och Hanna Wang. Juniorerna bidrogo flitigt med körsång, och offer upptogs för missionsverksamheten i Kina.

*

Så förgick denna högtidsdag blott alltför fort. Vi S. M. K.-are, som vora med, kände vid dagens slut så rik anledning till tacksamhet. Vi hade först och främst orsak att vara tacksamma till Gud för alla de välsignelser, han under dagen lät till flöda till oss. Men vi hade ock rik anledning till tacksamhet mot missionsvännerna i Brunflo. Församlingens herde såväl som ledarna för verksamheten i missionshuset mötte oss med så mycken kärleksfull välvilja. Och övriga deltagare i mötena mötte oss ock med kärleksfullt och vidhjärtat intresse. Vi tacka Herren därför men vilja ock till dem alla uttala vårt tack. Vi tro även, att Missionens vänner på olika platser med oss skola ihågkomma Brunflo missionsvänner i förbön med tacksägelse. *M. L.*

Välsignelse för fröken Andersson, hennes närmaste och missionsvännerna i Brunflo, sid. 171.

Tack för nåd under fröken Janzons hemfärd; bön om välsignelserik tid hemma, sid. 175.

Tack för öppnad väg till fältet; bön att Shensi snart må öppnas, sid. 177.

För välsignelse i Sinan, sid. 178.

Tack för evang. P'eis och Hos räddning, sid. 178, 179.

För tält- och frivillig verks., sid. 180.

Bön för de två officersfruarna, sid. 182.

Charlotte Andersson

har fått hembud. Det kom ej alldeles oväntat, när det kom, även om Herren givit sin tjänarinna den dyrbara gåvan av en god hälsa. Fröken Andersson hade lärt konsten att taga »ur Herrens rika förråd». Hon tog därur, men icke för att behålla för egen del. Sällan torde man möta ett varmare offersinne. Vår mission hade under en lång följd av år haft den stora förmånen att vara innesluten i hennes varma kärlek och trogna förböner. Hon följde missionärernas arbete och erfarenheter med djupt och levande intresse. Huru ofta har hon icke också på expeditionen väckt glädje genom sina hjärtliga meddelanden och hälsningar, ofta avfattade på ledig vers.

Även i sin timliga gärning — fröken A. var under lång tid översköterska på hospitalet i Vadstena — hade hon haft rika tillfällen att lära sig ömma för andra och bära deras nöd. Många äro helt visst de, som av hennes tro och kärlek fått outplånliga intryck. Ljust är därför hennes minne. Må hennes sådd i kärleken bli till rik skörd. Och må Missionens vänner bedja Herren väcka upp andra tjänare, som vilja gå in i arbetet, efterföljande deras tro, som i tålamod fått ärva löftena!

G. Ö.

Sändebud till Sinims Land.

Den nya upplagan av boken »Sändebud till Sinims Land» har av många mottagits med mycket varmt erkännande och glädje. Vi känna oss därför förvissade om, att vi med frimodighet kunna rekommendera den till dem som ej ännu köpt den. Innehållet utgöres av fotografier av ledamöterna i Kommittén för S. M. K. och i S. M. K:s Kvinnokommitté samt av S. M. K:s missionärer och hemarbetare. Dessutom har missionsföreståndare Folke i boken skrivit om Svenska Missionen i Kina, dess uppkomst och fortgång och fröken Lisa Blom om »Guds Fadersomsorg, några minnen från de gångna fyrtio årens erfarenheter».

Boken, som är tryckt på synnerligen gott papper och som innehåller 140 fotografier, kostar kr. 1:90 med 25 % rabatt, då minst 5 ex. tagas. Vi hoppas att boken i fortsättningen skall mottagas med glädje, och att missionens vänner skola giva oss sitt bistånd i fråga om bokens försäljning.

Hemkommen missionär.

Fröken *Anna Janzon* anlände till Stockholm från Kina med Finlandsbåten måndagen den 9 sistlidne juli.

Det var i oktober 1913, som fröken Janzon senast lämnade Sverige för utresa till Kina och det är alltså nu efter en arbetsperiod på nära 15 år, som hon nu får en välförtjänt vila i hemlandet. Vi hälsa henne varmt välkommen hem och tillönska henne rik välsignelse och lycka.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

FRÅN MISSIONÄRERNA

Återresan till fältet.

Efter en lång väntan på meddelande om att en öppen väg fanns till vårt fält och sedan åtskilliga andra hinder övervunnits avreste vi, ett sällskap på åtta av S. M. K:s missionärer, den 27:de april från Pekings hamnstad, Tientsin, för att på den långa omvägen Dairen—Shanghai—Hankow nå målet.

Redan i Shanghai nödgades vi framtaga och sätta på prov de löften, som Herren givit, för att icke alldeles bli avskräckta; nya politiska svårigheter hade nämligen efter vår avresa uppstått och hotade att spärra vår väg. En församlingsäldste från Honan, på tillfälligt besök i Shanghai, kom oss emellertid till hjälp med sina gynnsamma meddelanden.

Syskonen Carlén blevo dock av påkommen sjuklighet förhindrade fortsätta resan och intogos på sjukhus. Vi övriga fortsatte i tvenne sällskap, tillsammans med trenne sällskap Kina Inlandsmissionens missionärer, resan uppåt Jangtse-floden. Att fara var på färde förstod man, då vår japanska ångare i hamnarna vanligen kastade ankar strax intill ett av Japans där utposterade krigsfartyg.

I förväg hade man tänkt på möjligheten att under resan bliva utsatt för beskjutning från stranden. Komna ombord befunnos våra kajutors yttersidor skyddade av pansarplåt, som skulle kunna hålla åtminstone gevärskulor ute.

Lyckligt framkommo vi till Hankow, där Kina Inlandsmissionens arbetare med sin kända duglighet utförde allt vad som behövde göras för omtransportering av bagage, biljettköp till expressen norrut — det enda säkra tåget — och vår egen förplägning under uppehållet. Denna station är en verklig oas i öknen. Här förökades ressällskapet med ytterligare tre män, grannar från baptistmissionen i Shensi. Trenne andra män från de lutherska missionerna medföljde till foten av Kikungshan. De skulle företaga en rekognosceringstur däruppe på berget; ej många hus lära vara plundrade, och man undrar, om det skulle kunna bli möjligt för några att tillbringa hettiden däruppe.

Den första kritiska järnvägsknuten, Chengchow, med tågombyte och övernattande, passerades utan hinder och med, för en gammal missionär, ej större möda, tack vare en mycket välvillig tullinspektör och vana kinesiska hotellassistenter. Men seger måste i varje situation uttagas ovanifrån i tro; det är gott att få vandra den vägen. Äntligen satt det stora sällskapet med allt sitt instuvat i bagagevagnen vid den långt bort belägna nya järnvägsstationen. Det hade dock ej kunnat ske utan en ryslig åderlåtning av vår kassa: militären pålade lika mycket som själva biljettpriset sasom extra skatt. All transport liksom hotellpriset stodo också i högt pris.

Tunnel efter tunnel — 11 stycken — foro vi igenom, förbi Kunghsien, där kort förut Fann Lao-rh efter skarpa strider måst ta till flykten, och med klappande hjärta motsago vi ankomsten till Honanfu, där vi skulle komma till »våra egna» och till vår egen station!

Men evangelisten, som jag på förhand underrättat, syntes inte till, och av en annan kristen fick jag det beskedet, att äldste Wei nog »hade brråtom»; han visste ej heller, om någon bostad hade gjorts i ordning åt oss! Obekant som man var med de nya regulationerna angående bagage m. m. förspilldes så tid, och skymningen föll på. Något nedstämda beslöto vi, att ta in på ett av järnvägshotellen där utanför staden.

På morgonen nästa dag, det var Kristi Himmelsfärdsdag, gingo vi till stationen. Äldste Wei kom emot oss leende, men med trötta blodsprängda ögon: »Vilken under-

bar nåd av Gud, att pasterns brev inte framkommit!» Så förde han oss till ruinerna av trenne intill stationen belägna hus, som under den föregående natten nedbrunnit! Det hade varit en hemsk natt för de våra, som haft ett rysligt arbete med att rymma ut huset, under det lågorna hoppade från hus till hus. Det var endast genom soldaters (från den kristne generalens armé) krattiga och osjälviska ingripande vid släckningen, som vår station räddades.

Så fingo vi gå igenom stationen, som vi funno över förväntan oskadad, och fingo höra om vad som hänt under det gångna året. Då vi nu dessutom fingo bevittna våra medarbetares vänlighet och kärlek, som synes vara oförändrad, fylldes hjärtat av tack och lov till Gud. Det värsta synes vara förbi beträffande samhällsomstörtningen, och även svallvågorna bland vissa trogne hålla på att lägga sig.

Så snart som möjligt avlade vi besök hos doktor Friberg i Augustanasynodens mission, som här ensam stannat kvar i arbetet. Vi funno honom lycklig i Herren och i fullt arbete, amputerande handen på en lantman, som illa tilltygats av en upphittad handgranat. I hans hem fingo vi mycken vederkvickelse.

På e. m. hade jag tillfälle tala Guds ord vid ett gemensamt möte för dessa båda församlingar, då vi fingo stanna inför dagens härliga ämne och dess betydelse för oss i dag. »De våra» syntes gripna, då jag därpå för dem omtalade, att just denna stund representanter för deras missionssällskap i Sverige, samlade till årsmöte i Stockholm, höllo på att upplyfta sina hjärtan i bön för dem och för Guds verk härute. Det syntes falla i god jord, då jag försökte påpeka det underbara, som ligger i »de heligas samfund» — Jesu Kristi kropp, icke en kinesisk och en amerikansk och en svensk Kristi kropp, utan en enda kropp, vari alla, som älska Herren Jesus, äro sammanlänkade sasom lemmar samt att de segrar, som församlingen i Kina kunnat vinna över mörkrets makter i denna svåra tid, till en mycket stor del äro en frukt av moderförsamlingens uthålliga böne- och kärlekstiv. Den varma bönestund, som därpå följde fröjdade mitt hjärta och kom oss att fatta mod.

Efter ännu en dags resa efter ett lokomotiv, som pustade i stor nöd över sina krämpor och sitt dåliga kol — det enda material, som militären ville tillerkänna passageraretrafiken, under det allt det bättre rullande materialet användes till trupptransporterna kommo vi mycket försenade, dock utan missöde till sista järnvägsstationen långt efter mörkrets inbrott. Värdshus, flodövergång, hyrande av vagnar, kunde vi utan svårighet klarera. Vi kände, sasom vandrade vi hela tiden i »beredda gärningar» — svar på mycken bön, som var i verksamhet. Den 21:ste maj, saledes tre veckor efter avresan från Peking, sågo vi utanför Yunchengs murar vår käre broder V. Wester komma oss till mötes och njöto snart av syskonen Bloms hjärtliga omvårdnad i deras goda hem. Herren hade infriat alla sina löften åt oss tre (Maria Nylin, Lisa Gustafsson och undertecknad), som voro de första, som nådde målet. Honom vare ära i församlingen! Min maka, som för sin hälsas skull varit oförmögen att nu lämna Peking, och Lennart, från vilka i dag gynnsamma meddelanden ingått, förena sig med mig i varm hälsning till alla missionens vänner. Varmt tack för förbön; tröttnen icke; ännu återstår provinsen Shensi att återvinna åt Guds verk. Svåra strider utkämpas där i det nya upprör, som utbrutit. Vi kunna ej nu återvända dit. Men Herren förbida vi, han skall hjälpa oss.

Yuncheng den 24 maj 1928.

Eder i Hans tjänst

L. Hugo Linder.

*

En hälsning från Sinan.

Sinanhsien den 7 mars 1928.

Kära Missionsvänner!

Ehuru jag inte har något egentligt att skriva om, så, vid tanken på alla enskilda vänner som jag ville nå med en hälsning, kan det nog fortast ske genom »Sinims Land».

Vi ha kommit igenom denna vinter och ehuru i dag ett snötäcke är utbrett över mejden, så ha vi redan sett vårens gula välkomstblomster fullt utspruckna och stora knoppar på en del träd som för oss vittna om sol och somamr i en snar framtid. Vi glädjas åt våren, ty då behöva vi mindre i klädväg och en del vilda blomblad har redan förnöjt barnen med sin grönsakssmak. De ersätta i icke ringa mån grönsaker, som nu äro dyra och sällsynta. Om en tid få vi bondbönor och åtskilligt annat på egna land, naturligtvis om ej krigets fasor överga oss på nytt.

Vi äro alla friska utom de som alltid äro sjuka och har på det hela taget haft det gott. Ofta, ofta ha vi besökande, som nog äro kunskapare från högre ort, och i de flesta fall ha de visat oss stor välvilja och uttryckt sin tacksamhet. Borgmästaren har varit en arbetsam, ivrig personlighet, som infört reform inne och ute ibland hög och låg. Tidningen, som utges här, säger att i de nitton städer, som ligger inom Fengs område i Honan, Sinan hunnit längst. Följden är uppflyttning för denne och nedflyttning för Honanfuborgmästaren. O ja, växlingens tider råda på alla områden. »Du förbliver.» Ljuva ord för en trött pilgrim. »Han har omsorg om oss.»

Vi ha inte blivit hindrade i det andliga arbetet. Bibelkurser, predikan och traktatspridning är allt tillåtet, om man bara har mod och krafter att utföra det. I nästa vecka kommer Sie Meng Geh, en resande evangelist, först till Honanfu och sedan hit. Bedjen för oss. De läskunniga barnen läsa varje afton en bibelvers utantill för mig. I skolan som hålles i Barnhemmet är över 60 elever. Vår ungdom arbetar också i regeringens tjänst. Kanske att de kunna tjäna Herren allra bäst där nu. Flera vittna frimodigt om Herren även där.

Med innerlig hälsning

Maria Pettersson.

*

Från Shansi.

Swedish Mission, *Yuncheng, China.* Den 16 april 1928.

(Utdrag ur ett privat brev.)

Den välkände och uppskattade Pastor Hsie Meng-tse har varit på alla våra stationer i Östra Honandistriktet och de flesta utstationerna och hållit möten, som fått vara till stor hjälp. Hade vi haft medel till vårt förfogande, så hade vi nog bett honom komma hit, fastän kineserna ej vågade åtaga sig det pekuniära ansvaret. Det är emellertid så många omkostnader som följa med vår nuvarande ställning, att vi ej kunde göra det av egna medel, och vi hade ej några »särskilda ändamals» medel att tillgå, så att vi få honom ej hit. Han har i Honan fått alldeles särskilt vara till hjälp för sådana, som fått förvirrade begrepp i läran, varjämte han fått stärka och värma församlingarna till nit för Guds verk.

*

Det var stort att han kunde resa till Sunghsien och andra utstationer utan att bli antastad av rövare. I Lingpaodistriktet är det nästan omöjligt att fara omkring. Evangelisten P'ei från Juicheng blev vid ett besök där nere plundrad, men kom undan med livet och sina böcker. Ho Sz-ching, som var i fångenskap hos rövare, var här nyligen och berättade om sin flykt. Det var som svar på bön och en direkt frukt av vittnesbördet om Herren, som han kom undan. Han har varit i fångenskap i fjorton dagar och under tiden talat flitigt med sina väktare om frälsningens väg, när de ånyo skulle draga ut »i affärer», som de kalla sitt yrkes utövande. Det lämnades blott några få män kvar för att bevaka fången och deras lilla borg, en grottby på en framspringande utlöpare från berget med tvärbranta raviner på tre sidor och en tvär bergsvägg bakom. Bland väktarna var också en ung man, som synts påverkad av Hos vittnesbörd och behandlat honom mycket väl samt sett till att han fick tillräckligt mat och dryck. Han kom vid mörk-

ningen in till Ho och sade: »Det är ett dåligt yrke, det här, men vad skall man göra? Som soldat vill de inte ha mig, och som civil kan man ej försörja sig. Jag är tvungen att lyda order och binda Er för natten.» Härvid blev Ho missmodig, ty han hade hoppats kunna fly, när det var så få rövare kvar. Han hade utbett sig som ett tecken, att hans händer ej skulle bindas. Rövaren kom så med repet, men i stället för att binda honom om handlovarna, satte han helt löst på repet omkring de två överarmarna, så att Ho lätt kunde komma åt att lossa det. Att sova kom sedan ej i fråga för Ho, utan han tillbragte natten i bön, att Herren skulle öppna vägen, när han givit honom möjligheten att befria sig från sina band. Det fanns blott en väg ut, och det var en smal stig mellan tvenne branter och patrullerades natten igenom av två män, under det att en tredje gick på vakt inne på gården. På det sättet fick halva besättningen vila under det den andra hälften gick på vakt. Fram på efternatten bytte de om, men alltjämt var det omöjligt för Ho att komma ut. Nära gryningen gingo emellertid de som patrullerat vägen upp på höjden, för att kunna speja på avstånd om soldater skulle vara i antagande, eller annan fara vara å färde. När Ho såg detta bad han ånyo om Guds hjälp och tog av sig repet, som han förut ej vågat göra av fruktan att väktarna skulle komma och undersöka honom. Nu var det blott fråga om den som gick på vakt på gården, men den syntes det omöjligt att osedd komma förbi, så trångt som där var. Just då märkte han att det rörde sig någon i grottan bredvid och tyckte att elden därinne var livligare. Genom ett hål i mellanväggen sag han också mycket riktigt den man, som skulle vara på vakt på gården, sitta och värma sig vid elden, och geväret stå lutat mot väggen vid ingången till grottan. Det var tydligen det tillfälle Gud ville bereda honom, och han dröjde ej länge för att besinna sig, utan smög sig ut genom dörren, den knarrade ej, över gården och genom stora porten. Sedan var det bara att löpa allt vad krafterna förmådde, ty det började redan ljusna i öster, och väktarna på höjden kunde lätt upptäcka honom. Så sprang han en halv svensk mil, innan det blev fullt dagsljus, gick sedan lika långt, innan han kom till människoboningar, där han vågade vila och kunde få litet mat. Därifrån hade han blott en mil igen till sitt hem, och så var han i säkerhet den gången. Hans gamle släkting förvarades på en annan plats, och han är fortfarande i fångenskap, fastän äldste Ho redan betalt ut trehundra kronor i lösen. De begära ytterligare femhundra kontant och tvåhundra i olika varor. Herren hjälpe.

*

Ställningen på vårt fält i Shensi är nu något bättre. Hoyang stad är ej belägrad, men i stället påstås det att de två, som kämpade om herraväldet över Hoyang och Chengfusien, nu skola gemensamt angripa Hancheng. Den sista underrättelsen var att deras »trupper» och Hancheng »milisa» (mestadels Röda-spjutsföreningens medlemmar, som uppbådats av myndigheterna) lägo på var sin sida om en djup ravin vid gränsen, men att striderna ej börjat. Kanske det kan bli fredlig uppgörelse. Vår gamle, trogne medarbetare Feng i Hancheng är mycket klen. Han är ej egentligen sjuk, men krafterna ha tacklat av så under den gangna vintern, att han behöver flera timmar för att gå till sitt hem, 1½ sv. mil från staden. Vi få väl vara beredda på, att de gamla medarbetarna gå mer och mer, men de äro ej lätta att ersätta i dessa tider, när fosterlandskärleken kallar alla unga att på den militära eller politiska banan tjäna sitt land. De unga ha ej ännu lärt sig inse, hur hopplöst det är att söka genom förändrade former utföra den nationella nydaning, som endast en genomgående förvandling av personligheten kan åstadkomma. De ha ej i stort sett lärt sig förstå, att det är Anden som ger liv.

Vi ha också en annan svårighet därvid, och det är den ekonomiska, ty om än

långsamt håller dock levnadsstandarden på att höjas även här, och samtidigt förminskas penningens köpvärde, även där man ej har att räkna med deprecierade sedlar. För sådana av våra medarbetare, som ej ha inkomst av jordbruk eller affär bredvid sin avlöning i Missionens tjänst, blir det allt svårare att existera, och än mer så att hålla sig uppe intellektuellt och socialt, så att de kunna utöva någon lyftande verkan på dem de arbeta ibland. Det är ej lätt att ge fullvärdig arbetskraft, när man är i ständigt bekymmer för sitt och de sinas uppehälle, barnens uppfostran och de gamlas försörjande. Detta är ej någon ny fråga, men den är mer aktuell nu än någonsin, på samma gång som den blir allt svårare att lösa på grund av dess betydelse för församlingens möjlighet till självunderhåll. Om ej våra inkomster tillåta oss att ge våra nuvarande medarbetare högre avlöning, så få vi nog taga i övervägande minskandet av deras antal, såvida ej församlingen kan göra mera, och det finns intet hopp för, innan inbördeskriget upphör.

*

I Pucheng- och Tungchow-distrikten pågår verksamheten mera obehindrat och tälten äro ute i byarna, där de mottagits ganska välvilligt. Proklamationerna från General Fengs utrikesdepartement ha nog haft sin verkan i omstämmande av den allmänna opinionen eller åtminstone undertryckande av yttringar av fiendskap. Den röda agitationen satte nog annars så djupa spår efter sig, att det dröjer länge, innan märkena utplånas, även om dess metoder ej få tillfälle att tillämpas. Jag har både genom privat brev till Distriktsmagistraten i Pucheng sökt förbereda åtgärder för att återfå de byggnader, som där tagits i besittning och underhand fått löfte om hjälp från ovannämnda utrikesdepartement för att underlätta återfåendet av alla de missionens lägenheter, som i Shensi och Honan beslagtagits för militära eller civila och skoländamål.

*

Här i Shansi ha vi ej haft några egentliga svårigheter beträffande lägenheterna. Fastän på några ställen ansatser gjorts att »få låna» husen. Sedan den nationalistiska regeringen intagit så bestämd ställning i det avseendet, torde vi numera ej behöva befara någon sådan inkräktning, för såvitt ej kriget kommer åt våra bygder, ty då gälla ju inga reglementen. Tältverksamheten har varit mycket uppmuntrande både i detta distrikt och Puchow, där arbetet varit i gång under våren. Särskilt på de två första platserna, där tältet var uppslaget i Hsiahsien-området var det mycket uppmuntrande. Utom flera intresserade kunna vi räkna med ett halvt dussin män och kvinnor, som synas avgjorda för Herren och öppet intagit sin ställning som Jesu lärjungar. Dessa behöva ju mycken vård och fostran, ej minst i dessa tider, då det är så många villoandar i verksamhet, men vi tro, att den som har begynt ett gott verk i dem, skall också fullborda det, intill Jesu Kristi dag. Om ett par dagar skall tältet föras till Chichchow-distriktet, där jag hoppas det skall möta lika vänligt mottagande som österut. Det var en viss förvåning hos somliga, att vi vågade predika, efter allt som sagts och gjorts. En åhörare hördes säga: »Jaså, kristendomen predikas ännu. Jag trodde den var överändakastad». Det frivilliga predikoarbetet skall nog göra mer än något annat att övertyga folk om, att kristendomen existerar ännu som en levande kraft i samhället. Några av de troende i Chichchow ha varit ute på predikoturer på olika trakter inom området, och rönt välvilligt mottagande på marknader och vid teatertillfällen. Gamle diakonen Chang har helt frigjort sig från sitt heimansvar för att kunna ägna sig åt Guds ord och bönen samt att göra en förkunnares verk. Herren give flera av samma sinne. En av de nya forskarne, vars hustru är synnerligen ivrig att lära och villig att lyda, säger så här: »Jag har inte tid att ägna mig helt åt trons tjänst ännu, men så snart jag hunnit lämna av ansvaret för lantbruket och hemmet för övrigt åt mina söner, skall jag ge hela mitt liv att tjäna Gud.»

Vi ha avlagt ett besök i tältet, och fastän det var mitt på dagen samlades en stor skara både män och kvinnor för att lyssna. För övrigt hålla vi på med de regelbundna bibelklasserna och besöken på utstationerna. Just nu pågår en bibelklass för kvinnor såsom förberedelse till vårens stormöte. På långfredag samlades de troende i Chingtou till sitt vårmöte och vi voro inbjudna. Det var både glädjande att få träffa dem igen och sorgligt att se luckorna. De flesta unga äro ute på olika håll i regeringens tjänst här eller i Honan. En del gamla ha dött och en del ha kallnat i kärleken, så att det var ej någon stor skara som samlades. Dock förnams Andens närhet, och synnerligast diakonen Chang från Chichchow hade ett bärande budskap om bön och syndabekännelse att framföra, som tog fatt på hjärtana. En gång berättade han om barnhusbarnet, som kommit sig upp i världen och börjat känna sig stor, men som ödmjukades genom att föreståndaren visade honom det fotografi, som togs vid hans ankomst till barnhemmet. Under tårar manade han oss att minnas varur vi blivit frälsta, för att så kunna hålla oss hårt vid ödmjukheten. Han gav oss också en dräplig jämförelse mellan de två rike männen i Matt. 19 och Lukas 19. Den ene gick bedrövad bort, emedan han ej kunde skiljas vid sina många ägodelar, som han ändå till slut måste skiljas vid, utan att få något i stället. Den andre gav självmant och gottgjorde gamla oförrätter, och Herren sade att frälsning kommit till detta hus, och publikanen hade med sina gärningar visat sig äga den tro, som gjorde honom till Abrahams barn. Den unge evangelisten, diakonen Wei, påminde vid avskedet om den kritteckning, som evangelisten Yao i fjol ritade vid sitt besök vid Chichchow stormöte. Det var en skara människor, som sågos på hemväg från mötet i kapellet, biblar under armen, men utan huvud. Så stod det i en vers bredvid, att dessa »lämnat huvudet kvar i kyrkan», emedan de ej togo Jesus, församlingens huvud, med till sina hem, utan nöjde sig med att tillbedja honom, då de samlades till Gudstjänst. Det blev en varning och en maning till slut.

*

Mötena i de olika församlingarna äro ställda så, att det nog ej går att få utländsk hjälp mer än en manlig missionär på varje plats här i Shansi, men det är ju gott så. Ma Fei-wen, som varit på en rundtur till en del av C. I. M:s stationer norr om oss, har kommit åter därifrån och hoppas kunna hjälpa till på en del platser här, såsom Puchow och Ishih. Här i Yüncheng hoppas vi få den nyinvigde pastorn i Ch'ü-wu till hjälp såsom ersättning för pastor Kaos besök hos dem vid pastorsinvigningen. Det är gott att kunna göra sådana utbyten och bidrager att stärka föreningsbandet. Vi äro glada, att de kristna förnimma, att missionärernas nationalitet ej är det avgörande för den nybildade församlingens inbördes förhållande till andra grupper av kristna, utan att föreningsbandet ligger i den ömsesidiga gemenskapen med Herren Jesus. Pastor Kao här är mycket nitisk i att uppbygga det andliga livet i församlingen, bibelstudier, bönekretsar och ej minst de personliga besöken. Han har blivit vald till sekr. i K. F. U. M. efter den avlidne läraren Swen, och har nu fått en mera användbar kraft som platssekreterare i lägenheten, så att vi hoppas verksamheten sa smaningom skall kunna bli mera effektiv. Den har ju legat nere ett år på grund av den politiska ställningen. Vi beslöto att endast hålla dörren öppen, men ej vara aktiva för att därigenom avvärja att föreningen här, såsom blev fallet pa en del platser, gjordes till en politisk propagandabyra.

*

De två skolorna ha sina svårigheter, men Herren hjälper igenom. I Manliga Seminariets lägenheter ha vi låtit några elever och lärare i annan skola bo, emedan de såsom kristna önska vara bland de kristna. Jag undrar om detta skall bli början till ett Kristligt Hospitz, som kan i någon man ersätta skolverksamheten,

fall det blir omöjligt för oss att fortsätta med åtminstone den högre undervisningen. Den kvinnliga skolverksamheten har ju bättre ekonomiska möjligheter, om vi blott få tillbaka de arbetare, som krävas för dess utförande. Arbetet bland kvinnorna synes för övrigt ha stora möjligheter just nu. Den nyvunna friheten har gett kvinnorna större rörelsefrihet och de använda sig av den. Ethels husbesök äro alltid så välkomna och gudstjänsterna äro väl besökta. Häromdagen kom en ung hustru och en flicka tillsammans med flickans far hit för att få höra evangelium. Det var en ung officersfru, som ett par gånger förgäves sökt träffa bibelkvinnan. Denna var varje gång ute på husbesök. Så fick hon en gång syn på Ethel och frågade var hon bodde, samt om hon själv fick komma och hälsa på hos Ethel. Hon blev naturligtvis inbjuden och dagen därpå kom hon i ovannämnda sällskap, och de satto här länge och frågade och lyssnade uppmärksamt till förkunnelsen. Jag har sällan sett någon som så utan föregående uppmaning verkligen sökt sig fram och ej låtit sig hindras av motigheter, och nu har hon kommit för att vara med vid bibelstudiet före vårmötet. Den unga flickan kom ej, utan ville först få tillförlitlig uppgift om hur det gick till vid mötena. Officersfruns man hade skrivit och varnat sin hustru för de kristna och särskilt utlänningarna, och flickan var inte alldeles säker på att allt skulle vara lika fredligt som det varit vid besöket hos oss. Hon hade hört att det vankades handgriplig bestraffning, om inte läxorna voro riktigt inlärda. Nu hoppas vi, att hon blir bättre underrättad, och att det blir frukt även på detta oväntade skott. — Häremdagen träffade Ethel vid ett husbesök på en f. d. skolflicka från Puchow, hon också gift med en officer, som nu är vid »fronten». Hon har helt och hållet kommit bort från allt vad hon fick lära i skolan. Modern var kristendomsfientlig och brände eller kastade bort de kristna böckerna. Mannen stod också utanför alla kristna kretsar, och nu bor hon ensam här i staden utan några bekanta eller någon som kan vara henne till hjälp i de mångfaldiga frestelser som möta en ung kvinna så situerad som hon är. Det är inte underligt om hon för att förströ sig börjat röka opium och spela, men hon var också innerligt glad att träffa någon som kunde utgöra en länk med hennes barndom. Ethel sökte föra henne till de unga kristna hustrurna här, där hon också har f. d. elever från samma skola, och vi hoppas hon skall få hjälp och att barndomens sådd skall bära frukt omsider.

*

Vi skulle behöva mycket flera arbetare, kineser och utlänningar för att fylla det lokala arbetets behov. Nu tänka väl de våra i Peking på möjligheten av att komma till fältet över Shanghai, ty någon annan väg ges troligen ej på grund av de pågående krigsoperationerna i norr och öster. Jag vet ej om de medel som finnas för resor äro nog att bestrida den extra kostnaden, men några torde väl komma åtminstone, för savitt som ej krigslyckan vänder sig och järnvägsförbindelsen med Shanghai och Hankow avbrytes igen. Det vilar ytterst i Herrens hand, och därför äro vi nöjda med vad han ger. Vi kunna ej göra mer än han ger kraft och tillfälle till. Den 15 maj är det bestämt att det skall hållas presbyteriesammanträde här i Yuncheng för denna provins. Det blir nog ganska kritiska dagar, isynnerhet om äldste Tsao infinner sig och vill driva fram sina åsikter och metoder enligt Adventismens åskådning. Jag hade hoppats ha några av de våra här som hjälp vid den tiden, men vet nu ej hur det går. Det är avbrott i postförbindelsen med Tientsin igen på grund av kriget, så att jag vet ej hur de besluta.

Med varma hälsningar till dig själv och de övriga vännerna på Expeditionen ävensom de dina och övriga vänner nere i Småland.

Din hjärtligt tillgivne
Carl F. Blom.

*

Utdrag ur privatbrev.

Yuncheng, den 4 juni 1928.

»Stor nåd var över dem alla». Apg. 4: 33.

Det är med innerlig tacksamhet till Gud jag sänder denna hälsning från vårt kära Fridhem. Som Erik hörde genom Hugos brev, kommo vi lyckligt fram 21 maj efter en i allo god resa. Vi funno vägen beredd, steg för steg, t. o. m. 5 små Yunchengvagnar vid floden, som för billigt pris förde oss hem. De fruktade bli tagna till militärtransport, och det var efter särskild tillåtelse vi fingo begagna dem. — Kanske Erik hörde, att vi tillbringade Kristi himmelsfärdsdag i Honanfu bland de vara där, så kärt att just den dagen vara på fältet igen! Vi bodde på värdshus och undgingo därigenom den oro våra vänner utstodo på natten förut, då eld bröt ut i grannskapet och 4 hus nedbrändes. Som genom ett under blev missionsstationen oskadd. Soldater släckte elden, hade det ej varit för denna hjälp, torde allt gått. Nu var tacksamheten stor, likaså glädjen att få mötas efter den svåra tid de genomgått. — Vi funno alla så vänliga, soldater, tjänstemän och alla vi råkade. Gud hade i sanning banat vägen för oss.

Till följd av torka är skörden redan bärgad. Skolorna slutade dagen innan vår ankomst. Hettan har redan varit tryckande, men så kom ett litet regn med tillfällig svalka. — O, så kärt det är få vara bland våra egna kineser igen! Fick ju fira pingst med dem, och i går hörde vi Kao leda både söndagsskola, gudstjänst och nattvardsgång. Det var mycket dyrbart höra huru han mognat i Herrens tjänst, och vilka skatter han delade ut från Guds förrådshus. Ma Gud få bevara var unge broder och alltfort bruka honom till rik välsignelse!

Estrid och jag ha det stilla och skönt här. Vi spisa hos Bloms och få därför glädjen vara tillsammans med dem också. Ingeborg och Minnie äro ju ock där nu.

Maria Nylin.

Den officiella redogörelsen för missionskonferensen i Jerusalem.

Under senare hälften av instundande september utkommer den fullständiga redogörelsen för Internationella Missionsrådets konferens i Jerusalem den 24 mars —8 april 1928. Redogörelsen omfattar 8 band av följande innehåll: 1. Det kristna budskapet i förhållande till de icke kristna systemen; 2. Missionens religiösa fostringsarbete; 3. Förhållandet mellan de yngre och äldre kyrkorna; 4. Den kristna missionen i ljuset av raskonflikterna; 5. Kristendomen och den växande industrialismen i Asien, Afrika och Syd-Amerika; 6. Den kristna missionen i förhallande till problemen bland lantbefolkningen; 7. Missionens internationella samarbete; 8. Föredrag och inlägg vid Jerusalemskonferensen.

Priset för dessa 8 band är bestämt till 20 shillings för beställningar, som inkomma före den 1 september. Därefter kommer priset att höjas till 25 shillings.

Beställningar kunna göras direkt hos The International Missionary Council, 2 Eaton Gate, *London S. W. 1.*, jämte insändande av betalningen, 20 shillings. I denna summa är postportot även inberäknat.

Beställningar kunna även göras genom Svenska Missionsrådets sekreterare J. E. Lundahl, Barnhusgatan 10, *Stockholm.*

Redogörelsen är avfattad på engelska språket. De särskilda resolutionerna från konferensen äro redan utkomna i ett häfte på 96 sidor till ett pris av 1 sh. 2 d. Häri är postportot inberäknat. Detta häfte kan rekvireras på samma sätt.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under juli 1928.

Allmänna missionsmedel.

1038. Jer. 29: 11, till missionär R. Anderssons underh. 200: —
1039. »Till missionärernas utresor» 500: —
1040. Karlstorps Västra mfg 25: —
1041. »Herrens tionde» 75: —
1043. »Herrens del» 25: —
1044. »Herrens del» 15: —
1045. Värna mfg 40: —
1046. Sparb.-medel, gm A. E. Kryllo 15: —
1047. Gåvomedel från Mora, gm M. S. 26: —
1048. »Ur en sparbössa 53: 57
1049. »Annie» 10: —
1050. »Onämnd från Ingelstorp» 15: —
1051. F. H., Duvbo, »tionde» 12: —
1052. O. Å., Spjutsbygd, »tionde» 30: —
1053. K. L., Kristdala 10: —
1054. Koll. vid Holsbybrunn d. 1/7 63: 68
1057. L. T. 50: —
1058. B. E. D. 20: —
1059. H. L. 10: —
1060. »Tionde enl. Herrens bud» 15: —
1061. B. H., Östersund 10: —
1062. S. Ö., Storhögen 5: —
1063. H. och I. J., Gbg 20: —
1064. E. J., Boden, till J. Aspbergs underhåll 100: —
1065. Ch. D. T., Storängen 100: —
1066. Kyrkobordets och Skinnarbyas syförening 25: —
1067. Ps. 27: 1 17: 50
1069. Från Konferensen i Folketorp 3/6, till V. Westers underh. 70: —
1070. »Tackoffer» 1,000: —
1071. H. S., Uppsala 25: —
1072. Onämnd 100: —
1073. Arvaby Ungdomsförening 10: —
1074. »Tionde åt Herren» 5: —
1075. Onämnd 200: —
1076. K. F. U. K. gm K. M. A. för Maria Björklunds underh. 50: —
1079. »Onämnd» 10: —
1080. Mfg i Bromsten och Solhem, reseldr. 7: —
1081. Skillingaryds Kristl. Ungdomsfören. 100: —
1082. E. L., Mariestad, födelsedagsblommor, till R. Andersons underh. 30: —
1083. Koll. i Tvärån, gm J. A. 8: 50
1084. »En liten Gretas skolpremie», gm L. Ö., Innervik 10: —
1085. Daggryningen i Innervik, till E. Sjöströms underh. 40: —
1086. »På ditt ord vill jag kasta ut nåten» 300: —
1087. K. G., Trosa 20: —
1089. Grönviks mfg 10: —
1090. Tackoffer fr. A. A. & O. A., gm A. B., Skellefteå 15: —
1091. Offerkuvert, A. L., gm d:o 20: —
1092. Tackoffer, N. S., till E. Sjöströms underh., gm d:o 10: —
1093. Stora Bölö Arbetsförening 50: —
1094. Sparbössetömning i Höganäs, gm S. A. A. 143: 14
1095. Missionsoffer fr. De Ungas Förbund i Brunflo vid Karin Anderssons avskedsmöte 175: —
1096. »Ps. 23» 20: —
1097. S. L., Flugeby 5: —
1098. E. o. S., Hovmantorp, gm J. S., Karlskrona 25: —
1099. E. M., Mörrum, gm A. B. 10: —
1100. »Kinesernas vänner», Värnamo 400: —
1101. E. S., Björköby 10: —
1102. Mfg i Solhem, resebidr. 5: —
1103. G. K., Björköby 20: —
1104. E. J., Ekenässjön 30: —
1105. A. R., gm C. P. A., Logan city, Utah, Dollar 100: — 369: —
1107. »Herrens del» 15: —
1108. Räntа, gm A. H., Holsbybrunn 20: —
1109. Skärstads Södra Yngl. & Jungfrufören. 51: —
1110. K. F. U. M:s Uppsvenska distrikt till Morris Berglings underh. 427: 50
1112. Visby Femöresfören. 15: 50

Kr. 5,299: 19

S. M. K:s Pensionsfond.

1037. 2 Mos. 35: 5 50: —
1077. »Joh. 15: 7, 11 juli» 10: —

Kr. 60: —

Särskilda ändamål.

1042. A. G., Malmö för evang. Hsia Hsi-kao och Wei Tien-chen 250: —
1055. Söndagsskolbarnen i Klintemåla, gm J. H., till Barnhemmet i Sinan 40: —
1056. A. G., Sthlm, till M. Ringberg för verks. i Mienchih 50: —
1068. Ps. 27: 1, till Maria Pettersson, att anv. efter gottf. 10: —
1078. En minneskrans på pappas 70-årsdag, till J. Hultqvist att anv. eft. gottf., gm A. H., Stensjön 20: —
1088. D. P., Ronneby, till I. Ackzell för verks. i Kina 50: —
1105. J. R., Östersund, till Maria Pettersson för barnh. i Sinan 10: —
1110. Församlingen Vanadislunden, Sthlm, till past. Kaos i Yuncheng underh. 79: 80

Kr. 509: 80

Allmänna missionsmedel	5,299: 19
S. M. K:s Pensionsfond	60: —
Särskilda ändamål	509: 80
Summa under juli månad 1928	Kr. 5,868: 99

Med varmt tack till varje givare!

»De andra prisa vagnar, de prisa hästar, men vi prisa Herrens, vår Guds, namn.» Ps. 20: 8.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Poem. — Himmelriket. — Karin Andersson. — Missionärsavskiljning i Brunflo. — Charlotte Andersson †. — Från Redaktion och Expedition. — Från missionärerna. — Den officiella redogörelsen för missionskonferensen i Jerusalem. — Redovisning.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget. 1928.

N:r 14. ÅRG. 33. 5 SEPTEMBER 1928. PREN.-PRIS 2: 25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Överste H. Dillner.
Ordf. i Kommittén för Svenska Missionen i Kina.

TRÖSTENS ORD.

Senare delen av profeten Jesaja har kallats Tröstens bok och med skäl har den fått detta namn, ty här möter oss evangelii budskap i en fullhet och rikedom, som för oss upp på profetians höjder.

Märk väl, att dessa tröstens ord voro i första hand ämnade för ett folk, som genom egen synd ledo fångenskapens straff. Genom det budskap, Herren sände dem, ville han låta dem och med dem oss känna hans kärlek till syndare.

Då Herren tröstar sitt folk, riktar han i första hand uppmärksamheten på sig själv. Därför lyder maningen: »Se här är eder Gud.» Att se på sig själv ger ingen tröst. Endast genom att se på Herren kan en själ vinna full och salig frid.

Den som ser på Herren, leder han först fram till fridsfursten, till försonaren (40: 2). För dem uppenbarar han sig vidare som segerfursten, som just därigenom är förlossaren. För dem uppenbarar han sin ömma herdekärlek, en viktig grund för att kunna få full ro och frid (40: 10, 11).

Hela trösteboken (kap. 40—66) handlar om Guds frälsning. Vi få där först lära känna, vilken underbar Frälsare vi ha, så hög och upphöjd över allt, den mäktige kärlekens Gud, den store »Jag är». Vilken förmån att slippa söka hjälp hos andra! Allt annat är idel fåfänglighet, även folkens furstar och de väldige i världen. Till Herren får även »masken Jakob», den betryckte, den fattige, den trötte och den försagde, luta sig. Han tager sig an alla och allt.

Till sitt i fångenskapens nöd trängda folk skulle Herren sända en räddare, Cyrus. I honom skulle Israel igenkänna Guds tjänare. For än denne furste fram med eld och svärd, så att folken darrade och bävade, kunde dock Guds Israel vara tryggt och stämma upp lovsånger, ty genom honom var för dem förlossnigens dag kommen.

Profeten vidgar sedan synkretsen och visar hän på den större befriaren, för vilken Cyrus blott var en förebild. Han, som skulle utföra sitt frälsningsverk på ett helt annat sätt än denne. Han, som ej skulle komma med stridslarm och härskri utan sänka sig i stilla ödmjuk ande, i öm barmhärtig kärlek, så djupt ned som till krossade rör och rykande vekar. Ja, i alla sina vägar med människors barn vill Herren just visa hän på sin Messias, sin särskilda tjänare, som skall utföra all Guds vilja.

För Guds i världen trängda och betryckta folk låter Herren hoppets stjärnor uppgå i natten, och han låter dessa visa hän till den dag, då v å r store segerfurste skall befria sitt folk ur den stora bedrövelsen, den dag, då domen skall drabba det sista mot Gud fientliga världsriket. Och ej minst i denna tid höra vi Herrens röst varnande och manande: Dragen ut från Babel! Flyn allt världsväsende, allt som bär vilddjurets märke!

Sedan profeten tecknat bilden av den mäktige förlossaren, vår Gud i hans härskaremakt, den han låter komma i verksamhet för sitt folks befrielse, framställer han Guds tjänare i hans lidandes härlighet (kap. 49—57),

en beskrivning av underbart djup och underbar kärlek. Kristi kors och krona målas här för våra ögon i gripande klarhet.

Vi få följa Frälsaren i hans frestelser, då han utbrister: »Förgäves har jag mödat mig. Fruktlöst och fåfängt har jag förtärt min kraft.» Vi få höra Herrens svar, som ger honom kraft att för sin egen del härda ut och vidare gör honom till en sådan underbar tröstare för sitt frestade folk. Han är för oss mer än en moder. Han har oss tecknade på sina händer. Ja, han ger bekräftelse på sin kärlek till oss med sin ed.

Tvingad av denna kärlek kunde denne Guds underbare tjänare uthärda all fiendskap emot sig själv. Han var villig att låta sig själv fullkomnas genom lidande för att så bli den frälsarehövding vi behöva (kap. 50).

Och han gick ännu längre i sin frälsarekärlek. Som Guds offerlamm tog han på sig själv all vår synd och skuld. Han blev gjord till synd för oss. Han betalade all vår skuld, helade all vår brist, ersatte all skada, vi gjort (kap. 53).

I det 54:e kap. låter Herren oss få en inblick i huru stora de välsignelser äro, som utgöra frukten av vår Frälsares korslidande. Ett nytt förbund har kommit till stånd, ett förbund, mycket mera omfattande än det gamla, ett förbund, vars grund aldrig skall vackla, ett förbund, vars härlighet skall bli oändligt stor. Villkoret att bliva delaktig av detta förbunds välsignelser är att vara törstig, fattig och behövande. Till alla sådana går Herrens bjudning ut. Där gives allt av nåd, allt efter Herrens mått (kap. 55). Det gamla Israel får vara med däri, men där är också rum berett för alla andra folk (kap. 56). I Jesajas bok påminnas vi ständigt om Guds folks missionskallelse.

Efter denna underbara syn, synen om den lidande Frälsaren och den frukt, hans lidande skall bära, tecknas nu i stora drag Guds rikes historia under hela detta nya förbunds tid ända intill det tusenåriga riket och sedan ända intill tidernas ände (kap. 56—58).

Först varnar Herren sitt folk för faran att förfalla till tom formalism, för laodiceisk ljumhet, världsväsende och synd. Guds folk behöver ständigt bli påmint om syndens bedräglighet och det egna hjärtats benägenhet till det onda för att hållas i ödmjukhet. Utan ödmjukhet får ingen se Herren. Men åt ett ödmjukt och i hjärtat förkrossat folk skall den nådens härlighet givas, som beskrives i det 60:e kap. Där framträder det nya Sion i hela sin glans och den välsignelse, dess inbyggare få åtnjuta, ter sig för oss större än all vår tanke kunnat omfatta.

Allt detta skall komma genom evangelii vittnesbörd, som är Jesu eget vittnesbörd (kap. 6) och genom vår välsignade medlares förbön (kap. 62). Det skall ock komma genom väldiga domsgärningar, utförda av honom emot de gudsfientliga (kap. 63). I sin förbön vill vår Frälsare ha oss med (kap. 64). Blir vår bön ett med vår Frälsares, skall ej svar utebli. Väckelser skola bliva frukten av Herrens och hans folks gemensamma bön, men ej alla skola mottaga välsignelsen. Ett åtskiljande skall äga rum och detta

åtskiljande mellan dem, som höra Herren till och dem, som ej höra till hans folk, skall fortgå ända intill denna tidsålders slut (kap. 65). För de troende, som utgöra kvarlevan, som skola bilda brudförsamlingen, skola välsignade tider stunda under det stora jubelåret, under tusenårsriket. För de andra återstår ogunst och vrede. Men vid tusenåriga rikets slut skall än en gång striden blossa upp mellan det ondas makt och Guds. Den skall leda till slutdomen, varpå skola följa nya himlar och en ny jord (kap. 66).

Underbara framtidssyn! Väl må Herrens förlossade hälsa vad Herren står i begrepp att göra för sitt folk med jubelsång. Väl må vi icke blott för egen del hälsa denna stora dag med glädje utan det höves oss att behjärta Herrens maning att påskynda dagens ankomst genom att inviga vårt liv till att bli hans missionär i världen. Han, som givit sitt liv för oss, han är värdig att få hela vårt hjärta, hela vår tid och all vår kraft, ställd till sitt förfogande. *E. Folke.*

Överste H. Dillner, s. 188.
Överste H. Dillners efterlevande sörjande, s. 189.
S. M. K:s Steningevecka, s. 191.
Uppmuntringarna i arbetet på fältet, s. 195, 196.
Barnhemmet i Sinan, s. 197.
Södertäljekonferensen, s. 199.
För missionsgåvorna, s. 200.

Överste Herman Dillner.

Deras gärningar följa dem efter.

Ett liv fyllt av trogen tjänst i Herrens vingård är nu med överste Dillners hemförlovning ändat. Ett liv, som till sitt innersta väsen och till sin yttre gestaltning stadigt blev klarare och klarare präglat av likhet med Mästaren. Vilken plats han nu fått i härligheten och vad han där under Lammets ledning och vård kommer att varda, skall en gång avslöjas. 1 Joh. 3: 2. Men vid denna tidpunkt få vi tacka Herren, tacka för vad han gav, tacka för att vi fått bevittna nådens kraft och rikedom i ett missionsliv som hans, tacka för att vi genom honom fått ett nytt bevis på att den som tror icke skall komma på skam.

För oss i Svenska Missionen i Kina kännes överste Dillners bortgång mycket smärtsam. De band, som knöto oss samman, hade under de många årens löpp och under det intima samarbetet blivit mycket starka. Då slitandet av dessa band till det yttre kom så hastigt, blev smärtan så mycket kännbarare.

Redan som ung löjtnant fördes Herman Dillner in i den krets i huvudstaden, som uppbar Missionen i sina böner. Med helhjärtad hängivenhet tog han ända från början del i arbetet. Redan år 1890 inträdde han i Kommittén och fick sålunda tillfälle att följa verksamheten i alla dess detaljer. Under sin borovaro från huvudstaden, åren 1896—1912, var han visserligen ej i tillfälle att deltaga i Kommitténs

sammanträden, men den intima kontakten med Missionen var därför icke bruten. Han använde sig redan då flitigt av postförbindelsen och levde sålunda fullt med oss i glädje och sorg, och hans brev voro så välkomna. De buro friskhetens behag, ty de flödade av levande vatten från den aldrig sinande källan, där han för egen del ständigt hämtade ny kraft. I Skellefteå, i Umeå och i Skövde, där överste Dillner under den tiden var kommenderad i militärtjänst, var han framförallt en Jesu Kristi tjänare och som sådan brinnande för själars frälsning hemma och ute. Med sin eld värmde han alla. Härdar för missionslivet finnas ännu på flera ställen, vilka bära vittne om den välsignade insats, han då fick göra i deras tillkomst och utveckling.

Efter hans förflyttning till Stockholm fingo vi åter åtnjuta förmånen av hans direkta deltagande i ledningen av Missionens angelägenheter. Nu kom han ock genom sin förökade kännedom om missionslivet i landet med ännu rikare erfarenheter, som kunde göras fruktbärande till Missionens fromma. Han var nu som alltid ej endast en intresserad åskådare. Han var och förblev en verklig medarbetare.

Från år 1918 fyllde Dillner posten som Missionens ordförande. Ehuru många andra upgifter anförtrotts honom i huvudstaden, särskilt under senare år, märktes dock hos honom aldrig någon förslappning i hans intresse för Svenska Missionen i Kina. Med den delade han fröjd och smärta. Med den kämpade han natt och dag. Dess angelägenheter bar han så tungt och så varmt på sitt hjärta. Endast några dagar före hans död mottog undertecknad ett brev från honom, vari han med sin vanliga nitälskan behandlade ett par detaljer i verksamheten, som då lågo tungt på hans hjärta.

Nu går du ej längre för oss i striden härnere, du Herrens kämpe, men du står där ibland den stora vittnesskaran däruppe och åser, huru vi, som äro kvar, fullborda vårt lopp. Tack för att du löpte din bana så, som du gjorde! Tack för all hjälp du därunder gav åt oss genom uppmuntrande ord och värmande exempel! Vi glädjas i hoppet att få mötas igen. Fylle Herren med sin hugsvalelse de efterlevande sörjande!

Frid över ditt dyrbara minne!

E. Folke.

*

Svenska Missionen i Kina har sorg. Dess mångårige och älskade ordförande, överste Herman Dillner, avled i sitt hem i Stockholm efter en svår sjukdom måndagen den 13 augusti kl. 5.30 e. m. Med oss och med den avlidnes efterlämnade anhöriga deltaga kristna ur alla läger Sveriges rike runt, ty om honom kan i sanning sägas, vad konung David sade, då hans trogne tjänare Abner var död: »I veten nogsamt att en furste och en stor man i dag har fallit i Israel.» 2 Sam. 3: 38.

Överste Dillner var en de raka linjernas man. Han dagtingade aldrig med sanningen. Han var angelägen att få avlägga ett vittnesbörd för sin Herre och Mästare i tid och otid. Den som nedtecknar dessa rader lärde känna den då unge löjtnanten, som hade sin anställning vid Karlbergs krigs-

skola, redan i början av 1880-talet, ej långt efter hans omvändelse. Blott en vecka före uppbrottet sågo vi varandra för sista gången här i livet, och vid detta tillfälle omtalade han, huru underligt det kändes för honom, då han köpte sin första bibel. Den boken blev sedermera hans käraste följeslagare igenom livet, och var och en, som vid något tillfälle vistades i det Dillnerska hemmet, vet att berätta, hurusom den boken framför andra alltid togs fram och hurusom han forskade i densamma.

Överste Dillner blev medlem av Svenska Missionens i Kina Kommitté icke långt efter densammas bildande och har sedan många år varit dess nitiske och intresserade ordförande. Med oss missionärer stod han i flitig korrespondens, kanske ej med alla men med många. Ett är säkert, att han varje dag bad för oss, var och en nämnd vid namn. Sådant var hans vittnesbörd vid det tillfälle, jag nyss omnämnde. Då han som kapten fick sin befattning förlagd till Norrland och sitt hem i Skellefteå, vann han där en stor vänkrets och grundlade tillika med sin före honom avsomnade maka ett stort missionsintresse för Kina, som burit de rikaste frukter.

Vart överste Dillner sedan kom, förde han med sig något av den heliga elden. I hans hem samlades under de senaste åren de unga vänner, som under namn av »Daggryningen» arbetade för det unga Kina. Efter sin makas bortgång fick han i sina döttrar värdefulla, intresserade medhjälpare.

Överste Dillners intresse sträckte sig vida omkring, men här uppehålla vi oss endast vid hans insats i Svenska Missionen i Kina. Ett obeskrivligt stort mått av kärlek var honom beskärt. Det var en återglans av Kristi kärlek. Vida kring i vårt land var han känd, älskad och uppskattad. Hans namn nämnes av alla med aktning och vördnad. Nu är hans livsverk ändat. Stridsmannen utan fruktan och tadel har kämpat ut sin kamp, nedlagt sina vapen och fullbordat sitt lopp. Vi, som haft förmånen att få lära känna Herman Dillner, känna saknaden efter vännen, brodern och medarbetaren outsägligt stor.

Stora förluster ha under de sista åren drabbat vår Mission, i det att så många dess värdefulla ledande män bortryckts. Vi spana efter dem, som skola upptaga de fallnas mantel. Vi tacka Gud för den tid, vi fått äga dem, och vi sörja icke såsom de, som icke hava något hopp. *August Berg.*

*

Överste Dillners jordfästning och begravning skall säkert för alla, som hade förmånen att närvara, bli ett synnerligen dyrbart minne. I Oscars kyrka, där jordfästningen skedde, var med hans kära en stor skara samlad omkring båren. Sorg var det i hjärtana och saknaden förnams tung. Trots detta blev denna jordfästning en ej vanlig sorgehögtid. Kyrkoherde Bengtsson talade om den bortgångnes liv och gärning på ett sådant sätt, att hjärtat i stället för att vara tyngt av sorg, blev fullt av tack till Gud. Om Guds kärlek i Jesus Kristus var det, som kyrkoherde Bengtsson mest talade och om nödvändigheten av personlig avgörelse för Gud samt hurusom detta att få föra själar fram till denna

S. M. K:s Steningevecka 1928.

Deltagare i Steningeveckan 1928. Foto G. T. B. Davies.

Då tanken går tillbaka till samvaron på Steninge innevarande år, stannar den gärna vid ett ord, som kursledaren uttalade vid kursens avslutning. Det ordet löd: »Jerusalems glädje höres vida omkring», och det ordet synes mig vara något av det mest utmärkande för denna kurs.

Antalet ungdomar, som i år kommit samman till detta möte, var större än under föregående år. Bland dem befunno sig rätt många, som tidigare varit när-

---

avgörelse varit överste Dillners högsta åtrå. Även blev det framhållet hurusom överste Dillner säkerligen själv önskat, att denna stund omkring bären det ej skulle talas mycket om honom och hans gärning, utan om Guds kraft till frälsning. Budskapet om detta blev också framfört varmt och innerligt.

Efter jordfästningen skedde gravsättningen å Solna kyrkogård. Det var underbart stilla därute. Solen sken på kistan med det vita korset, då denna sakta sänktes ned i graven. Men graven — döden allt liksom fick försvinna inför det eviga livets stora underbara verklighet. Det eviga livet var förnimbart mitt ibland oss, och i ödmjuk tro kunde vi tacka Gud för alla dem, som övervunnit i kraft av Lammets blod.

Innerliga och tacksamma ord blevo uttalade vid denna grav, under det att kransar nedlades. Även Svenska Missionen i Kina hade förmånen att få lägga en krans vid sin vördade och älskade Ordförandes bår. Men förutom de blommor, som lades vid graven, ha även många »evighetsblommor» sänts till vår mission och till annan verksamhet, som låg överste Dillners hjärta nära. Skulle dock alla de, som önskat få säga överste Dillner ett tack eller ett tack till Gud för honom och hans liv och gärning, kunnat frambära detta, så hade det blivit ett väldigt vittnesbörd om vad Guds kraf förmår att uträtta i och genom en människas liv, som givit sig helt åt Gud. »Men Gud vare tack som giver oss segern genom vår Herre, Jesus Kristus.»

Lisa Blom.

varande och troligen var det på grund av deras medverkan, som vi lyckades att så snart bli bekanta med varandra. Redan från första kvällen gjorde sig känslan av samhörighet och glädje gällande, och denna känsla växte sig allt starkare och starkare allteftersom dagarna förflöto. I vår glädje deltogo även alla som därute på Steninge genom kärleksfull omtanke och mycket arbete utomordentligt ordnade för oss dag för dag. Gemensamt fingo vi glädjas med en enkel och naturlig ungdomsglädje; gemensamt fingo vi också mottaga rika välsignelser från Gud, all god gåvas givare, och gemensamt fingo vi slutligen lagt på våra hjärtan att träda in i hans tjänst och utföra de uppdrag, han ger åt oss att utföra.

Såsom redan förut meddelats i programmet för mötena, leddes bibelstudierna utav missionsföreståndare *Erik Folke*. Ämnet för dessa var: »Tröstens ord i Tröstens bok.» Alldenstund vi äro i tillfälle att på annat ställe i detta nummer av vår tidning införa en sammanfattning av bibelstudierna, skriven av missionsföreståndare Folke, ingå vi ej här närmare på innehållet däri. Endast så mycket vilja vi säga, att dessa bibelstudier voro så koncentrerade och rika på innehåll, att man ofta önskade sig hava mera tid att tänka sig in i det rika innehållet. Missionsföreståndare Folke meddelade ju också, att han hoppades, att dessa stunder skulle leda till ett mera detaljerat personligt studium utav Jesajas 40—66 kapitel. Vi hoppas, att även den av missionsföreståndaren skrivna sammanfattningen skall bidraga därtill.

Till hjälp för oss, då det gäller enskilt bibelstudium, voro också rektor *Joh. Rinmans* två föredrag avsedda. De behandlade ämnet: »Huru få bästa utbyte av mitt enskilda bibelstudium», och berörde både studier av bibelböcker i stort och på ett mera överskådligt sätt och studium av enskilda texter, då de olika detaljerna mera komma till sin rätt. I samband härmed lämnade också rektor Rinman några olika tabellariska översikter, avsedda att bli en hjälp vid bibelstudiet. Av dessa såldes icke så få exemplar, och inkomsten härför gick till Steningevännernas offerinsamling för missionen.

Om vi sålunda fingo mottaga mycket av hjälp, både för stunden och för kommande dagar, när det gällde vårt personliga andliga liv och näring därför genom bibelstudier och bön, så blevo vi också erinrade om vår uppgift att vara Herrens tjänare och låta även andra få del av de välsignelser, vi själva utan vår förskyllan eller värdighet av nåd fått mottaga.

På onsdagen den 1 augusti fingo vi lyssna till ett föredrag av missionär *Morris Bergling*, i vilket han skildrade sina intryck av Kinas ungdom inför Kristus. Genom detta föredrag kom nog Kinas ungdom Steningevännerna närmare, och vi tro, att det i icke ringa mån fick bidraga till att väcka intresse och kärlek för ungdomen i det stora Mittens rike.

Inspirerande och väckande i samma riktning var också de budskap, vi fingo genom Herrens tjänare *George T. B. Davies*. Han skildrade i ett föredrag det arbete, han fått vara med om att utföra för att sprida omkring 900,000 ex. av Nya Testamentet i Kina. I detta föredrag framhölls kraftigt och påtagligt behovet utav evangelium i Kina just nu, och dessutom framhölls kraftigt, huru Herren verkat genom sitt ord under de orostider, som nu varit rådande, och att dörrarna åter börja öppnas för Herrens tjänare och tjänarinnor att gå in i detta stora land och utföra evangelii förkunnares verk därstädes.

Detta föredrag, samt ett missionsföredrag av missionär *August Berg*, grep säkerligen våra hjärtan och manade till förbön och deltagande i det stora verket därute i Kina. Nästa föredrag av Mr. Davies kom oss dock kanske ännu närmare inpå livet, i det att han då talade om personligt arbete för att vinna själar för Kristus och behovet av sådana personliga arbetare även i vår närmaste omgivning. Vi fingo säkert då ett kraftigt intryck utav Mr. Davies såsom en nitisk förkunnare av evangelium. Vi fingo ock en stark känsla av att mycken glädje och välsignelse därigenom flödat in i hans liv, och nog väcktes också i våra hjärtan en

önskan om att kunna bli använda av Gud för själars förande till Kristus. Blive den önskan ej ett intryck, som snart förflyktigar, utan lede den i stället till bön om nåd, visdom och kraft till att träda in i detta arbete!

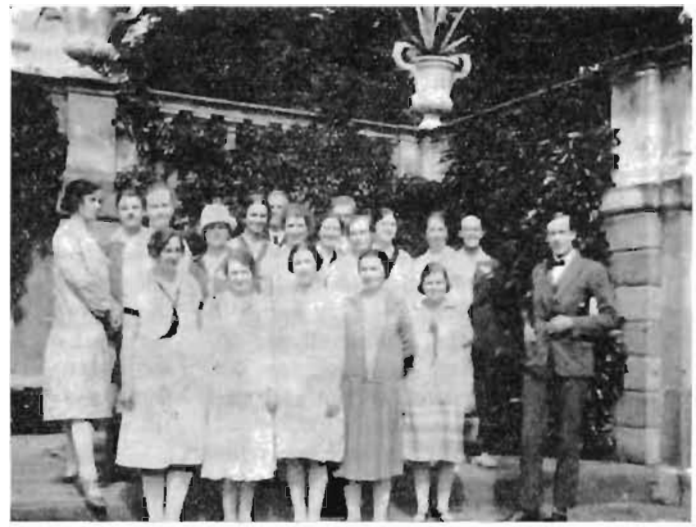

Sångkören. *Foto Ruth Lundberg.*

På eftermiddagarna voro vi samlade till olika möten, vilka ordnades för varje dag utan att på förhand hava blivit uppsatta på programmet. En eftermiddag samlades vi t. ex. i matsalen till ett möte med sång och musik samt en livfull skildring av förhållandena på missionsfältet. Det musikaliska inslaget gavs av några deltagare, vilka medtagit stränginstrument och som vid flera tillfällen villigt och glatt tjänade. I sången deltogo vi allesammans, och skildringen från missionsfältet gavs på kinesiska av missionär *Martin Bergling,* tolkad av missionär *Joh. Aspberg.* I samband härmed torde också böra nämnas, att snart nog en sångkör bildades, som mycket gladde oss med sina körsånger och som därigenom bidrogo till att göra mötena så innehållsrika, som de genom Guds nåd blevo.

En annan eftermiddag voro vi bjudna till *direktör och fru Edmund Skoglund,* vilka ha sitt sommarställe i närheten av Steninge. Det var en solig vacker eftermiddag, då kaffet ute i det gröna smakade så gott, och då gemenskapen kändes innerlig och god. Efter ett kort anförande av Mr. Davies avlade flera av de närvarande missionärerna personliga vittnesbörd om huru Herren funnit dem och lett deras steg ut till missionsfältet. De vittnesbörden väckte sådant intresse, att vi ej kunde nöja oss med de vittnesbörd, vi hunno lyssna till hos vännerna Skoglund, utan måste fortsätta med mötet på kvällen hemma på Steninge. Någon yttrade, att kanske dessa personliga vittnesbörd var det, som blivit till den allra största välsignelsen under Steningemötet. Och att de i rikt mått fått värma deltagarnas hjärtan, det märktes även på det stora missionsoffer, som omedelbart efter dessa vittnesbörd framburos och som så småningom steg till kr. 1,003:80. Det var i sanning med stor glädje och tacksamhet, som vi mottogo dessa offergåvor, och vi äro förvissade om, att de också gladde hans hjärta, som då han vandrade härnere på jorden, en gång satt vid offerkistan och gladdes över änkans skärv.

På söndagskvällen i samband med veckans avslutning fingo vi också lyssna till vittnesbörd. Då var det emellertid icke missionärerna, som talade, utan i stället ett flertal av deltagarna i Steningeveckan. Det var en stund, då jag tror, att vi alla, som voro närvarande, kände oss såsom en enda stor syskonkrets, en syskonkrets samlad för att de olika medlemmarna i kretsen skulle få tala ut något av vad som låg på djupet av deras hjärtan. Huru gladdes vi ej åt att få lyssna till varandra och ej minst, då en av deltagarna talade om, att hon under dessa möten fått visshet om Herrens kallelse att utgå såsom hans sändebud till hedningarna.

Givande voro också de offentliga möten,

som höllos under söndagen, då Mr. *Davies*, missionärerna *R. Anderson*, *August Berg*, fru *Augusta Berg* och fru *Jane Guinness* medverkade. Även vid dessa möten gjorde sig den förut omnämnda gemenskapen med varandra kraftigt gällande. En person, som ej kunde vara med mera än några timmar på söndagen, uttalade sedermera till undertecknad sin förvåning över, huru hastigt det gick att bli bekant med deltagarna i mötet: När jag kom dit, yttrade hon, kände jag endast ett par tre stycken. När jag reste därifrån var det, som om jag varit bekant, ja god vän med de allra flesta av deltagarna.

Under den dagen var det förvisso mycket, som trängde till djupet utav våra hjärtan, men kanske ett uttalande av doktorinnan Guinness för deltagarna av mötet i sin helhet fäste sig allra mest i minnet. Doktorinnan Guinness berättade nämligen om någon, som vid slutet av ett möte en gång sagt: »Ja, nu är det slut», men som då utav en annan person fått svaret: »Nej, nu börjar det i stället.» Sanningen därav grep våra hjärtan. Väl voro mötena slut, men nu började det i stället i den meningen, att nu gällde det att gå ut till den dagliga sysselsättningen och där i praktiken omsätta de impulser, som vi under mötet fått mottaga. Nog kände vi oss bävande inför den uppgiften. Nog suckade vi i våra hjärtan till Gud och bådo honom om nåd och kraft till att kunna göra så. Kanhända känna vi oss ännu mera kraftlösa nu, spridda på olika platser och i olika förhållanden, men må dock impulserna förbliva, och må de genom Guds nåd kunna bliva omsatta i gärning till Guds namns förhärligande!

M. L.

*

Ett varmt tack vilja vi gemensamt frambära till Direktör och fru Lindmark. För deras kärlek och all den osparda möda de lagt ned för att göra det gott och trevligt för oss under vistelsen på det fagra Steninge tacka vi också Gud och bedja om hans rika välsignelse över dem.

Ljuspunkter i oron.

(Utdrag ur privat brev.)

Puchow den 1 maj 1928.

»Han förde mig ut på rymlig plats; han räddade mig, ty han hade behag till mig.»

Underbara ord. Må de vara och ännu mera bli sanna med avseende på oss och vårt kommande arbete i vår kära mission. Hur ha vi inte fått se att så varit förhållandet under år som gått, och vi veta ju av erfarenhet, att han är och evigt förbliver densamme som han var.

Jag har haft en mycket bråd tid denna vår. Det vore gott om några flera av de våra snart kunde komma hit så att besök på andra stationer, råd och upplysningar till infödda medhjälpare, även om bara brevledes, samt dessa myckna penningetransaktioner kunde bli litet mera fördelade. Hoppas att det inte behöver draga ut alltför länge till innan de komma, ty då kommer den starkare sommarhettan på, och det är inte lämpligt att företaga långsamma och besvärliga resor. Många i andra missioner ha gjort försök allaredan. Några ha lyckats alldeles förträffligt, andra åter igen ha råkat mycket illa ut. Nu är emellertid stämningen emot oss som utlänningar något helt annat än det var vid tiden för vår återkomst till fältet i höstas. Den animositet som då förefanns över allt, ofta möjligen ovetande hos dem själva — åtminstone hos våra vänner, är som bortblåst. Och från högre ort veta vi ju, att utfästelser ha gjorts gång på gång,

att missionärer och deras egendom jämte församlingsegendom skall till det yttersta beskyddas.

Det föreligger häller inte minsta tvivel att detta är verkligt menat. Allt är ju emellertid så pass ovisst i det rent politiska, att de mest oväntade och kritiska situationer ännu kunna uppstå med obehagliga och kanske överraskande följder. Vidare är osäkerheten för onda mäns våldshandlingar större än någonsin. T. o. m. här i vår fredliga provins uppträda mindre rövareband och föra bort förmögna personer för att sedan utdriva lösen med höga penningesummor. Detta händer rätt nära städerna t. o. m. såsom nyss skett ej långt från Puchow och vid flera tillfällen i närheten av Juicheng. Detta är ju naturligtvis i närheten av den härför så förträffliga Gula Floden. De våldsamt betungande skatterna, som nu även drabbat denna provins, göra ju även sitt till att detta onda befordras. Man har lärt från andra provinser att skaffa sig pengar. Krig och örlig, vilken förbannelse på alla sätt är det inte för ett land! Ännu mera bedrövligt blir det när det är inbördes strider och dessa, som här sker, pågå i åratal.

Mitt i allt detta ha vi emellertid uppmuntrande ljuspunkter. Så har jag haft glädjen att vara med om stormöten i två av kretsarna i detta distrikt. Långfredags- och påskhelgen i Pehshuh (Cypressbyn) och påföljande vecka i Chili (Sjumilabyn). Mycket folk, jämförelsevis, på båda platserna och mycket goda möten. Dock önskade man så innerligt att kunna säga litet mera om dessa årligen återkommande tillfällen. Måtte Herren komma snart med den väckelse vi så länge bedit om. I förra veckan var jag bjuden att medverka vid stormötet i Juicheng. I det längsta hade vännerna där hoppats att deras käre missionär med fru skulle komma tillbaka till dess, men det slog fel. Även här var mycket folk, oväntat mycket. En välsignat gode ande rådde och även en hjärtlig enighet på allt sätt. Det var så upplyftande att få vara med där.

Vid ett tillfälle sade en av bröderna i sin predikan i det han varnade för att följa egna meningar: Vi vilja hellre välja åt oss den Jesus, som skiftade de fem bröden och de två små fiskarna åt så mycket folk än den, som fastade i fyratio dagar och fyratio nätter. Vi välja ock hellre den Jesus, som red konungsligt in i Jerusalem än den, som lät sig födas i en krubba. Vidare hellre den, som flätade sig ett gissel och drev ut mäuniskorna under slag än den, som i undfallenhet lät sig slas inför sina domare. Slutligen hellre den på berget förklarade Jesus än en, som i all förnedring och hjälplöshet hängde på korset. Texten vid tillfället var: »I haven icke utkorat mig utan jag har utkorat eder» samt: »Varen Kristi efterföljare».

En annan belyste sitt ämne »rättfärdiggjorda av tro» med en berättelse om en av de gamle kejsarna i Kina: Den starka sommarvärmen började komma på och den goda kejsaren kände det tryckande. Dock reflekterade han över, att han och andra i frihet kunde söka sig möjlighet till svalka, men hur kunde det möjligen stå till med de arma människorna i fängelset? Han gick dit för att se och rördes till medlidande av fångarnas belägenhet. Han befallde, att de allesammans skulle försättas på fri fot och gav dem »semester» till efter hettans slut men på villkor, att de allesammans skulle på viss bestämd dag åter infinna sig för att fortsätta avtjänandet av sina respektive strafftider. Till fångarnas oförställda förvåning löstes alla bojor, och de fingo alla gå.

Efter ett par månader infann sig kejsaren åter i fängelset på den för upprop bestämda dagen. Han fann då, att inte en enda av de många hundra fångarna svikit hans förtroende genom att utebli. Högeligen förvånad häröver utropade han: »Och detta skall vara förbrytare, brottslingar, — nej de äro 'i-ren' (rättfärdiga) allesammans, i annat fall hade de sökt slingra sig undan. Rättfärdiga äro de.» Och överväldigad av rörelse benådade han dem varenda en, och de fingo gå hem igen. De voro brottslingar, men i hans ögon blevo de rättfärdiga genom sin tro och förtröstan till honom. Berättelsen

gör sig bättre på kinesiska än svenska, men den är god i alla fall.

Från Honanfu har jag flera brev om tider av välsignelse på många av dithörande utstationer. Pastor Ilsie Meng-tse har besökt dessa platser och stannat till flera eller färre dagars bibelläsning på varje. Guds Ande har varit med till ett verkligt andligt uppvaknande. Det har även varit en motvikt mot en osund ande- och profetrörelse, som gripit omkring sig under sista tiden.

På en mötesplats voro stadsportarna av fruktan för rövare stängda och bevakade av miliskåren. Men alla som kunde styrka, att de hörde till församlingen och ämnade sig till mötet släpptes igenom. På en annan plats rövades mandarinen bort från staden, men de troende, som voro samlade, lämnades i fred. På ytterligare ett annat håll hade förberedelser gjorts för att tillintetgöra mötets hållande, och det hade sett mycket hotande ut. Det var nämligen de besvärliga skolynglingarna, som varit en sådan plåga; de skulle nu slå ett slag och visa, att de kunde omintetgöra denna »lära» vars pågående utbredande är dem en nagel i ögat. Men just som de troende skulle samlas kom Feng Yü-hsiangs nya och stränga order att de kristna skulle lämnas ofredade. De politiska ungdomsligorna upplöstes i ett enda drag.

Men det skulle bli för långt att tala om hur Gud i sin stora nåd bekänner sig till sitt verk i dessa oroshemsökta bygder även under nu rådande oroliga förhållanden.

Det blev ett abrupt slut på detta, men jag får komma igen efter vårt stormöte, som börjar nu om ett par dagar.

Med hjärtlig hälsning!

Tillgivne
G. V. Wester.

*

Yuncheng den 22 maj.

Sommaren har nu börjat på allvar. Vi hade 36° varmt igår middag i skuggan, och vetet mognar så fort, att de knappast hinna med att skära det. För tio dagar sedan började de skära kornet, så ärterna, klövern och nu vetet. Det är bråttom och ont om folk. Även medhjälparna söka få litet tid i sina hem, och därför ha vi fått upphöra med tältverksamheten tills vidare.

Vi ha planerat ett sommarmöte för medarbetare, men som det ej ser tryggt ut uppe vid Shui-iu, så ha vi planerat att hålla det här. I stället för att göra det till en månads studiekurs, ha vi tänkt, att endast vara tillsammans nio eller tio dagar, så att deltagarna ej behöva vara borta från sina stationer mera än en söndag. Möjligen skola vi göra det mera uppbyggligt och med litet extra diskussion och dylikt för att få arbetarna mera med oss i arbetet, litet pedagogik och metodik i form av föreläsningar samt möjligen något friluftsarbete i staden, om det visar sig lämpligt.

Vårt presbyteriesammanträde var mycket gott och uppmuntrande. Vi hade ju åtskilliga svåra frågor uppe, men det kändes inte annat än den bästa enighet och samförstånd. Vi voro samlade just på Kristi Himmelsfärdsdag, men fingo ej firа den på något särskilt sätt. Dock voro vi med Eder i anden och tankarna mer än en gång, och hoppas, att Ni hade det gott och uppbyggligt samt fruktbärande för arbetet. Ma Feiwen har just kommit åter från sitt besök i Ishih distrikt. De voro synnerligen glada åt hans hjälp och hans förkunnelse på stormötet i staden, och när det var över, bjöds han av Peichwang att följa med dem och hålla några dagars möten där. Som Du kanske minns ha de kristna där under sista tiden blivit ganska slöa och låtit sig upptagas av de jordiska bestyren, så att det andliga skjutits åt sidan. Nu hade de i Ishih närvarande gripits av talet om kärlek och offersinne, och när de kommo hem, samlade de alla troende i trakten, så att det blev ett hundratal, och där hade de fyra dagars mycket goda möten. Det hade blivit djupt syndakännedom och syndabekännelse, och där det finnes, kan man vänta uppbyggelse.

Den 29 maj. Det är mycket varmt dessa

dagar 38° à 39° varmt i skuggan, och som skörden härigenom mognat en halv månad tidigare än vanligt, ha alla mycket brått. Dock ha Kao och Yang varit ute och utfört ett alldeles nytt slags arbete, som ej hittills av oss upptagits. Jag hade fått en del traktater nere ifrån kusten och föreslog, att de skulle gå omkring och klistra upp dem i de nya »hotellen», som växa upp sasom svampar ur marken, varhelst järnväg, biltrafik eller richshaw-trafik drager fram. De ha börjat med det, och hotellvärdarna ha varit mycket tillmötesgående, t. o. m. uttryckt sin stora glädje över att de resande skulle få något att läsa på sina rum, där traktaterna klistras på väggarna i prydlig ordning. I somliga fall ha hotellvärdarna bett att få sådana uppsatta även på kontoren.

Den 8 juni. Det är ej så tryggt som förr här i Shansi. Utom att emellanåt en skara kommer över från Honan och rövar bort medlemmar ur någon rik familj, vilka de sedan taga över till sig på andra sidan floden och släppa blott mot lösen, så är det beväpnade män i bergen och även på vägarna. Helt nyligen blev en cyklist skjuten och cykeln tagen, medan lantbrukare stodo alldeles nära och sågo på. Det skedde mitt på dagen på stora bilvägen, och så vitt jag hört, är mördaren ännu ej fasttagen. Jag har för den skull ej kunnat tillråda någon av de våra att resa till Shui-iu för att få njuta av sommarsvalkan där.

Carl F. Blom.

*

Sinanhsien den 5 juni 1928.

Kära Missionsvänner!

Guds rika frid!

Förliden torsdag hände något sällsamt: vi fingo glädjen mottaga systrarna Ingeborg Ackzell, Estrid Sjöström och Minnie Nickolsson och med dem *julklapparna*. Huru mycken bön har ej uppsänts för dessa kärleksgåvor och huru härligt har ej Herren besvarat våra böner. Innerligt tack alla kära vänner envar för Eder andel i »klapparna». Vi hade, medan systrarna voro kvar, en liten samling, då de 86 fingo smaka av det goda som lådorna innehöllo, samt höra något från »ljudbehållaren» som skänktes oss av norrköpingsvännerna under min hemmavaro.

Ja så upplevde vi en glädjedag mitt i all jäkt, strävan och oro. Systrarna fortsatte sin väg redan på lördag, men våra julklappar fingo vi behålla till nytta och glädje. — Tack kära, kära vänner! Jag vet att åtminstone två av de kära givarne äro redan hemma hos Gud, och deras gåvor äro alltså minnesgåvor på samma gång som julgåvor. Måtte vi i likhet med givarna nå vår tros mål och icke uppgivas under vandringen.

Rövare härja som vanligt, och varje dag nu tages hit några huvuden som bevis för soldaternas mod och strävan att hålla rent hus. Vi i Barnhemmet ha strävat igenom en rätt så svår vinter. Nu ha vi det relativt lugnt. Myndigheterna äro snälla. Hoppas att det kommer att fortfara. Det är mycket torrt. Folket har dock fått skörda i frid, ehuru skörden varit knapp på sina håll.

Vad det är tryggt att äga en sådan borg som vår Gud. En evig klippa som ej kan bäva för tidens stormar och hot. Ej alla våga sig ut att predika, men en man har sålt 2,000 evangelier på kort tid och allt emellanåt hör man att den och den tror på Jesus och vill bli kristen. Vi få ej trättna. Då Guds besökelsestund är inne, skola skaror falla till hans fötter. Skolan pågår till juni månads slut. Än ett varmt tack och hälsningar från barnen och Eder tillgivna

Maria Pettersson.

*

Det är den 5 juni i dag. Helt och torrt och svårt att köpa mat. Vi ha dock icke lidit någon egentlig nöd. Julklappslådorna innehöllo så mycket gott. Åtminstone vad mig personligen beträffar behöver jag ej lida brist. I dag fanns ej hirs att få, men så kom en bekant med 3 sheng, nog för ett mål. Vi leva på fagelvis. Jag

har alltid njutit av att se fåglar på bilder och i verkligheten. Herren har sagt: »I ären mer värda än många sparvar». Någon har ritat två sparvar på vår ytterport. Undrar om det är ett tecken att låta oss få vara i fred?

Vi hålla på med vårt jobb som vanligt, och barnen äro villiga och snälla. Shaos barn ha varit sjuka i skarlakansfeber, men äro nu friska alla tre. En liten Mienchih-flicka tog jag emot, två andra, som ej fingo komma, dödade de. Det kostar 10,000 kash pr mån. att få ett barn ammat uti någon by och det med risk, men man riskerar alltid någonting.

En soldat som var inne sade till barnen: »Sjung en kristen sång». Så sjöng han en själv och sade: »Jag har varit i ett lyckligt hem som ni. Järnsängar hade vi där till och med och så bra». — Den gossen hade ej mutat sitt samvete att tala ont om utlänningarna. Det finnes nog mången Petrus bland mängden, men Herre ser på dem med förlåtelsens och förtroendels blick. Jag har vattnat en förfrusen palm. Intet syntes till som var livstecken. Nu spirar från roten nya blad, som tala till mig: »Ser du, det har du för att du ej tröttnade. Jag blir fin än en gång.» Ja, ske alltså, måtte på det skövlade trädet nytt liv springa fram!

Allt kan ske för dem som tro.

Eder
Maria Pettersson.

*

Ishi den 10 juni 1928.

Att det är en stor glädje att få skriva brev här ifrån Ishih igen behöver jag väl ej säga. Jag kan inte beskriva den glädjekänsla jag hade, när jag på långt håll såg Ishih stadsmurar igen, efter att ha varit härifrån mer än ett år. De första dagarna fruktade jag, att det var en dröm, och att jag skulle vakna upp och ej vara här. Nej det är ej dröm utan verklighet och mitt hjärta är fullt av tack och lov till Gud över hans ledning samt av en önskan att kunna ge mig än mer hängivet och troget åt den längre eller kortare tid Gud ännu vill giva oss till tjänst för honom här på vårt fält. Det har varit så uppmuntrande att av Hahnes höra, huru Guds verk gått framåt också här under året som gått. Gud plockar ut en här och en där för sitt rike. Det är dropparna, men vi bida och tro på skurarna, som skola komma, som svar på trons bön, utöver hela vårt fält. Vi vilja ej släppa Gud förrän bönesvaret kommer.

En dag i denna veckan voro Anna Hahne och jag till »Svärfars» och »Svärmors» by för att se om de båda gamla. Vi funno »Svärmor» mycket dålig, och efter vad vi kunna förstå, har hon ej långt igen, förrän hon får ingå genom pärleportarna. Hennes glädje över att se oss var rörande. Hon hälsade till många av de gamla missionärerna.

Hon var fullt redig, men hennes tunga hade svårt att röra sig. Trots hennes svårighet att tala, var hon så med i bön och sång, att hon fullkomligt strålade vid tanken på, att det ej var så långt kvar för henne. Gamle »Svärfar» är också mycket skröplig, glömsk och barnslig.

I dag är vår äldste Hai med nattvardsgåvorna till de båda gamla.

Vi ha haft en stark hetta nu ett tag, men i dag kom regn och god svalka. Ännu veta vi ej, om vi under värsta hettan kunna få komma till Shui-iu. Trakterna där äro osäkra för rövare. Vi hoppas dock för höstens arbete att kunna komma från slätten någon tid. Anna och Axel hälsa så hjärtligt, så ock en hjärtlig hälsning från *Lisa Gustafsson.*

SÄNDEBUD TILL SINIMS LAND

har utkommit på

Rikt illustrerad. Pris kr. 1: 90.

Konferensen i Södertälje

för det andliga livets fördjupande hålles under ledning av Prins O. Bernadotte den 11—14 september. Såsom huvudtalare i årets konferens deltager Dr. Northcote Dock, en australier som under en följd av år utövat en framgångsrik läkaremissionsverksamhet bland befolkningen på en ögrupp i Söderhavet. Dessutom medverka flera prästmän och för övrigt talare från olika religiösa organisationer.

Konferensbyrån med adress Södertälje träder i verksamhet den 1 september ombesörjer vid anmodan konferenskort å 2 kr. samt anskaffande av bra logis till varierande pris. Gemensamma måltider äro anordnade till ett pris av Kr. 6:— pr dag inkl. dricks pengar. Även är beredt tillfälle att erhålla dagsinackordering å Nya Hushållsskolan, Järnagatan 8 till ett pris av Kr. 3:50 pr dag. De goda traditioner som dessa konferenser äga, bör tillförsäkra även denna konferens en god tillslutning.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under aug. 1928.

Allmänna missionsmedel.

1113. F. H., Duvbo, »tionde» 12:—
1114. »Dalecarlian» 21:—
1115. I. B., Vadstena 10:—
1116. E. H., Örebro 10:—
1117. E. J., Boden, till J. Aspbergs underh. 100:—
1118. Koll. i Vamlingbo 5:27
1119. Hanna 5:85
1120. Koll. i Öja 7:37
1121. D:o i Alva 4:77
1122. D:o i Grötlingbo 16:—
1123. A. B., Källunge —:74
1124. Spånga församlings Allianförening 23:36
1125. Insamlat av vänner i Öhrviken, gm H. O. 61:54
1126. E. E., Sävsjö 9:—
1127. A. S., Skavböke, gm O. L., Skövde 25:—
1128. K. F. U. M:s Mellersta distrikt till M. Ringbergs underh. 750:—
1129. Daggryningen i K. M. A. till Estebergs underh. 900:—
1130. K. M. A., till Maria Björklunds underh. 50:—
1131. O. Ö., Norrköping 25:—
1132. M. C., Ekenässjön 15:—
1133. »Ps. 84: 6» 10:—
1134. S. & Ch. K., Vadstena 10:—
1135. Tackoffer från A. och C. R. 50:—
1138. Steningevännens sparbössor kr. 348: 91 samt offergavor vid Steningemötet kr. 654: 89 1.003:80
1139. N. H., Hörle 50:—
1140. »Herrens del» M. L., Värna 18:—
1141. »En Jesu vän», gm L. F., Hägerstad 50:—
1142. E. A., Norrköping 50:—
1143. Vadstena Baptistförsamling i stället för blommor på Charlotte Anderssons bår 30:—
1144. »Annie 10:—
1146. A. och O. A. J., Norrköping 50:—
1147. En blomma på Charlotte Anderssons grav 5:—
1149. Tionde efter Herrens bud 15:—
1150. I. B., en blomma på Charlotte Anderssons bår 5:—
1151. A. M., Orrviken, gm E. B., Sthlm 5:—
1152. A. P., Storvreta 20:—
1153. Ekenässjöns Missionsförsamling 25:—
1154. Från avl. Kerstin Björklund, gm M. L., Moekfjärd 200:—
1155. E. Lm, Jönköping 20:—
1156. Offerkuvert fr. Köping, gm A. J. 20:—
1157. Missionsinkomst fr. Framnäs gm d:o 80:—
1158. Till S. M. K. fr. Husnäs 50:—, Näsby 90: 19, koll. vid kretsmöte i Boda 26:60, Fiflekull 75:—, sparb.-medel Hvetlanda 238:89, d:o Skede 25:—, d:o Holsby 13: 47, d:o Nye 33: 15, d:o Bäckseda 39: 55, offer 11 mars 82:—, Korsberga 50:—, offer fr. Korsberga 14 mars 15:—, en blomma på Emilias grav M. L. 2: 50, S. C. 10:—, Nye förbundet 100:—. Till M. Lindéns underh.: Ulriksdal 30:—, Holsby 50:—, Naglarp 25:—, Korsberga 50:—. Till C. och E. Bloms underh.: Bäckseda 50:—, Holsby 125:—, Naglarp 50:—, Korsberga 100:—. Till J. Hultqvists underh. Naglarp 25:—. 1.386:35
1161. »Ett tackoffer» 65:—
1162. S. G., Nässjö 50:—
1163. N. S., till Estrid Sjöströms underh., gm S. N., Skellefteå 10:—
1165. K. G., Sthlm 20:—
1166. J. och B. R., d:o 10:—
1167. J. D., Bureå, i stället för krans till överste Dillners bår 10:—
1168. E. v. F., Jönköping, till d:o 10:—
1169. K. och J. B., Tranas, till d:o 20:—
1170. N. N. 10:—, S. N. 20:—, Upp. 7: 12—17, A. B. 20:—, Skellefteå, till d:o 50:—
1171. Koll. i Grebo 12/8 8:67
1172. H. I., Älgaras, »tionde av arbetsförtjänst», Rom 12: 12 5:—
1173. Skierydskretsens Kristl. Ungd.-förem. 75:—
1174. Th. F., Sthlm, »en blomma på överste H. Dillners grav» 20:—
1175. I. A. M., d:o 25:—
1176. S. M. K:s kvinnokommitté till d:o 85:—
1177. Ps. 53: 7 50:—
1178. G. K., en blomma på Karl Strahls, Björkeby, grav 20:—
1179. Undersåkers mfg 50:—
1180. A. D:n, Sala 50:—
1181. G. B., Enskede, i stället för blommor till överste H. Dillners grav 15:—
1182. S. J., B. & F. H., Alsten, till d:o 10:—
1183. R. B., Sthlm, i stället för blommor till överste H. Dillners minne 5:—
1184. F. H., Duvbo en blomma på överste H. Dillners bår 20:—
1185. H. och N. H., till d:o 50:—
1186. Ps. 27: 14, till R. Andersons underh. 200:—

1189. B. S., Häverö, i stället för blommor till överste H. Dillners bår 10:
1190. A. L., d:o, till d:o 10: —
1191. S. U., Sthlm, till d:o 20: —
1192. V. W., gm d:o, till d:o 10: —
1193. D. S., Trädet 10: 95
1194. En blomma vid överste H. Dillners bår med tack för förbön 20: —
1195. Ynglingafören. Libanon, Gbg, i st. för kraus till överste H. Dillners bår 25: —
1196. B. E. D., gm E. G., Sollefteå 20: —
1197. Ölmstads Västra Arbetsförening 25: —
1198. F. D., Sthlm, i stället för blommor till överste H. Dillners bår 13: —
1199. E. O., Hamburg 20:
1200. A., L., A. och E. v. F., en blomma på överste H. Dillners bår 20: —
1201. Koll. å Soldathemmet i Falun till överste H. Dillners minne 10: —
1202. L., Nättraby, sparb.-medel, gm H. A., Karlskrona 13: 51
1203. E. J., Bankeryd 5: 50
1204. Efter hemgångna Sofia Svensson, Skärstad, gm V. J., Jönköping 427: 75
1205. I stället för blommor på överste H. Dillners bår från kommittéledamöter, missionärer, S. M. K:s exp. samt många vänner 150: —
1206. H. R., Växjö, i stället för blommor till överste H. Dillners grav 10: —
1207. K. E., G:a Uppsala 25: —
1208. »En vän, en blomma på överste H. Dillners bår» 5: —
1209. Onämnd, till Herrens verk 20: —
1210. S. S., i stället för blommor till överste H. Dillners bår, gm S. N., Skellefteå 10: —
1211. E. & H. S., d:o, gm d:o 10: —
1212. M. & H. D., Bräcke, till d:o 15: —
1213. Solhems mfg, resebidrag 5: —
1214. Missionsoffer fr. M. L., gm H. A., Flisby 5: —
1215. E. A., Hvetlanda 200: —
1216. Koll. i Huskvarna, gm A. R. 101: 50
1217. Drifseryds syförening 50: —
1218. Missionsvänner i Hassle, gm S. A., Mariestad 57: —
1219. Från avl. änkefru Kristina Hansson, gm H. E., Rök 200: —
1220. M. R., Växjö 50: —
1221. »Missionsvän» 65: —
1222. »En änkans skärv» 10: —
1225. M. Ö., Stocksund 100: —
1226. M. O., Storbränna 5: —
1227. A. S., d:o 2: —
1228. Insaml. vid föredrag av H. Wang i Norderåsens skola 26/8 8: —
1229. »Tackoffer, Ps. 103: 2» 500: —

Kr. 8,532: 63

S. M. K:s Pensionsfond.

1187. Mal. 3: 3 Kr. 50: —

Särskilda ändamål.

1136. A. R., Malmö, till en bibelkvinnas underh. hos Maria Pettersson 100: —
1137. C. R., d:o, till en skolgosses underh. 100: —
1145. E. K., till Maria Nylin att anv. efter gottf., gm S. L., Ystad 100: —
1148. Barnfören. i Asaka till hjälp för »Dyrbar liljas» underh. 12: —
1159. M. S., till Maria Pettersson att anv. efter gottf. 20: —
1160. »Mormors minne», till bibelkv. i Puchow, gm J. A. V. P., Mönsterås 25: —
1164. V. H., Lidköping, till Gerda Carlén, att anv. eft. gottf. 25: —
1188. H. N., Sävsjö, till en gosses underhåll hos Maria Pettersson i Sinan 100: —
1223. En Kinavän, Malmköping, sparb.-medel, till V. Wester att anv. eft. gottf. 14: 02
1224. M. Ö., Stocksund, till Barnh. i Sinan 50: —

Kr. 546: 02

Allmänna missionsmedel	**8,532: 63**
S. M. K:s Pensionsfond	**50: —**
Särskilda ändamål	**546: 02**

Summa under aug. månad 1928 Kr. 9,128: 65

Med varmt tack till varje givare!

»Och I skolen åkalla mig och gå åstad och bedja till mig, och jag vill höra på eder.»
Jer. 29: 12.

Missionstidningen

SINIMS LAND.

utkommer 1928 i sin 33:dje årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90, 1 månad kr. 0: 65.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Tröstens ord. — Tacksägelse- och böneämnen. — Överste Herman Dillner †. — S. M. K:s Steningevecka 1928. — Från missionärerna. Konferensen i Södertälje. — Redovisning. — Missionstidningen Sinims Land.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget. 1928.

N:r 15. ÅRG. 33. 5 OKTOBER 1928. PREN.-PRIS 2: 25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Sommarmötet i Yuncheng 1928. Se sid. 206.

I N F Ö R D Ö D E N.

Av N. P. WETTERLUND.

Själv försvinner jag alltmer i allt. Men det heliga bergets Gud tager hand om mig i allt, och blir allt i allt, mer än förut.

Nådens eviga livsväsen fullbordar han i mig genom sjukdomens dödsverk, som är ett dyrbart frälsningsverk, det sista utfödelseverket.

Nyskapelsens bergväsen behöva vi i livets svallvågor; och vi behöva det särskilt i dödens störtsjöar, som frånrycka oss allt utom det gudagjorda.

Vi måste f ö r e döden låta nådens hiss lyfta upp oss på Sions berg. Ty blott med Lammet på detta berg få vi dö den prima döden, det är, falla för lien som »fullmogen säd» (Upp. 14: 15).

Blott i sjukhemmet på Sions berg få vi den högre vård, vi behöva. Ty där är Herren både läkare och patient (Matt. 25: 36).

Från detta nådens berg ser jag två syner. Jag ser bakom mig hela mitt liv som ett överkorsat skuldebrev. Framför mig ser jag bland glesnande lidandesmoln en sol. Den är evighetssolen i den tillkommande kraftvärlden. Den solen är en gammal bekant, sedd väl tusen gånger under snart 70 år. Men hon strålar nu klarare och mer försmaksgivande än förr.

Jag är förskonad för alla »tecken och under» och för allt högspänt och lågspänt känsloväsen. I mitt sjukhem på berget skänkes gudagjord sans, sundhet och nykterhet.

Jag känner inget företräde framför någon annan, icke ens en jämlikhet med någon; jag ser alla stå högre än jag, vara »förmer» eller »yppare» än jag (Fil. 2: 3).

I detta gudagjorda avklädningsdjup mår jag bäst, ty här värmer solen bäst, och här har jag bästa greppet om skatten och pärlan.

I liv och död gäller blott det gudagjorda. Ingenting håller mer än det.

Vad är då det gudagjorda? Det är »G u d K ä r l e k e n» eller »G u d, v å r F r ä l s a r e», född och kommen till gestalt i en människa.

D e n i e n m ä n n i s k o g e s t a l t f ö d d e G u d e n e l l e r G u d v o r d e n m ä n n i s k a i m ä n n i s k a n g e n o m K r i s t u s, h a n, h a n ä r d e t g u d a g j o r d a, s o m h å l l e r i l i v o c h i d ö d.

Men vilket födslokval har icke Gud genom sin Ande fått utstå i mig under snart 70 år!

Guds Ande kan lida, kan »b e d r ö v a s» (Ef. 4: 30); han kan »u t s l ä c k a s» (1 Tess. 5: 19).

Jag har ofta varit stygg emot Guds Ande, varit förskräckligt svårhanterlig. Det ser jag nu klarare och djupare än förr. Den synen ger bittra men hälsosamma styng.

Två gånger har jag känt Guds Ande djupt bedrövas och liksom gråta i min ande över den utsläckningsnöd, som jag tillfogat honom genom motstånd och trots, ett trots, som stod nära »synden mot Anden».

Dig, o Gud, vare evigt tack och lov

för 70 års kärlek, 70 års långmod, 70 års tålamod, 70 års berg-barmhärtighet mot mig! Amen.

*

* *

O, denna höga och heliga rymd, över Sions berg, nådens berg!

Vad sluter ej den uti sig åt oss för all evighet!

Knappast möjligt att nu uthärda dess sötma och ljus, dess väldiga vågor av frid och fröjd — hjärtat vill brista av jubel.

O, Guds och Kristi vänner, I alla! En gång vi bestiga den himmelshöjd, vi nu frövis bära i kvalda bröst!

Glömda då bliva dagarna tunga, nätterna mörka, i vilka vi kämpat, lidit och dött för vårt eviga liv!

Förvandlade bliva då lidandets timmar till evigheter av fröjd utan namn på jorden den nya!

Gud, vi dig prise, tacke och love för nåden den stora, vården den goda, vakten den trogna! Amen.

Fru Joh.

Budet har nått oss från Kina, att en av de första, som på vårt missionsfält mottogo tron, nu ändat sin pilgrimsfärd och ingått i vilan. Det ålderstigna paret fru Joh och hennes man ha i sin hemtrakt varit en prydnad för »Jesu Kristi lära». Nu har tiden för det stora uppbrottet kommit för fru Joh, och hennes man väntar att snart få följa sin hustru till de eviga boningarna.

Fru *Anna Hahne* skriver: Då jag den 16 mars kom dit, fann jag den gamle mannen liggande på en skinnmatta på gården, oförmögen att röra sig. Han var liksom lam i benen, men det var förkylning och gick över efter en vecka. »Svärmor» (teckenet för namnet Joh betyder »svärföräldrar») låg då till sängs och hade gjort så i 10 dagar. Det gjorde mig så ont om de båda gamla. Men hon hade då en systerdotter där, som skötte henne, en mycket snäll och präktig kvinna. Hon blev så hjärtligt glad och sade: »Jaså, ni ha hört, att Mor är sjuk och komma för att hälsa

Fru Joh och hennes make.
Foto: Lisa Gustafsson.

på henne?» »Nej», svarade vi. »Vi hade ingen aning om att hon var sjuk, ty då hade vi kommit förr.» Så förde hon oss in till kära »svärmor», som lag så mager och avtärd på sin kang.

Hon blev så innerligt glad att se mig, så hon fick liksom nytt liv och kunde vara glad som förr. Den unga kvinnan var utom sig av glädje, då hon såg, huru glad »svärmor» blev, och sade upprepade gånger: »O, vad jag är glad, att ni kom-

mit.» Sedan talade jag länge med »svärmor» om vårt gemensamma hopp. Hon sade: »Med Jesus har jag det så gott, men min stofthydda faller samman. Jag har ändå kunnat läsa min bibel varje dag, men i går orkade jag ej läsa.» Sedan sjöngo vi: »Jesus leder mig», och hon följde med varje vers. Efter det vi slutat, sade hon: »Ja, Jesus leder mig. Han håller min hand.» Läste sedan några verser i Joh. 14 kap. och då läste hon efter varje vers utantill och sade sedan: »Jag tycker så mycket om att Jesus säger, att han gått bort för att bereda oss rum, och att han skall komma igen för att hämta oss. Jag skall bli så glad att få gå hem.» Då jag reste, sade hon: »Frid! Frid! Mötas vi ej på jorden, så mötas vi i himmelen.»

Den 29 mars var jag åter där, då var hon mycket svag men deltog ändå i bönen, och då jag viskade löftet: »Jag skall icke lämna dig eller övergiva dig» till henne, sade hon: »Ja, det håller. Han är trofast. Nu vid avklädandet kan jag bära samma vittnesbörd. Guds ord blir dyrbarare för varje dag. Jag tycker, allt blir så klart och tydligt för mig. Det som jag förr ej förstått, förstår jag nu. Ja, jag ser allt i ett nytt ljus. Det är så underbart stort, huru Anden påminner mig det ena bibelspråket efter det andra, när jag nu ej orkar att läsa min bibel.»

Vid mitt sista besök hos henne den 13 juni förstod jag, att hon ej hade långt kvar. Hon hade då längtat så mycket efter att få träffa mig ännu en gång. Det var strax efter skörden, då det är svårt att hyra kärra, så det dröjde en dag längre, än hon hade beräknat. På morgonen innan jag kom, hade hon varit så ledsen och grålit mycket. Men sedan jag fått pyssla om henne litet, och givit henne en skål varm mjölk att dricka, blev hon glad och förnöjd. Orkade sedan höra Guds ord läsas och fick stor tröst och glädje. Hon var ytterst svag men deltog ändå i bönen. Då jag reste, sade hon: »Jag hoppas, att du ännu en gång kommer till mig. Tack för allt vad du gör för mig.» Varje gång jag besökt henne, brukar hon tala om sina gamla vänner och har då särskilt nämnt Erik Folke. Brukar ofta då jag besökt henne, innan hon blev så sjuk, tala om den första tiden, och huru Gud ledde henne till tro på Jesus. Hon hälsade Folke mycket och sade: »Jag beder dagligen för honom.» Den 2 juli fick hon möta sin Frälsare.

Missionärernas hem- och utresor.

Enligt mottaget meddelande avreste fru *Marie Linder* den 24 sistlidne augusti från Shanghai för att resa till Amerika, där hennes far är bosatt. I hennes sällskap reste också missionärsparet Linders son, *Lennart*.

Fru Linder har sista perioden vistats i Kina sedan i december 1909. Hon begärde nämligen att få erhålla ersättningssemester i Kina i stället för semester i hemlandet, då missionär H. Linder år 1921 reste till Sverige på semester. Fru Linder tillbringade alltså då semestertiden på Kikungshan, där barnen gingo i skola. Nu har emellertid missionskommittén på fältet med anledning av fru Linders hälsotillstånd beviljat hennes hemresa. Vi tillönska henne vila och vederkvickelse samt anbefalla henne åt missionsvännernas hågkomst i förbön.

* *
*

Från missionsfältet har, sedan vägen dit åter öppnats, bönen: »Kom hit över och hjälp oss!» kraftigt uttalats. Nu kunna vi till vår glädje meddela våra vänner, att utresor planerats för 3 missionärer, av vilka 2 utresa för första gången.

Den 13 oktober avreser fröken *Karin Andersson*, v. G., från Göteborg för att sedan den 19 oktober i sällskap med engelska missionärer avresa från London till Kina.

I början av november utresa sedan, v. G., fröken *Elsie Rudvall* och missionär *C. J. Bergqvist* från Sverige till Kina. Om frö-

ken Rudvalls avskiljning, som planerats att äga rum i Jönköping den 7 dennes, hoppas vi att i nästa nummer av vår tidning kunna införa en redogörelse och i samband därmed att få presentera fröken Rudvall för vår läsekrets.

Missionär *C. J. Bergqvist*, som första gången utreste till Kina hösten 1916, utreser alltså nu för andra gången till Kina.

Vi bedja att få innesluta dessa våra missionärer i missionsvännernas varma förböner.

Ett ämne för förbön.

I samband med dessa meddelanden om missionärernas resor bedja vi att få påminna vår missions vänner om ett särskilt böneämne. Det har, med tanke på den bekymmersamma ekonomiska ställning i vilken vi befinna oss, varit med ej så liten bävan, som åtgärder vidtagits för dessa utresor. Vi tro dock, att vi äro på Guds viljas väg, och vi vänta, att han i rätt tid skall fylla de stora behoven. Bedjen emellertid om medel vilka äro behövliga för dessa utresor såväl som för vårt dagliga bröd.

En uppmuntran.

En dag, då troskampen här på Expeditionen nog kändes svårare att utkämpa än vanligt, fingo vi ett brev, i vilket några rader blevo oss till stor hjälp och uppmuntran. Det innehöll en gåva till S. M. K., åtföljd av bl. a. följande meddelande: *»Av en särskild orsak hade jag tänkt vänta med detta tackoffer till den 30 oktober, men Herren manar mig mycket enträget att sända in dem nu i stället».*

Det meddelandet visade oss, att Gud var verksam för att hjälpa nu, när nöden var stor. Därför fattade vi nytt mod. Vi sända nu detta meddelande vidare, för att våra vänner också må fatta mod och göra bönen med tacksägelse.

Möten i Stockholm.

En *minneshögtid* med anledning av Kommitténs för Svenska Missionen i Kina ordförande, överste *H. Dillners* frånfälle kommer v. G. att anordnas i Stockholm *torsdagen den 11 okt.* Minneshögtiden anordnas av Förbundet Soldaternas Vänner och Svenska Missionen i Kina i Stadsmissionens lokal vid Stortorget. Vi hänvisa f. ö. till annons i Sv. Morgonbladet m. fl. tidningar.

*

Påföljande dag, *fredagen den 12 okt.*, anordnas av Sv. Missionen i Kina välkomst- och avskedssamkväm. Under sommaren hemkomna missionärer hälsas då välkomna, och under hösten utresande säga farväl. Även beträffande detta samkväm hänvisa vi till annons i Sv. Morgonbladet, Sv. Dagbladet och Stockholms-Tidningen lördagen den 6 och torsdagen den 11 dennes.

Försäljning för S. M. K.

Syföreningarna för Sv. Missionen i Kina i Stockholm anordna *tisdagen den 20 nästkommande november* försäljning för Missionen. I nästa nummer av Sinims Land kommer utförligare meddelande härom att lämnas våra läsare, men redan nu anbefalla vi härmed denna försäljning åt missionsvännernas hågkomst.

»Hans Stjärna i Östern»,

S. M. K:s illustrerade missionskalender, är om någon vecka färdig att utsändas i sin 25:e årg. Rekvisitioner mottagas tacksamt under adress: Sv. Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr., *Stockholm*. Se f. ö. meddelandet på sista sidan av detta nummer av vår tidning.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Sommarmötet i Yuncheng 1928.

(Se ill. på numrets första sida.)

Vid Presbyteriemötet i maj fördes de sedvanliga sommarkurserna på tal, och det beslöts, att dessa kurser för manliga och kvinnliga medhjälpare skulle sammanslås med läraremötet till ett gemensamt sommarmöte den 3—12 juli. Inbjudningen skulle utgå från Presbyteriet och innehalla såväl avlönade som frivilliga arbetare, manliga och kvinnliga. Männen skulle endast få hälften av den sedvanliga reshjälpen men kvinnorna fri resa, varjämte frivilliga arbetare erhöllo 10 cent pr dag som hjälp till matpengar under mötet. Pastorerna Blom och Kao utsågos att bereda den andliga sidan av mötet, diakonerna Shih och Ni de yttre anordningarna. Ett konferenshäfte trycktes, innehållande ämnen för bibelstudium, föredrag och diskussion, med deras uppställning, samt plats för anteckningar. Där fanns ock några nya sånger, såsom: »Ring i himlens klockor», »Löftena kunna ej svika», »Mig är given all makt i himmelen och på jorden», samt »Gå, gå, skördeman, gå», m. fl., vilka flitigt sjöngos.

Dagordningen var: Tyst bibelläsning 6,30—7,30, bibelstudium 8,30—10, predikan 10,45—11,45 f. m., sångstund 3,30—4, diskussion 4—5,30 och kvällsmöte 6,45—7,45, vanligen ute i det fria. Inbjudna talare voro evangelisten Iao Chih-huei och äldste Hai Tso-tung. För kvinnorna bereddes boningsrum i flickskolan, men mathållningen, som sköttes av gosskolans kock, var gemensam för alla.

Under fjolåret kunde inga kurser hållas, men så var tillslutningen till detta möte så mycket större, över 100 deltagare från de tre provinserna, förutom de på platsen närvarande. Det var en riktig hjärteglädje se dessa glada, förväntansfulla skaror samlas. Från Hancheng kommo ett 30-tal, däribland 5 kvinnor; även från Hoyang, Honanfu, Puchow och Chiehchow kommo kvinnor med.

Vid välkomstmötet redogjorde pastor Kao för alla anordningar och tillade, att ehuru Presbyteriet utfärdat inbjudningen, detsamma ej betalt en kasch, utan alla bidrag hade utgått från missionen, för vilket han hembar ett tack! En välkomstsång sjöngs i stämmor av några unga lärarinnor, anförda av pastor Kao. Han angav också grundtonen för mötet med texten: »Kommen allena avsides *med mig*», etc. — Vi äro så benägna att tala om för varandra vad vi upplevat, — låtom oss tala om allt för Jesus! — Det förspordes ock en djup längtan att få sitta ned vid Jesu fötter och lyssna till hans tal.

Ämnet för den tysta bibelläsningen var Mark. ev., 2 kap. pr dag. — Det dagliga bibelstudiet över *Elia* leddes av missionär Blom, rika allvarsmättade stunder, då Herrens ledning med sin tjänare gav djupa lärdomar för oss i denna tid. Det märktes ock på de gripande bönerna efter sista bibelstunden, vilka djupa intryck som erhållits.

Pastor Kao höll 3 apologetiska föredrag över ämnena *Gud*, *Bibeln* och *Synd*, — sakrikt, djupt och ingående, särskilt lämpat efter tidens behov. Att *Gud är*, visar hans underbara skapelse. Även så samvetet och vår andliga erfarenhet. Om vi t. ex. råka kasta en boll över den höga muren och utan att veta om någon finnes där eller ej, ropa: »Kasta bollen tillbaka», och den kommer, då veta vi att någon fanns på andra sidan. Likaså om vi ropa, så svarar Gud; han *finns*. — Lika visst och fast är *Guds Ord* med dess omskapande kraft, om det än finnes skenbara motsägelser däri, t. ex. »Ingen har sett Gud», men »Mose och de äldste — tingo se Israels Gud». — Ingen har sett sitt eget bakhuvud, men i en nackspegel ser man en spegelbild därav. »Den, som har sett mig, han har sett Fadern». — Om man slår på en järnstång gör det ont i handen, men stången är oförändrad. — Så ock med Guds ord. — — -- *Synd*, mot människor: Om en vanartig son orsakar att modern sörjer sig till döds, det är mord. — En fransman lockade en engelsman att spela upp allt han ägde, och i grä-

melsen dränkte han sig sedan. Det var fransmannen, som dödade honom, ehuru han ej kunde dömas för mord. — — — Om jag lånar en sak och ej återlämnar den, om jag köper något och ej betalar det, eller om jag prutar av för mycket på priset, — det är stöld. Om husbonden ej ger tjänaren full lön, eller om tjänaren är slarvig med arbetstiden, — det är stöld. — — — Vi synda mot Gud, då vi ej älska honom av allt vårt hjärta, och ohelga hans namn, då vi tala för lätt om heliga ting. — — — Många ligga under för synd, låtom oss varna dem! — — —

Evangelisten Iao talade varje dag över olika ämnen. *Myrornas undervisning*, deras enighet, flit och mod. — — — Om en predikants skor räcka ett helt år, är han beklagansvärd. (Kineserna använda tygskor, som lätt slitas ut.) *Det andliga livets kraft och svaghet.* — Andens svärd bör föras av en stark arm. — Mången bibel skulle, om den kunde tala, på söndagen säga: I dag blir jag löst, i dag blir jag ren (dammad), andra dagar får jag ligga i knytet! — Bibeln frälsar kroppen: En soldat träffades av en kula, som blott inträngde i hans ficktestamente. Den frälsar ock själen! En man fann en sårad, först gav han honom vatten, sedan läste han Joh. 3: 16 för honom, och det blev till frälsning. *Bröd från himmelen, levande vatten, bönens andedräkt.* — Under sin skoltid gick Iao under namnet »Artisten», även nu användes kritan för att belysa talet. Han ritade 4 skålar: en upp- och nedvänd, en på kant, en full och en tom, blott den kunde taga emot! — — *Vikten av umgänge med Gud.* — En lat kristen skrev en bön och satte på väggen samt pekade på den morgon och afton! — — — En predikant tillropades av sina åhörare: »Stanna på predikstolen, när du kommer ner är du så svår att vi äro rädda för dig!» *Frälsningens nåd.* »När jag ser blodet, skall jag gå förbi eder.» Gömd bakom blodet är man trygg, hurudan man än varit förut. Det röda snöret räddade Rahabs hus, men om någon lämnade huset förgicks han. — — — En teckning av Tabernaklet visade, att enda vägen till det allra heligaste och nådastolen ledde förbi brännofferaltaret. *Saltstoden.* På himlavägen står saltstoden, ser på avstånd ut som en människa men — är död! Kanske t. o. m. äldste och diakoner i församlingen på nära håll äro saltstoder och stå i vägen för andras räddning! *Bönelivet.* Bön förändrar människor. Mose och Stefanus umgingos mycket med Gud och deras ansikten strålade. — Månen, i sig själv mörk, återstrålar solens sken. — Om du ej lägger stor vikt vid bön och umgänge med Gud, blir ditt ansikte mörkt. — — Bön enar församlingen. Vi få gå framåt på våra knän, sades det från Korea. — — Bön gör att ditt vittnesbörd blir andra till frälsning. — Att slå i bordet och stampa i golvet, — det verkar ej på hjärtana, endast Andens kraft. Det hjälper ej att diskutera om huru man skall predika, viktigast av allt är att intaga Marias plats vid Jesu fötter, lyssna till honom och tala med honom om allt. *Från kraft till kraft.* Ju mer man ger ut, dess mer får man in. Vattnet, som är i rörelse, bevaras friskt. Men fåfängt prat förtar kraften. »Given, och eder skall varda givet», detta gäller ock det timliga. Flera ex. bekräftade att den, som gett åt Gud, fått t. o. m. fyradubbelt igen. Tron växer genom utgivande. — Rör på dig, så blir du varm! — — — Lever jag? Kan jag äta, andas, röra mig, sprida vällukt eller ej? — — — Iao tillbringade själv mycken tid i bön, och vittnesbördet frambars med stor kraft. — — —

Äldste Hai gjorde ock en god insats genom sin enkla, åskådliga framställning. Talade om *Väckelse* och om *Jesu förklaring* samt belyste ämnen med personliga erfarenheter. — När jag förr knäböjde i bön, var det som om en skorpion stungit knäna, jag steg strax upp igen. Så bad jag Gud om ett bedjande hjärta och han hörde min bön. — — Den, som släpper upp en pappersdrake, följer den med blicken, — om vi bedja, lyftes hjärtat uppåt till Gud, vi se Herren förklarad, höra hans egen röst. — Lärjungarna ville

stanna på berget, tänkte ej på de lidande skarorna där nere vid bergets fot. — — En lampa utan olja, en penna utan blyerts, är värdelös. Utan vatten släckes ingen törst, utan ammunition föres intet krig mot fienden. — Bed, att Gud må fylla oss!

Diskussionerna rörde: *Vilodagen,* ej en börda, utan en nåd, som bör rätt användas. *Söndagsskolan,* mera nödvändig än någonsin, om regeringen förbjuder kristendomsundervisning i skolorna. *Bönemöten.* Från flera håll spordes hurusom den yttre nöden drivit de troende tillsammans i bön. »Vi måste ha bönemöten», sade en Shensibroder, och en från Honan vittnade: »När vi bådo, hjälpte Gud.» — Vikten och välsignelsen av böneskretsar, större eller mindre, framhölls. *Predikan.* Det gäller att leva Kristus bland människorna, annars betyder ej predikan så mycket. — — Kan du ej vittna, bjud andra in, eller giv dem en bok. En fattig kristen blev medlet till en hednings omvändelse genom att ge Gud äran för framgången i sitt arbete. — — Andreasförbundet nämndes, där man lovar att varje dag tala vid en person om Gud och varje vecka leda en till gudstjänsten. *Traktatspridning och evangeliskt arbete bland köpmän.* På vissa platser, t. ex. i Ishih, ha köpmän särskilt inbjudits vid nyårstiden, och många ha kommit för att kväll efter kväll lyssna till evangelium. En broder, som ej kunde predika, var skicklig att slå på gong-gongen för att kalla folket samman, så kommo de olika gavorna till användning. På andra håll har tält satts upp på marknadsplatsen, och traktater delats ut vid personliga besök i butikerna. *Tältpredikan.* En broder hade arbetat i tältet 6 å 7 år en annan 5 å 6, andra åter kortare tid. När tältet var uppsatt en längre tid på en plats, blev det mera frukt, än då det ofta flyttades omkring. — En kvinna hade sagt: »När jag hörde gong-gongen kunde jag ej fortsätta att bryta majsax, jag måste gå till mötet», och en annan, som satt och spann, gjorde detsamma, ehuru hon beslutat sig för att ej gå. — Men, det fattas kvinnliga arbetare i tältet! Och mycken vishet behöves för att kunna på ett rätt sätt möta alla, som komma för att lyssna. *Husandakt och egen andakt.* Om husandakten ringaktas, bli ock gudstjänsterna dåligt besökta. — — Om vi ej haft husandakt, bli vi lätt otåliga. — — Sjung, så sjunger ock barnen! Även grannarna få gott därav. — — Många grannar ta del i vår andakt och ha blivit frälsta. — — När du har tid för stillhet, — *tag* den! »Jag och mitt hus, vi vilja tjäna Herren.» *Bibelstudiegrupper.* I somliga går man igenom en bibelbok, i andra följes ett ämne. — Anvisning gavs på flera böcker till hjälp i bibelstudiet. — Bibelläsning är mat, Bibelklass maten tillagad, så den kan bli till verklig nytta. — — Bilda små grupper, då ni komma hem, så få ni själva både laga och äta maten!

Genom dessa diskussioner framhöllos många behov och gåvos många ämnen till tack såväl som till bön. Detta gäller ej mindre de berättelser från de olika stationerna, som vi fingo lyssna till om kvällarna. Alla församlingar utom Pucheng voro representerade, 14 st., och av dessa hade 7 mer eller mindre lidit till följd av kriget. Somliga hade fått gå igenom djupa vatten, såsom Tungchow, där evangelist Iao dödades inne på gården; andra hade liksom skingrats, då soldaterna helt lagt beslag på stationen, men — utrota Guds verk hade de ej förmått! Det var gripande höra äldste Huei från Tungchow säga, att Gud genom dessa lidanden ville väcka folket och draga dem till sig. — Andra framhöllo att kanske blott en tiondel av församlingsmedlemmarna voro »varma»! Huru detta manar oss till fortsatt bön om väckelse! Innerliga, varma böner uppsändes ock dessa dagar, liksom mötet föregatts av mycken bön. Vi fingo även se våra böner besvarade på många sätt, och känna oss innerligt tacksamma till Gud för detta möte. En kärlekens och fridens ande rådde, ej ett missljud hördes. Det var oerhört hett, men bara en person blev sjuk på vägen hit och var återställd nästa morgon; sedan fingo

alla vara friska och kunde med största intresse deltaga i mötena, churu temperaturen i kapellet uppgick till + *38 gr. C.!* Ett litet regn första dagen gav tillfällig svalka, men sedan steg hettan ånyo. Det var därför skönt få samlas ute om kvällarna, då hela skaran lägrade sig på strråmattor, utbredda på den stora skolplanen. Sången ljöd friskt, och de äkta kinesiska sångerna sjöngos med förkärlek, särskilt på söndagskvällens sångmöte, då ur den stora skaran den ena lilla gruppen efter den andra stod upp och sjöng sin sång.

Särskilt gripande var det, då vi sista kvällen samlades där till nattvardsfirande, lett av missionär Blom. Tanken blev av de yttre omständigheterna förd till Jesu bespisande av skarorna i öknen. Här gingo fyra besökande äldste och delade ut håvorna till de lägrade grupperna. — I predikan ställdes vi inför Kristi lidande för oss och vårt lidande med honom — »intill dess att Kristus har tagit gestalt i eder».

Och liksom profeten »åt och drack och gick så styrkt av den maten» vägen, som förelåg honom, så gingo ock dessa våra vänner åstad i Herrens tjänst med nytt mod och ny tillförsikt i tro på att »löftena kunna ej svika»! *Maria Nylin.*

Frälsningens under.

Jesu blod mitt samvet renar;
Jesu blod det gör mig fri
Från all min skuld och mig förenar
Med Frälsaren, att jag får bli
Hans lilla lamm, ja täcka brud,
Av honom klädd i himmelsk skrud.

Jesu blod för mig i värde
Mer än guld, all världen sett;
Ty se det frid min själ beskärde
Och rum i himlen mig berett.
Allt, allt i världen, än så stort,
Har aldrig sådant under gjort.

Himlens Gud har i det höga
Byggt ett evigt, härligt hem.
Där är en stad, som än mitt öga
Ej skåda kan, Jerusalem.
Ja, sälla stad, o, bliv du min!
Min kära vän, skall den bli din?

Jesus värdes om mig svaga
Vården taga mer och mer!
Och om det än mig kostar aga,
Dock för mitt väl jag därom ber.
Ja, hulde Herde, fräls ditt barn
På vägen hem ur alla garn!
Ebr. 10: 15—23.

E. H—r.

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN

Fru Joh, en bärgad kärve, s. 203.
Våra missionärer, s. 204.
Våra ekonomiska behov, s. 205.
Höstens möten, s. 205.
Försäljningen, s. 205.
Våra publikationer, s. 205.
S. M. K:s kinesiska medhjälpare, s. 206.
Kinas politiska ledare, s. 211.
Våra missionärers verksamhet, s. 212.

FRÅN MISSIONÄRERNA

Från resan till fältet.

Yuncheng den 1 juli 1928.

I Shanghai stannade vi tre systrar ungefär en vecka i väntan på båtlägenhet till Hankow. Det var kärt att komma dit igen och råka gamla kamrater och goda vänner, som nu äro där av samma orsak som vi lämnade fältet för. Det kändes nästan som att komma hem, när jag denna gång kom till Kina Inlandsmissionen. Alla där voro så vänliga och rara och kärleksfulla, så det är rent av rörande, tycker jag. Jag tror ej, att jag någonsin såsom nu tackat Gud för att vår mission

är associerad med dem. Det är en Guds nåd och en stor förman.

Resan uppför floden var uteslutande angenäm, ty vi hade bra båt, trevligt ressällskap och fint väder. Mr. och Mrs. Harding, som ämnade sig till sin station i Honan, voro med i sällskapet samt en biskop Holden med fru, mycket rara människor. Tror de tillhöra engelska kyrkomissionen. Till Hankow anlände vi just då våra syskon, som rest några dar före oss ifrån Shanghai, gingo på expressen för att resa norrut, så vi hunno ej se dem. Vi hade ett svagt hopp, att vi skulle hinna med taget, men vi voro litet försenade, så det gick ej, utan i stället måste vi vänta en hel vecka i Hankow på nästa expresståg. Det går endast en gång i veckan nu. Men det är ju storartat, att det går alls.

Tågresan gick fint och Ni kan inte tro, hur vänliga alla, både soldater, poliser och vanligt folk voro emot oss hela vägen. Stämningen är tydligen förändrad. Det var helt enkelt förvånansvärt att se dem alla så hövliga och vänliga, var helst vi drogo fram. Ett verkligt ämne till tack. I Chengchow kommo vi på ett invalidtåg, således fullt med soldater alla mer eller mindre sårade. De kommo just ifrån kriget i norr. Det var mycket vemodigt att se dessa unga kineser, lemlästade, somliga med bara en arm, andra med ett finger borta och handen svullen och svart, andra med halva benet borta och andra med ena foten genomskjuten etc. Men där voro även några friska ibland dem, och de voro alla så vänliga, så det gjorde oss gott i hjärtat.

Tåget tog 10 timmar den korta sträckan Chengchow—Honanfu, så vi anlände ej förrän kl. 11 till Honanfu, 11 på kvällen förstås. Stadsporten var ju stängd den tiden på dygnet, så vi kunde ej gå till vår station där, och inte heller tyckte vi, att vi kunde gå till dr. Friberg, som är ensam kvar av alla Augustanamissionärerna. Men så kom en polis och frågade vart vi ämnade oss, och när han fick höra, att vi voro svenskar och tillhörde evangeliesalen inne i staden, så visade han oss till ett alldeles utmärkt värdshus, stilla och snyggt, där vi kunde stanna över natten, och nästa dag gingo vi till våra egna. O, vad det var roligt att träffa dem!

Det var rörande att se, hur de hade gjort i ordning kallt kokt vatten åt oss och tänk, de bjödo oss på riktigt gott kaffe och kakor!!! De ha haft många svårigheter att genomgå under det gångna året de troende där, och det är bara Guds stora nåd, att systrarnas hem såväl som Engbäcks äro bevarade. Allt såg så ordentligt och trevligt och välskött ut. Vi stannade en dag i Honanfu och fortsatte dagen därpå till Hsinan, där vi stannade i två dagar, ty Ingeborg och Minnie måste göra litet ompackning där. Det gjorde Maria gott, att vi kommo, ty hon har ej haft det lätt den tid hon varit där nu. Vi hade även med oss hennes julklädor ifrån Hankow, och den sista eftermiddagen hade vi en riktigt rolig julfest för barnen och även de stora. Det var rysligt roligt. Det var säkert ett nyttigt avbrott för Maria.

Den tredje dagen fortsatte vi färden till Hueihsingchen, där Verner lovat komma oss till mötes, vilket han även gjorde. Tåget var tidigt inne, så att vi gingo över floden samma eftermiddag och voro inne på värdshuset, innan solen gått ned. Det var pingstlördagen. Då vi ej lyckades få djur och kärror i Maochin, så beslöto vi oss för att fira pingstdagen i stillhet på värdshuset. Det var ganska skönt, fast o, så hett! Söndagkväll hörde vi åter efter kärror, men förgäves. Militären tar alla kärror, som komma till Maochin, för att föra gods över floden till tåget. Därför fingo vi lov att taga bärstol för oss själva och lägga våra saker på mulor. Kl. 6-tiden på mandagsmorgonen startade vi ånyo och hade en finfin resa till Yuncheng.

Vi voro framme vid sjutiden e. m. Den kära Ethel Blom hade en god kvällsmåltid i ordning åt oss och Maria Nylin, som kom hem några dagar före oss, ett stilla, ljuvligt hem åt mig, och en ren bäddad säng samt ett badkar med vatten inne i mitt rum. O, vad det var underbart ljuvligt! Ja, det går knappt att beskriva, hur det kändes. Gud har varit med oss och

banat vägen för oss steg för steg från den första dagen av resan till den sista. Det är bara nåd, att allt gått oss så väl i händer, då vi betänka, att vi i alla fall leva i ett land, där krig, främlingshat och kristendomsfientlighet råda. »Hans trofasthet är sköld och skärm.»

Estrid Sjöström.

*

En epokgörande historisk tilldragelse.

Som mitt föregående brev gav för handen, lämnade diktatorn Peking den 3 dennes. Hans tre förnämsta fältherrar stannade efter till e. m. den 4, då en deras proklamation tillkännagav, att de reste för att tillse evakueringen av sina trupper, men skulle återkomma nästa dag. Ingen syntes dock tro på deras återkomst. Interimstyrelsen började därför vid deras avresa genast fungera. De höllo dock sitt ord och infunno sig som sagt på en kort visit påföljande dag, vilket verkade mycket lugnande på allas sinnen, ty det visade, att deras återtåg var ingen flykt. Lugnt och värdigt tågade även de härifrån, sedan de beslutat att lämna en brigadgeneral efter för att upprätthålla ordningen tills Nationalarméns förtrupper hunnit komma in i staden.

På diplomatiska kårens och interimstyrelsens telegrafiska begäran i Nanking, lovade södra regeringen att sagda brigad skulle »ärofullt» få avtåga från Peking.

Ärofullt har den också utfört sitt uppdrag, förut under vintern och nu de 5 dygn som gått i förväntan på de nya trupperna. Ingen plundring har förekommit, ingen oordning har hörts av, icke ens det minsta missljud. — Vi som vid flera tillfällen ha varit med om när andra städer i Kina intagits ha märkt den oerhörda skillnaden.

Likväl har spänningen de sista dagarna ej varit ringa, i synnerhet sedan söderns trupper nådde fram till det stora militärlägret söder om staden. Detta beror på, att Yens och Fengs förtrupper hunno fram ungefär samtidigt och inbördes började tvista om vems trupper, som först skulle rycka in i staden. Yens general hade order av Nankings regering att överta staden, medan Fengs order löd på att icke komma fram till staden. På grund av sin överlägsna styrka ansåg sig emellertid Fengs general berättigad att göra Yens general den höga äran stridig. Interimstyrelsen måste därför beordra att stänga och blockera alla stadsportarna, tills det hunnit avgöras vem som skulle ha den stora äran att först tåga in i huvudstaden. Telegrafstriden började och har pågått tills i dag på tredje dygnet, varunder alla stadsportarna varit stängda, blott en undantaget, som erfordrades för medelmännen, som utan uppehåll foro ut och in för att underhandla.

Just för en kort stund sedan berättades, att ett av Yens regementen fått rycka in i staden för att avlösa Fengtien-trupperna, som hittills varit ansvariga för ordningens upprätthållande. Nu få vi se om samma goda ordning får råda, som den vi fått njuta av under det gångna halvåret. Bättre sådan torde bliva svår att införa.

Den 9/6 f. m. — Stadskommendanten general Pao anmälde i förrgår till doyen för den diplomatiska kåren här, att Shansi-trupperna skulle tidigt påföljande dag tåga in i staden, och att han med sina trupper samtidigt kom att uttåga samt att därmed allt hans ansvar för ordningen inom och omkring staden upphörde.

Det blev vid 10-tiden i går f. m., som Fengtien-trupperna efter en vacker avskedsceremoni tågade ut genom en av stadens östra portar. Samtidigt tågade ett regemente Shansi-trupper in genom en av portarna å stadens motsatta sida. Tidningarna som i dag utkomma sympatisera utan undantag med Södern. Likväl sakna de icke beska anmärkningar om de nyinkomna trupperna, churu mer eller mindre maskerade.

Efter en finfin defilering för interimstyrelsens v. ordf., filantropen, Hsiung Hsi-ling, sin egen general Pao och ett ombud för general Feng Y-hsiang, uppställdes de i hästskoform, medan Hsiung Hsi-ling avtackade dem i varmaste ordalag och handelskammarens ordf. utdelade proviant

och gåvor till dem. Även Fengs representant tackade dem med många vackra ord. Därpå tågade de under trummor och musik, välbeväpnade, väluniformerade, taktfast och sjungande ut genom sagda port mot sitt hemland, Manchuriet. I teten foro Hsiung Hsi-ling och handelskammarens ordf. jämte en Fengs generalstabschef i bil för att bereda dem väg genom den stora staden Tungchow, som ligger 20 kiliometer öster om Peking, vilken en avdelning av Fengs trupper redan besatt.

Under tiden marscherade Shansi-trupperna in genom motsvarande västra port.

Jag tog mig i dag på morgonen en tur ut för att se på det nya Kinas huvudstad. Den var flaggprydd. Söderns flagga vajade över så gott som varje butik. Det var allt det nya jag såg. På min långa tur kunde jag endast upptäcka en enda soldat, fastän en ny ännu större styrka hade marscherat in på morgonen i dag. Denne ende som jag såg stå som vaktpost i ett gathörn påminde mig om en gosse från skogsbygderna, som för första gången kommit till en storstad. Geväret han höll vid sin sida, vittnade om, att det var hemgjort; ingen glans på pipan och kolven var av vitt trä.

Samtalen med kineserna ge för handen, att den första anblicken av den *länge väntade »Frälsningshären»* har betydligt dämpat deras hänförelse. — Och likväl veta vi, som bott och rest i Shansi, att Yen visat sig kunna hålla ordning i sin provins. Kommer han att te sig lika klok och kraftig i huvudstaden, som han gjort i sin provinsstad Tayuanfu, så ges det anledning att gratulera Peking med omnejd. Så långt som hans spira förut var utsträckt, så långt rådde ordning och reda. Måtte så komma att bli även här!

Robert Bergling.

*

Från Shansis högsta bergstrakter.

Norra Shansis största stad Tatung är Chang Tso-lins bas för anfallet mot Shansi från norr. Därifrån avreste jag torsdagen den 26 april 1928 för att hjälpa bröderna på andra stationer att få massorna under evangelii ljud och för att bese staden Tsoyüin eller Vänster-molnet. Min hustru och jag hoppas att där få tillbringa hettiden hellre än att resa till Peitaho vid havet. Efter en dryg dagsresa av 120 li (= 60 km.) där vägen slingrar sig över bottnen av en floddal anlände jag samma afton till sistnämnda stad. Hit anlände missionär C. Nykvist nästa dag för att låta mig se de möbler och annat vi skulle kunna få låna för sommaren. Här talade vi Guds ord tre dagar för fulla hus i missionär C. Anderszéns praktiska och rymliga kapell. Broder A. synes ha byggt och inrett sin station med vetenskaplig noggrannhet och uträkning. Golven äro av trä, innanfönstren ha myggnätsväv, skollokal och kapell allt utmärkt. Tisdagen den 1 maj reste br. N. och jag vidare till hans station Sohping, martyrstaden. Vägen bär uppåt och uppåt över väldiga kullar av starkt sandblandad jord, där havren och potatisen bäst trivas. Även vete odlas, men det sås i mars och skördas i augusti, ej som i södra Shansi respektive okt. och maj. Hela dagen hade vi den mest fruktansvärda nordvästliga storm som mycket försvårade hjulens framfart i sanden och piskade våra ansikten fulla av flygsand. Stackars matmödrar som få sand på allting i rummen tre gånger om dagen! I Sohping välkomnades vi av fru Hanna Nykvist jämte medarbetare. Här fick jag förmånen tala Ordet fyra dagar för överfullt kapell, vilket dock ej är så stort. Mötenas kungörande runt staden medels megafon jämte en främmande talares röst gjorde sitt till att draga folk. Hjärtetavlorna och andra planscher hjälpte till att hålla uppmärksamheten spänd. O hur vi bådo att Andens eld måtte falla. Herre gör oss till dugliga redskap! Fru N. har en stor härlig söndagsskola, men saknar tränade kinesers hjälp i detta viktiga arbete bland de unga. Hon har dessutom tre små att se till jämte sitt hushåll. På söndag e. m. talade hon för kapellet fullt av kvinnor och flickor — något man blott sällan får se i södra Shansi. Säkert har välsignelsen från martyrernas blod med saken att göra.

Måndagen den 7 maj besökte vi de he-

liga blodsvittnenas gravgård en km. öster om staden. Omedelbart utanför östra stadsporten dödades vid utresan, genom stenande, tretton personer morgonen den 28 juni 1900 under boxarupproret. De voro missionärerna Nath. Carleson, G. Carlberg, S. Persson, E. Pettersson och O. Larsson jämte fru E. Persson, fröknarna A. Johansson, J. Lundell, J. Engvall samt Mina Hedlund. Vidare missionär och fru Forsberg tillhörande Simphsons mission i New York med deras tvååriga dotter. (Den lilla fick lida mest ity att hon rullades i sanden och kastades upprepade gånger upp i luften till dess hon dog av slagen mot marken.) De övrigas huvuden torde hastigt slagits sanslösa av stenarna. Ett par av bröderna, Carleson och Persson, hunno springa ett stycke bort innan de upphunnos och dödades. Fienderna hade kommit ihåg missionärernas predikan om de dödas uppståndelse och lära hava resonerat sinsemellan sägande: »Få de ligga obegravna till solen går upp nästa morgon, så få de liv igen och kunna sedan ej dö.» Kropparna kastades därför redan samma afton i två stora gropar, en för männen och den andra för kvinnorna. Detta torde vara det största svenska martyrium på en dag under nyare tid. Om dess förlopp hava olika uppgifter lämnats, mer och mindre riktiga. De sex boxarna som ledde massan mot missionärerna fingo alla en ond bråddöd, uppenbar även för hedningarna. Antalet av alla protestantiska martyrer under boxarupproret var 270 av vilka 56 voro svenska män, kvinnor och barn. Ofta har den tanken kommit före den vars liv skonades: Kanske inflytandet som utgår från martyrens utgjutna blod uträttar mera för sanningens befästande bland hedningarna än ett helt liv av evangelii predikan?... Först efter sagda uppror fick kristendomen fart i Kina.

Att just nu försöka berätta om alla våldsdåd av soldater-rövare på det försvarslösa folket i dessa trakter skulle taga många sidor i anspråk. Fem km. från byn där vi intogo middag under resan från Sohping i går hava 14 förrymda, välbeväpnade soldater slagit sig ned — Gud förhindrade att vi mötte dem på vägen — och plundra välmående bönder i de kringliggande byarna. De sista dagarna strömma skaror av kvinnor och värnlösa in i städerna för att söka skydd bakom dess murar. Vid ankomsten hit i går afton möttes jag av jobsposten att den kristne bonden *Song* åter blivit anfallen. För att utpressa penningar hade man denna gång plågat honom med tortyr, vilken han ej lär kunna överleva. På en utstation 100 li mot norr med ett 40-tal kristna sökte rövarna framför fällda gevär tvinga den kristne skolläraren Fann att uppgiva namnen på alla förmögna i trakten. I afton ingår underrättelse från staden Pinglu (110 li söder om Sohping), som plundrats 12 gånger på två år, att ett dussin soldater plundrat statskassan på 5,000 dollar, bundit borgmästaren och fört honom ett stycke utanför staden och skjutit honom. Två katolska präster ha för ej lång tid sedan blivit ihjälskjutna. Det är att märka att de äro beväpnade och anfalla understundom rövarna med tillhjälp av sina övade tjänare. Ett stort Guds under är det, att vi protestantiska missionärer i allmänhet slippa så lindrigt undan. Vi resa dock obeväpnade och sätta oss ej till motvärn. Även tillhålla vi de troende att hellre lida oförrätt öppet än att processa vid domstolarna. I denna senare konst utmärka sig katolikerna alldeles särskilt. På grund av ovanstående ha vi fått ett gott namn: Shan-ren, goda människor, så att t. o. m. rövarna låta oss i allmänhet vara i fred. Vid överfall har det t. o. m. hänt att Guds Ande så använt de kristnas frimodiga vittnesbörd att de skonats utan att behöva lida.

Skrivet i Tsoyüin d. 9 maj 1928.

Senare. Anlände åter till Tatung d. 11 maj för att få del av den stora nyheten att Chang Tso-lins armé är på återtåg från norra Shansi, och att en hel del kvinnor och barn begärt att få ta in på stationen av fruktan för de flyende soldaterna.

Hållen ut i edra dagliga förböner för detta arma lidande folk.

Tatung d. 14 maj 1928. *Henrik Tjäder.*

Puchow och Honanfuh. — Halvårsmeddelande.

Under det att det varit mer eller mindre oroligt inom våra distrikt i provinserna Shensi och Honan och på grund därav större eller mindre hinder för missionsarbetets bedrivande i större utsträckning, kunna vi glädja oss över återgång till tämligen normala förhållanden i Shansi. Den utpräglade motvilja mot utlänningar, som vi ej kunde undgå att känna vid återkomsten till fältet i höstas, har så gott som försvunnit.

Att missionärernas frånvaro från arbetet utsträckts så länge som skett är säkert Herrens ledning och behöver knappast räknas som en förlust vad vår ställning i församlingen beträffar. Våra vänner där, kineserna nämligen, ha nu hunnit se — inte bara att de kunna reda sig själva — utan ock att de rent av behöva oss. Det är nog inte sa. att missionärens uppgift i detta land är slut nu, men den torde komma att mera få bli den tjänandes än den ledandes. Detta skall helt visst bli till ömsesidig välsignelse och arbetets fromma.

— — — — — — — — — —

I *Puchow* har verksamheten pågått i så gott som vanlig utsträckning under gångna halvåret. Några månaders tältpredikan på landsbygden gav oss mycken uppmuntran, särskilt på den andra av de två platser, som besöktes. Tältet var packat kväll efter kväll under flera veckors tid av uppmärksamma åhörare, ej minst kvinnor. Skaror kommo även under dagens lopp för att genom samtal »lära» mera från våra två, tre evangelister och bibelkvinnan. Dessa gjorde dessutom flitiga husbesök i alla närliggande byar för att sälja bibeldelar och sprida traktater samt tala med människorna om det »enda nödvändiga». Måtte Herren välsigna detta utsäde med skörd i sin tid!

(Forts.)

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under sept. 1928.

Allmänna missionsmedel.

1231.	Ps. 56: 4, till R. Andersons underh.	200: —
1232.	Tackoffer	10: —
1233.	E. W., Djursholm, »en minnesblomma på överste H. Dillners bår»	25: —
1234.	»Annie»	10: —
1235.	A. R., Bollnäs,	20: —
1236.	E. J., Boden, till J. Aspbergs underh.	100: —
1237.	»Dalecarlien»	21: —
1238.	Kinne-Kleva syfören.	150: —
1239.	E. H., Roknäs	2: 75
1240.	E. L., Köpenhamn	2,000: —
1241.	K. F. U. K:s Centralförening, gm K. M. A., till Maria Björklunds underh.	50: —
1242.	L. L., Sthlm	50: —
1243.	»Tionde enl. Herrens bud»	15: —
1244.	F. H., Duvbo, »tionde»	12: —
1245.	Ps. 119: 18, en sparbössa	67: 22
1246.	A. E., Duvbo, i st. för blommor till Överste H. Dillners bår	10: —
1247.	Rosebidr.	50: 98
1248.	Missionsauktion i Lombäcken, gm J. A., Boden	35: —
1249.	»Onämnd», gm d:o	5: —
1250.	J. A. L.	10: —
1251.	E. S. B., Katrineholm	20: —
1252.	»Onämnd»	10: —
1253.	Alva lilla syförening	25: —
1254.	I st. för blommor på Carl Strahls, Björköby, grav, gm L. S.	50: —
1255.	C. G. S., Kumla, »i st. för blommor till Överste H. Dillners minne»	30: —
1256.	E. S., d:o, d:o	20: —
1257.	H. J., Halahult	35: —
1258.	Koll. i Sävsjö, gm H. N.	20: 50
1259.	D:o i Mönsterås, gm J. S.	18: 89
1260.	D:o i Påskallavik, gm E. K.	11: 50
1261.	D:o i Oskarshamn, gm J. A.	25: —
1262.	D:o i Berga, gm K. G.	25: 10
1263.	D:o i Ryssby, gm S. S.	19: 50
1264.	D:o i Ljungby, gm R. A. J.	34: 15
1265.	D:o i Lidhem, gm I. O.	28: 80
1266.	Sparb.-medel från syföreningen, Ljungby	15: —
1267.	A. o. A.	20: —
1268.	»Ett litet offer»	10: —
1269.	A. H., Sthlm	35: —
1270.	E. och H. B., L:a Alby, i st. för blommor på Överste H. Dillners bår	10: —
1271.	B. G., Loverslund	10: —
1272.	Koll. i Hassle, gm R. A.	20: —
1273.	Kinnekleva mfg, gm d:o	10: —
1274.	H. och R. A., Vintrosa, i st. för blommor på Överste H. Dillners bår	10: —
1275.	I. A. M., till evangelisters underh.	200: —
1276.	»En onämnd vän, en liten blomma på Överste H. Dillners bår»	10: —
1277.	J. S., Huskvarna	10: —
1278.	Röks syförening	50: —
1279.	L. L., Uppsala	50: —
1280.	K. F. U. K., Kristianstad, till Ida Söderbergs underh.	450: —
1282.	A., Visby, gm M. S.	10: —
1283.	Flisby syförening	75: —
1284.	A. B., Marum, »i st. för blommor på överste H. Dillners bår»	20: —
1285.	»Tillägg till Steningeoffret»	15: —
1286.	Missionsoffer i Ovanmyra 10/9	113: 50
1287.	Gava av framlidne Födorådstagaren Per Andersson, Knutbränna, Häggenås, gm M. M.	25: —
1288.	H. H., Brötjemark	10: —

1290. E. H. och H. B., Uppsala, i st. för blommor till Överste H. Dillners grav 10: —
1291. A. J., Alingsås, Sparbössemedel 25: —
1292. Behållning fr. missionsfest i Gemträsk, gm J. A. 47: —
1293. N. S., till E. Sjöströms underh., gm A. B., Skellefteå 10: —
1295. M. B., Hejde 50: —
1296. »Ph. i Tröne», gm F. B., Oversholm 50: —
1297. »Ett litet tackoffer» 50: —
1299. »Gunnar» 20: —
1300. »—n, Fil. 4: 19» 30: —
1301. Från avlidna fru Emy Widmark, Hälsingborg, jämte ränta 512: 50
1302. E. J., Jkpg 100: —
1303. G. D., Karlsborg, »i st. för koll. vid Steningemötet» 25: —
1304. »Blanka pengar och ettöringar i Herrens Jesu välsignade namn», av O. och H. K., Lund 7: 65
1305. »Onämnd» 15: —
1306. D. U. F., Önnestad, skördefestmedel 100: —
1308. »Del av Gonde 40: —
1309. »Av överskott vid besök av Södertäljekonferensen» 15: —
1310. »Herrens del 13: 50
1311. K. L., »i st. för blommor vid Ida Falks bår», gm E. F., Högsjö 20: —
1312. Skärstads Östra biträdesförening, gm Sv. Allianssmissionen, Jkpg 50: —
1313. Vid Hanna Wangs besök i Orrviken, d. 15—16 sept., sparbössemedel N. L. 6: 66; kaffepengar 50: —; kollekt 81: 71, gm O. M. 81: —
1314. Ulriksdals mfg 50: —
1316. »Namnsdagsgåva» 100: —
1317. Behållning för missionskaffe vid Hanna Wangs besök i Svedje 31: 50
1318. »Nu vet jag att Herren giver seger», Ps. 20: 7, J. & E. R—n 50: —
1319. A. S., Sjötorp, gm C. W. C. 25: —
1320. K. J. L., Sjötorp, en blomma på hans hustrus grav», gm d:o 20: —
1321. C. W. C., Sjötorp 10: —
1322. B. S., Sthlm, till Estrid Sjöströms underh. 20: —
1323. »L. T.» 50: —
1324. Koll. vid missionsfest i Appleryds skola, gm H. A. 8: 20
1325. H. H., Sthlm 10: —
1326. K. G., d:o 20: —
1327. »Tackoffer 22 sept., Wenersborg,» 100: —
1328. »Kinaföreningen Hoppet», Hälsingfors, gm M. L., F. M. 625: — 58: 44
1329. »E. H.» 20: —
1330. Koll. gm D. L. 5: —
1331. »Herren känner de sina» 50: —
1332. R. L. 50: —
1333. H. H., Skellefteå, »extra gåva för lotterivinst», gm S. N. 50: —
1334. Koll.-medel från Kinakretsen, d:o, gm d:o 250: —
1335. H. B., L:a Alby 10: —
1336. »C. N. L., Uppsala, Ps. 56: 13» 10: —
1337. A. och C. R., »tackoffer för det nya hemmet» 25: —
1338. J. S., Sthlm, till missionärernas utresor 50: —
1340. K. och B. F. 200: —
1341. R. 100: —
1342. G. W., Kungsängen 6: 85
1343. Kinakretsen, Boden, offerkuvert, gm E. J. 165: —
1344. »Koll. i Mörön», gm J. A. 31: 17
1345. G. K., Björköby 20: —
1346. D. U. F. i Högsön-Vitå 10: —
1347. »Tackoffer fr. A. D.» 300: —
1349. E. H. 50: —
1350. »Ett litet tackoffer» 10: —
1351. C. N. L., Uppsala 5: —
1352. Kinakretsen, Gbg, till Berta Flodbergs underh. 275: —
1353. E. N., Kristinehamn, »avbet. av skuld till Gud» 20: —
1354. »Onämnd» 50: —
1355. B. J., Orrviken 3: 25
1356. Vänner i Kyrkl. Ungdomskretsen, Kristinehamn 6: 75
1357. »I stället för en blomma på pappas grav d. 29/9» 5: —
1358. »S. S., Duvbo, Ps. 50: 1», gm A. B. 20: —
1359. »Ps. 67: 2, 3» 500: —
1360. A. C., Sthlm 50: —
1361. A. G., Duvbo 25: —

Kr. 8,774: —

S. M. K:s Pensionsfond.

1230. 2 Mos. 35: 5 Kr. 50: —

Särskilda ändamål.

1281. E., Norrköping, till Maria Pettersson, att anv. eft. gottf. 10: —
1289. Sparb.-medel från söndagsskolb. i Vena, till M. Ringberg för en skolgosses underh., gm L. R. 40: —
1294. Ett skänkt kinesiskt arbete, försålt i Skellefteå, gm A. B., till kapellet i Ishih 300: —
1298. H. H., Jämserum, till Anna Eriksons verks., att anv. eft. gottf. 30: —
1307. A. J. S., Kristinehamn, till Carl Blom för en skolgosses underh. 25: —
1315. Alingsås missionsförsamlings syförening för en skolgosses underh. 75: —
1339. J. S., Sthlm, till Anna Hahne för kvinnoarb. 50: —
1348. M. K. O., födelsedagsblommor, till Oscar och Gerda Carlén, att anv. eft. gottf. 50: —

Kr. 580: —

Allmänna missionsmedel	**8,774: —**
S. M. K:s Pensionsfond	**50: —**
Särskilda ändamål	**580: —**
Summa under sept. månad 1928	**Kr. 9,404: —**

Med varmt tack till varje givare!

»Lovad vare Herren! Dag efter dag bär han oss.» Ps. 68: 20.

Gåvor till hemmet vid Duvbo

juli—sept. 1928.

In natura. Lilltomtavännerna: Köttfärs och korv, varje vecka. Onämnd: En mjuk pepparkaka. N. K. S., Stockholm: Tva sängar med madrasser och fyra kuddar, 2 täcken, 3 mindre dynor, 1 lavoar med uppsättning, 2 nattduksbord, 2 tavlor, 2 sma byster, 3 fotogenlampor, 1 karbidlampa. I. M., Duvbo: En osthyvel. M. W.: 1 kg. kaffe. I och E. B- g, Forssa: 30 liter lingon.

Kontant. Till mors minne», 10 kronor. »Från en vän», 10 kronor.

Med varmt tack för varje gåva!

August & Augusta Berg.

»Må du främja för oss våra händers verk; ja, våra händers verk främje du.» Ps. 90: 17.

Hans Stjärna i Östern

25:e årgången.

Innehåller:

De nio drakarnas heliga moder. Ill.

Pilgrimen.
Poem av Carl F. Blom.

Glädje.
Av missionsförest. E. Folke.

Herman Dillner.
Av fil. doktor Karl Fries.

Det kinesiska nyåret.
Bearbetning av missionär Aug. Berg.

Högtid i fängelset.
Av missionär Carl F. Blom.

Brevröster.
Av fröken Lisa Blom.

Yi Sang-jai.
Av missionär Aug. Berg.

Herrens vägar.
Av fru Augusta Berg.

Folkskolläraren Ieh Kuang-tsu.
Av missionär Rob. Bergling.

Något om språk och språkstudier i Kina.
Av fröken Hanna Wang.

Oväntade situationer i missionärskallet.
Av missionär G. V. Wester.

Sändebud till Sinims land. Ill.

Nöd — Guds nåd.
Av missionär Martin Bergling.

Kalendern, som är rikt illustrerad, kan rekvireras från Sv. Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr. Stockholm.

Pris häftad 1: 75; kart. 2: 25; klotb. 3: 25. Då minst 6 ex. köpes lämnas 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

Missionstidningen

SINIMS LAND.

utkommer 1928 i sin 33:dje årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90, 1 månad kr. 0: 65.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Ill. — Inför döden. — Fru Joh. — Från Red. och Exp. — Sommarmötet i Yuncheng 1928. — Frälsningens under. — Från missionärerna. — Redovisning. — Hans stjärna i Östern. — Sinims Land.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1928.

N:r 16. ÅRG. 33. 20 OKTOBER 1928. PREN.-PRIS 2:25

MISSIONSTIDNINGEN
SINIMS LAND
ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

INFÖR MINNET AV ÖVERSTE H. DILLNER.[1]

Upp. 7: 9—12.

Vi äro just samlade här omkring minnet utav honom, som var vår vän och vår medarbetare, och vid vilken vi voro fästade med många olika band, inför minnet av överste Dillner. Vid sådana tillfällen som detta går tanken så gärna till Uppenbarelseboken.

Där lyftes ju åtminstone i någon mån den slöja, som ligger över det tillkommande. Man får, när man läser Uppenbarelseboken, något ana det, som vi en gång skola möta där borta på den andra sidan.

Nog är det underligt att tänka sig, att han, vår vän, omkring vilkens minne vi nu äro samlade, att han står i den där stora skaran, om vilken vi läste här i den nionde versen, en skara utav alla folkslag och stammar och folk och tungomål. Han står där nu, nyss stod han ibland oss. Nu är han däruppe och vi, ja, det kan hända om en dag, om en vecka, om en månad, om ett år att några av oss ha nått fram till den skaran och stå däruppe.

Vad säger då vår text? Vad säger den om förhållandena däruppe? Vad talar texten om för oss angående hur det skall bli?

Den talar om, att det skall bli en stor skara, en väldig skara, så stor, att ingen kan räkna den. Vi ha många av oss sett den där tavlan, som för ett tiotal år sedan såldes och visades hos våra missionsbokhandlare, den där skaran av människor, som kom tågande och drog upp för att samlas omkring tronen i himmelen, en oändlig skara, som möter en, då man betraktar den. Det var unga och gamla, män och kvinnor. Det var en väldig skara, men om man såg på ansiktena, så

[1] Föredrag — i sammandrag — av Prins *O. Bernadotte* vid minneshögtiden den 11 okt. 1928.

fanns där icke ett, som icke visade en förunderlig frid. Huru uttrycken än skiftade i övrigt stod friden målad på varje ansikte. Och så är det. Där är frid däruppe.

Nu har överste Dillner nått fram till den skaran, och där finns representanter för alla folk och stammar och tungomål. Han har där träffat kineser, som han aldrig sett förut, men kineser, med vilka han varit förenad med osynliga band. Han har träffat sådana, som kunna tacka honom för den insats han gjorde i missionens sak och säga: Det var genom den, som jag har blivit vunnen. — Jag tänker, att det är många, som komma med de orden.

Han har fått träffa soldater, som han personligen fått föra fram till Gud, och soldater, som genom Soldatmissionen vunnit den eviga frälsningen. Han har fått träffa sådana, med vilka han har brevväxlat, och det veta vi, att han sände många brev ut i landet med budskap ifrån den här heliga boken, brev till sådana, han stod i beröring med. Han har träffat sådana, som han besökt på sjukbädden, sådana som kunna säga till honom: Minns du, då vi träffades därnere på jorden. Minns du huru vi den gången samtalade, och huru Herren i sin nåd gav ljus? Det är skatter, som vi människor få samla däruppe på andra sidan, skatter, som varken rost eller mal kunna fördärva, skatter som bli bestående för evigt.

I denna skara var det en sak, som upptog intresset. Alla blickar voro koncentrerade omkring en enda punkt där i himmelen. De voro samlade inför tronen, inför honom som sitter på tronen och inför Lammet.

Så få vi läsa, att de sjöngo den nya sången. Vår hänsovne vän får nu stämma in i den sången och prisa Gud för frälsningen, och jag tänker, att de, som ha nått målet däruppe de förstå frälsningen bra mycket bättre än vi. När vi renade ifrån all synd tänka på vårt jordeliv och den frälsning, som Gud har berett för oss, då skola vi kunna lova Gud. Vi äro tacksamma för frälsningen, då vi vandra här nere på jorden, men det är väl ett intet emot den tacksamhet, som kommer att fylla våra hjärtan där hemma, då vi se allt på ett klart och annat sätt än här.

Så får han också se änglaskaran i himmelen, om vilken texten talar, den stora änglaskaran, som fyller himmelen. Han får väl också möta den ängeln, som Gud har brukat för hans tjänst här nere på jorden. Vi skola få möta dem, som ha varit utsända till tjänst åt dem, som skola ärva löftena. Då få vi höra mycket underbart, om vilket vi icke under jordevandringen haft den minsta aning, huru Gud har bevarat oss och hjälpt oss genom sina sändebud, dem som han har sänt ned för att vara hans osynliga verktyg till vår hjälp. Ja, vi, Ni som äro samlade här och jag, om vi annars tillhöra den blodtvagna släkten, som det står i sången, skola få se de syner, han har fått skåda, och höra de sånger, som han har fått höra. Det är underbara härliga verkligheter, som Gud låter oss läsa om, och som Gud låter på ett alldeles särskilt sätt träda fram inför

oss vid sådana stunder som denna för att sporra oss att hålla ut intill änden.

Det har varit min förmån att få vara tillsammans med överste Dillner i mer än 12 år uti Soldatmissionens verksamhet. Det var en förmån att få stå tillsammans med honom i arbetet. Han var soldat av liv och själ, inte för att han tyckte om att slåss, utan emedan han gladdes, att han genom sin jordiska gärning kunde komma i kontakt med unge män och få utföra ett missionsarbete bland dem. Han kunde få så ut evangelium bland dem, och det var stort för honom.

Ifrån sin omvändelse — han blev omvänd genom en traktat han fått en gång — började han att söka vinna kamrater och underordnade för den Frälsare, som hade blivit hans. Och då var det ju så naturligt, att han trädde in uti Soldatmissionens arbete. Under många år arbetade han i evangelium vid sidan av sin jordiska gärning. Han gav ut sig av kärlek, kärlek till sin Herre och kärlek till sin Herres verk.

När överste Dillner tog avsked kom han till Stockholm, och först inträdde han som sekreterare i Föreningen för Soldatmissionen härstädes. Där visade han från första stund sig äga en klar uppfattning om vikten av att i detta arbete också bjuda soldaterna yttre förmåner, sådana som skulle locka dem till Hemmet och bliva ett medel att föra soldaterna under evangelii inflytande. Senare blev han också sekreterare inom Förbundet Soldaternas Vänner, d. v. s. sammanslutningen av nästan alla de olika Soldathemmen i vårt land. Strax efter hans inträde uti arbetet fingo vi mera medel härför än vi hade fått förut. Överste Dillner satte då in hela sin kraft för att föra fram det stora arbetet för Soldatmissionen över hela vårt land, och jag tror, att det var hans stora kärlek under de senare åren. Han reste och besökte Soldathemmen. Han var med om konferenser och ordnade sådana på många ställen i vårt land. Han försökte utnyttja personer för att befordra arbetet. Han hade ett särskilt intresse för att samla en fond för att möjliggöra, att Soldatmissionen, i händelse av mobilisering, skulle kunna utdela ficktestamenten åt alla soldater. Han hade sett, huru hjärtana vid sådana tillfällen voro öppna för Guds ord, villiga att taga emot ett budskap ifrån Gud, och han var livligt övertygad därom att om, det Gud förbjude, det skulle komma därhän, då var det ett tillfälle större än något annat, att kunna bjuda soldaterna evangelium. Den fonden är icke så liten. Den uppgår till kr. 125,000, och har tillkommit nästan uteslutande genom överste Dillners arbete, en fond som dock icke räcker på långa vägar, men vi ha hunnit att gjuta de plattor, som behövas för en hastig tryckning av testamenten. Guds ord, det visste han, det var hans fasta övertygelse, det är Guds vapen för att öppna hjärtana för frälsningen och för Guds kärlek.

Överste Dillner han var en själavinnare, det veta vi, och allt hans görande och allt vad han gjorde uti missionens och Soldatmissionens tjänst det gick ut på att människor skulle vinnas för Gud och komma till kunskap om Guds frälsning uti Jesus Kristus. Det var hans stora mål. Och

därför står han för oss såsom ett manande exempel, som Gud har satt oss inför, att vi skola följa honom efter och manas genom minnet utav vår vän och vår ledare, honom, som vi ha haft ibland oss, manas att i trohet tjäna den Frälsare, som är vår och är hans.

Två högtidsstunder.

S. M. K:s vänner i Stockholm ha under senaste tiden tillsammans med vänner från landsorten på besök härstädes fått fira två missionshögtider, vilka säkerligen sent skola glömmas av dem som hade förmånen få deltaga däri. Torsdagen den 11 dennes voro vi nämligen samlade omkring minnet av Kommitténs för S. M. K. framlidne ordförande, överste H. Dillner, och påföljande dag, fredagen den 12, samlades vi åter, då för att hälsa under sommaren från Kina hemkomna missionärer välkomna till fosterjorden och för att säga farväl till dem, som i höst utresa till Kina.

Den förstnämnda av dessa högtidsstunder anordnades av Centralstyrelsen för Förbundet Soldaternas Vänner och Kommittén för Svenska Missionen i Kina gemensamt. Den leddes av prins *O. Bernadotte,* som ock var den förste talaren och vilkens föredrag vi erhållit hans välvilliga tillåtelse att införa i sammandrag i dagens nummer av vår tidning.

Efter honom talade missionsföreståndare *E. Folke* på Kommitténs för S. M. K. vägnar. Missionsföreståndare Folke erinrade därvid om ett ord, som överste Dillner ofta citerade: »De som bida efter Herren hämta ny kraft. De få nya vingfjädrar såsom örnarna.» Missionsföreståndare Folke påpekade bl. a., att överste Dillner alltid längtade efter nya vingfjädrar för att kunna höja sig över det jordiska, emedan han så gärna ville vara klädd i den heliga dräkten, i helgedomens dräkt. Det var därför han kämpade och bad, och därför var det oss i S. M. K. en stor glädje att få stå honom nära under en tid av nära 40 år. Då han kom till våra sammanträden, kom han behärskad av en så ljuvlig ande, att man riktigt kände, huru han kom direkt ifrån sin Gud och stannade kvar i gemenskap med honom. Hos sin Gud hämtade han kraft till seger, och vi fingo under alla dessa år bevittna, huru han också kämpade för oss alla uti bön. Han hade rum för oss alla, rum för våra missionärer i Kina, rum för oss, hans medarbetare här hemma. Han tog sig tid att ägna sig åt att i kärlek tänka på oss och bedja för oss. Ännu ett par dagar före hans hemförlovning, kom ett brev ifrån honom, som bar vittne om, huru han även då kämpade i evangelii sak, och huru han på sitt hjärta bar en enskild persons angelägenheter. De unga fingo samlas till Daggryningsmöten i hans hem, och då stod han där ibland den unga skaran som en fader och ledare, ja såsom en väldig kämpe. Nu vilja vi tacka Gud, för vad han givit genom honom, och vi vilja också utbedja oss nåd att få vara hans efterföljare, som genom tro och tålamod nu fått ärva löftena.

Nästa talare var föreståndaren för Soldathemmet i Stockholm, *Gustaf Arvidsson,* som talade å soldathemsföreståndarnas och soldatmissionärernas vägnar. Han erinrade om, att överste Dillner för dem varit en varm vän, som städse mött dem med kärlek och förståelse i arbetet. Soldathemsföreståndare Arvidsson nämnde, att han haft förmånen få åtfölja överste Dillner på flera av de många resor, som han gjorde till de olika soldathemmen i och för möten och konferenser. Översten kom då alltid såsom den faderlige vännen och medarbetaren, som sökte att hjälpa och uppmuntra. Det låg honom så varmt om hjärtat, att den andliga nivån hölls så högt som möjligt på våra soldathem. Därför sökte han också bereda soldathemsföreståndarna tillfälle att tränga djupare in i det för honom själv så sanna och vissa Guds ord. Han trodde och litade orubbligt på ordets levande kraft. Han sökte också alltid att framhålla Herren Jesus såsom den fullkomlige Frälsaren. Bönen var för honom en outtömlig kraftkälla, och därför fingo

de, som kommo i beröring med honom, böja sina knän tillsammans med honom på varje tid och rum, ja t. o. m. under en järnvägs- eller ångbåtsresa. Vi soldatmissionärer kände, att vi kunde öppna oss för honom och anförtro oss åt honom, och därför tacka vi Gud för vad vi fått genom »vår överste», som vi ofta kallade honom. Han står för oss som ett föredöme, som en ordets och bönens man, och sådant skall hans minne leva manande och inspirerande.

Missionär *August Berg*, som talade å S. M. K:s missionärskårs vägnar, erinrande om, huru S. M. K:s missionärer grepos av djup sorg, då underrättelsen om överste Herman Dillners död nådde dem. Han erinrade sedan om, att överste Dillner alltid framstod såsom mannen med den öppna boken. Bibeln var för honom en kär bok. Den var hans lagbok och den var den källa, ur vilken han hämtade sin kraft. Han var också mannen med den öppna blicken och mannen med den öppna famnen. Överste Dillner var även mannen med den öppna handen. Det visade han, då varje år julklapparna kommo till oss på missionsfältet. Julgåvor funnos däri från honom till alla missionärerna. Han var också mannen med det öppna hjärtat, och därför var det inte svårt att anförtro sig åt honom. Han möte oss alltid med förståelse, med varm och innerlig kärlek. Han bar såväl oss som våra barn på sitt hjärta, och endast tre dagar före hans hemgång, då jag och min hustru hade förmånen att få sammanträffa med honom, sade han: »Det går ingen dag, utan jag beder för Eder alla.» Missionär Berg framförde också i slutet av sitt anförande en hälsning från soldathemsföreståndare *Viktor Johansson* i Jönköping.

Ynglingaföreningens Libanon i Göteborg ordförande, inspektor *Carl Hansson*, uttalade därpå ett innerligt tack för det intresse och den kärlek, varmed översten alltid omfattade denna förenings arbete. Redan vid första sammanträffandet hade inspektör Hansson fått det allra bästa intryck av överste Dillner. Han var oförskräckt, högrest och käck, som det anstår en militär, men med en blick och ett leende, som uttryckte idel godhet, och som förlog all den fruktan, som en civil kanske ofta känner inför en högre militär. Sådan framstod han då, och sådan förblev han. Det är kärt att ha honom i ett sådant minne.

Näste talare var pastor *Gustaf Ericson* från Visby, som erinrade om att Herren välsignade överste Dillner och gjorde honom till välsignelse. Gud skall ha äran för allt, vad han uträttade genom denne sin tjänare. Vid varje mitt sammanträffande med överste Dillner, sade talaren, hade jag ett starkt intryck av att han var en välsignad man och blev till välsignelse. Pastor Ericsson framlämnade också som en hälsning från Styrelsen för Gottlands Soldatmissionsförening ett kuvert, som skulle bli såsom en minneskrans i stället för den krans, som annars skulle ha sänts till översten, som bår. Detta kuvert överlämnades till S. M. K., på grund av överste Dillners varma kärlek för denna mission, med en önskan om att gåvan måtte gå ut och verka till välsignelse i det missionsarbete, som var överste Dillner så kärt.

Översten *Ch. D. Tottie* berättade en del personliga minnen från gemenskapen med överste Dillner. De hade börjat sin militära bana samtidigt och varit kamrater vid såväl krigsskolan som sedan vid krigshögskolan. Det var synnerligen gripande att få lyssna till detta anförande, och säkert voro alla åhörarna gripna av samma känslor, som till slut togo sig uttryck i följande ord av överste Tottie: »Ja, må Herren välsigna min käre broders och väns dyrbara minne!»

Slutligen talade doktor *Karl Fries*. Han erinrade om att översten utan tvivel var en kraftmänniska i såväl rent fysisk bemärkelse som i andlig mening. I Jesu Kristi skola hade emellertid den naturliga kraften först blivit bruten, sedan också upprättad och omgestaltad, satt i verksamhet i en sådan riktning och på ett sådant sätt, att hans kraft ej gjorde det obehagligt för dem, med vilka han samarbetade, utan i stället gav dem all den rikedom utav hjälp och välsignelse, som Gud kan ge genom en människa, som överlämnar sig åt honom.

Hans liv, hans bild, hans personlighet talar härom till oss. Må vi då taga emot detta budskap, så att det i oss genom Guds nåd verkar först och främst detta nedbrytande av den egna kraften, för att, sedan den fått dödsstöten, liv från Gud genom Jesus Kristus må komma till oss i sin fullhet, så att även våra liv bli till glädje och välsignelse och till ära för Gud i överflödande mått.

Fröken *Greta Lindgren* medverkade också och sjöng ett par solosånger.

* * *

Beträffande påföljande dags samkväm torde det bli oss nödvändigt att nu fatta oss kort. Förutom missionsföreståndare *E. Folke,* som ledde mötet, talade de hemkomna missionärerna *August* och *Augusta Berg, Morris* och *Carola Bergling* samt fröken *Anna Janzon,* och de tre, som i höst utresa till Kina, nämligen fröknarna *Karin Andersson* och *Elsie Rudvall* samt missionär *C. J. Bergquist.* Efter mötet i Stadsmissionens kyrksal var gemensam tesupé anordnad, och samvaron avslutades av ledamoten i Kommittén för Svenska Missionen i Kina, komminister *Joh. Lindberg,* Stockholm.

Även denna stund var rik på välsignelse ifrån Gud. En av deltagarna i mötet kallade dessa dagar för »ljusa oktoberdagar», och det omdömet torde stämma överens med mångas intryck av dessa dagar. Det var högtidsstunder, då vi tackade Gud och fattade mod, ja kände kallelsen att på nytt gå framåt i arbetet för Guds verk i Kina.

M. L.

Missionshögtid i Jönköping.

Söndagen den 7 dennes avskildes seminarielärarinnan fröken *Elsie Rudvall* till Svenska Missionens i Kina missionär. Denna missionshögtid anordnades i samband med »Kinesernas Vänners» offerinsamling i Jönköping, och vi införa härmed utdrag ur ett referat om högtiden, som stått att läsa i Jönköpings-Posten.

— Stunden inleddes av direktör *J. Hamrin,* som från Apostlagärningarna läste berättelsen om början av Paulus' första missionsresa samt i ett kortare anförande hälsade de närvarande välkomna. Han erinrade därvid särskilt om den förlust, »Kinesernas Vänner» i Jönköping i dagarna gjort därigenom att deras gamla vänner och ledare disponent och fru Viktor Wisborg avflyttat från staden. För deras mångariga kärleksverk här stode missionsfolket i tacksamhetsskuld, och i ett senare anförande före missionsinsamlingen sade sig talaren hoppas, att den på samma gång skulle bli ett tackoffer för vännerna Wisborgs gärning här, vilken den ock blev, större än på länge vid något dylikt tillfälle.

Fröken Elsie Rudvall.

Härpå följde sång och musik av köpman och fru *Birger Berg,* varefter missionär *August Berg* höll en synnerligen god och väl lämpad missionspredikan i anslutning till berättelsen om huru Herren Jesus uppenbarade sig vid Tiberias' sjö för några av sina lärjungar. Talaren uppehöll sig därvid särskilt vid förutsättningarna för att bliva en sann människofiskare för Guds rike. Det erinrades också om de många och långa väntans nätter inom den andliga verksamheten, då ingen skönjbar framgång uppnås i arbetet.

Sedan det annonserade missionsoffret upptagits, vidtog missionärsinvigningen,

som leddes av missionsföreståndare *Erik Folke,* assisterad av närvarande missionärer och missionsvänner. Missionsföreståndaren anknöt sitt invigningstal till de i Romarebrevets sextonde kapitel av aposteln Paulus anförda exemplen på troende kvinnor, som gjort en insats i Guds rike. Han framhöll för den blivande missionsarbeterskan hennes uppgift såsom en hjälp för många. Hon hade att i Jesu fotspår med sitt liv som insats frivilligt och offervilligt gå sin väg fram såsom en kärlekens budbärare för själars frälsning och de armas hägnande under moderlig vård.

Sedan fröken *Rudvall* därpå under andaktsfullt allvar upprepat den kristna bekännelsens trossatser och jakande besvarat frågan om sin villighet att såsom ett evangelii vittne utgå till Kina, läste missionsföreståndare Folke missionsbefallningen, varpå invigningen fullbordades med bön under handpåläggning. Den av heligt allvar burna akten avslutades med att de assisterande lämnade den utgående missionären var sitt bibliskt hälsningsord, vartill jämväl bereddes tillfälle för dem bland den talrikt församlade menigheten, som så önskade. Efter en duettsång av herr och fru *Birger Berg* föredrogs en del telegrafiska hälsningar, varpå följde en gemensamt sjungen sångvers.

*

Senare på aftonen var i Ynglingaföreningens lokal enskilt samkväm med supé anordnat, i vilket ett stort antal missionsvänner deltogo. Även där förekommo en hel del anföranden. Bl. a. talade representanter för hennes f. d. kamrater vid seminariet i Eksjö och Jönköping samt för hennes elever, av vilka nu många själva äro ute som lärarinnor, för Lärarinnornas Missionsförening samt överlärare K. E. Johansson, missionär August Berg och seminaricstyrelsens ordförande f. folkskoleinspektören R. Johansson-Dahr, vilken särskilt tackade henne för de goda insatser, hon gjort i seminaricarbetet, och uttalade sin glädje åt att hon nu även i en annan miljö och en annan kultur skulle få sprida kunskapen om Jesu Kristi härlighet. Denna missionsstund, som även förhöjdes av mycken och god sång och musik, leddes av fröken Rudvalls svåger, missionär Morris Bergling, samt avslutades av missionsdirektor Folke.

*

Vid S. M. K:s samkväm i Stockholm den 12 dennes höll fröken Rudvall ett anförande, vilket vi ämnat införa i sammandrag i detta nummer av Sinims Land, enär innehållet däri torde kunna bliva oss den allra bästa hjälp då det gäller att lära känna denna vår nya missionär. Av utrymmesskäl måste vi emellertid låta detta överstå till nästa nummer.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Nya föreståndare för hemmet vid Duvbo.

Det torde redan vara bekant för många av vår tidnings läsare, att fru *Inez Bölling* en längre tid av hälsoskäl varit förhindrad uppehålla befattningen såsom husmoder vid missionshemmet i Duvbo. Under maj månad beviljades med anledning härav en begäran från fru Bölling om att få avgå från befattningen. I samband härmed beslöts att till protokollet anteckna och till fru Bölling framföra ett uttryck för Kommitténs tacksamma erkännande av det synnerligen förtjänstfulla sätt, på vilket fru Bölling handhaft vården av Missionshemmet.

Flera av våra hemmavarande missionärer hava under fru Böllings klenhetstid tjänat Missionen i detta arbete. Nu har emellertid frågan om Missionshemmets föreståndare lösts på ett som vi hoppas mera varaktigt sätt, i det att missionärsparet *August* och *Augusta Berg* anmodats åtaga sig uppgiften och förklarat sig villiga härtill.

Samtidigt som vi meddela detta bedja vi att få innesluta Missionshemmet och dess nya föreståndare i missionsvännernas kärleksfulla hågkomst och förbön.

Utresande missionärer.

Sasom vi i förra numret av vår tidning meddelade, avreste fröken *Karin Andersson* den 13 dennes från Göteborg för att via London resa till Kina.

Missionär *C. J. Bergqvist* och fröken *Elsie Rudvall* avresa v. G. den 13 nästkommande november från Genua med motorfartyget »Fulda» till Kina.

Försäljning för S. M. K.

Syföreningarna för Sv. Missionen i Kina i Stockholm anordna *tisdagen den 20 nästkommande november* försäljning för Missionen. I nästa nummer av Sinims Land kommer utförligare meddelande härom att lämnas våra läsare, men redan nu anbefalla vi härmed denna försäljning åt missionsvännernas hågkomst.

"Hans Stjärna i Östern,"

S. M. K:s illustrerade missionskalender, är nu färdig att utsändas i sin 25:e årgång. Rekvisitioner mottagas tacksamt under adress: Svenska Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr., *Stockholm.*

Steningevänner!

»Sista tisdagen i varje månad» är ju enligt föregående meddelanden i Sinims Land »Steningevännernas särskilda bönedag. Nu är sista tisdagen av innevarande månad snart inne, och vi vilja därför påminna härom. Må »Steningevännerna» den dagen bliva ihågkomna i missionsvännernas förböner, och må de själva den dagen få nåd till att samlas inför nådens tron!

Hans stjärna i Östern,

S. M. K:s ill. missionskalender är nu utkommen i sin 25:e årgång.

Pris: häftad kr. 1: 75; kart. kr. 2: 25 och klotb. kr. 3: 25. Vid köp av minst 5 ex. under en adress 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

Rekvireras från Svenska Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, Stockholm.

Missionstidningen

SINIMS LAND.

utkommer 1928 i sin 33:dje årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90, 1 månad kr. 0: 65.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Inför minnet av överste H. Dillner. — Två höglidsstunder. — Missionshöglid i Jönköping. — Från Redaktion och Expedition.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget. 1928.

Nr 17. ÅRG. 33. 5 NOVEMBER 1928. PREN.-PRIS 2:25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

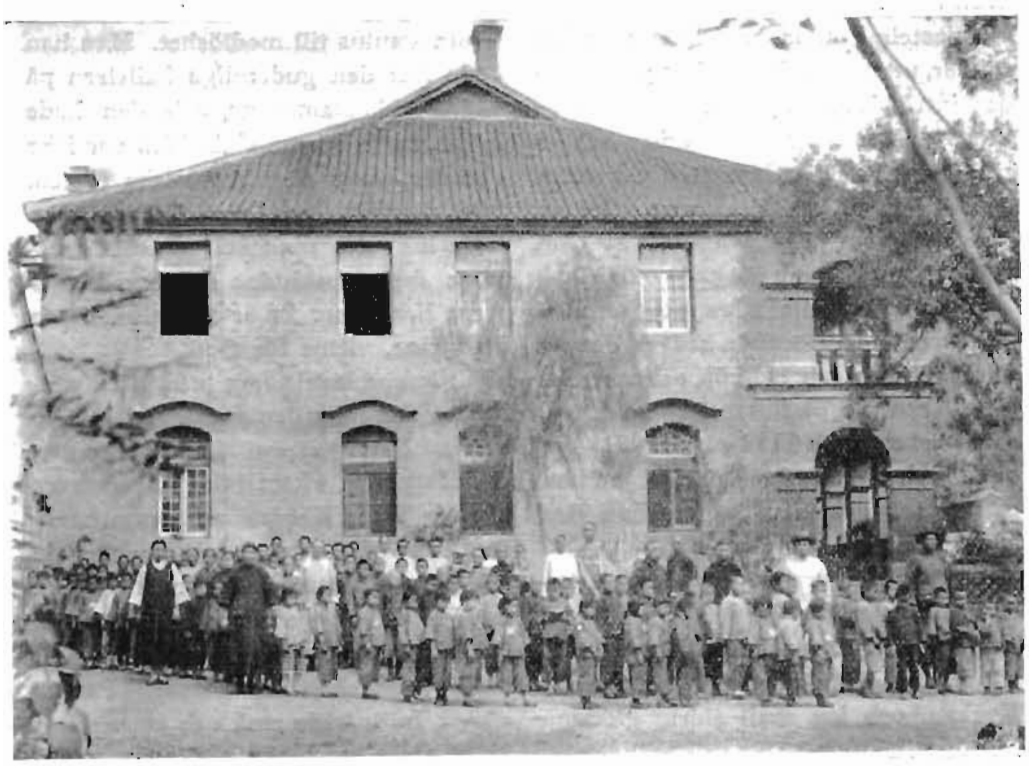

Barnhemmet i Sinan.

JESU KRISTI VITTNEN OCH GUDS MEDHJÄLPARE.*

»Genom den hjälp som jag har undfått av Gud står jag alltså ännu i dag såsom ett vittne inför både små och stora; och jag säger intet annat, än vad profeterna och Moses hava sagt skola ske.»
Apg. 26: 22.

Missionsarbetet är ett gudomligt arbete. Det kan aldrig utföras i den egna mänskliga kraften. Det är ett gudomligt arbete, därför att Gud själv har givit det stora missionsbudet, då hans son Jesus Kristus sade: Gån ut i hela världen och gören alla folk till mina lärjungar.

Missionsarbetet är ett fullföljande av Guds frälsningsplan. Detta missionsarbete kräver särskilda egenskaper av dem, som skola utföra detsamma.

Aposteln Paulus, om vilken man beräknar, att han vid omkring 30 års ålder inträdde i sin uppgift som hedningarnas apostel, var nu kommen till en rätt ansenlig ålder. Han stod vid slutet av sin levnad och försäkrar: Genom den hjälp som jag har undfått av Gud står jag alltså ännu idag.

Jag skulle vilja säga, att för missionsarbetets utförande kräves det av missionsvännerna hemma och av missionärerna ute på fältet den egenskap, som heter uthållighet. Då en person får sin missionskallelse, om han annars tar den rätt, så tar han den som en kallelse för livet.

Jag var närvarande en gång i London, det var för övrigt 1890, då en Engelska Kyrkans missionär utreste till Indien. Han var präst i Engelska Kyrkan, och jag skall aldrig glömma det intryck, det gjorde på mig, då han sade: »Jag anser inte att jag går ut för att börja mitt missionsarbete. Jag fortsätter det. Jag byter endast om fält.» — Han hade ansett sitt arbete hemma som ett missionsarbete. Nu bytte han England mot Indien.

Hudson Taylor brukade ofta säga, att en resa över de stora vattnen gör aldrig någon till missionär. Han menade, att hade vi inte börjat vårt missionsarbete hemma, så är det försent att bli missionär, då man en gång landstiger på Kinas, Indiens eller Afrikas kust.

Det var säkert mångt och mycket, som var ägnat att mer än en gång fresta Paulus till modlöshet. Men han hade fått den gudomliga kallelsen på vägen till Damaskus, och den hade bränt sig in i hans själ. Han var icke ohörsam mot den himmelska rösten. Han vittnade om Jesus Kristus, som hade lidit och uppstått, om den korsfäste, den uppståndne och den himlafarne Frälsaren. Så är ock missionären ett vittne, vittne för Gud.

Vi kunna aldrig nog ofta, kära vänner, stanna inför den sanningen, att äro vi Jesu Kristi vittnen hemma eller ute, så måste vårt vittnesbörd koncentrera sig om Jesus Kristus och om att han är Frälsaren, inte endast den sociale nödhjälparen, utan Frälsaren från synd. Synden är en verklighet, men vi ha också en verklig Frälsare.

För vem skall jag vittna? Paulus säger: Inför både små och stora. Det är så stort att tänka sig, att evangelium omfattar i sin kraft, med sin starka not, både små och stora. 153 fiskar

*) Anteckningar från ett föredrag av missionär *August Berg*, hållet vid S. M. K:s välkomst- och avskedssamkväm den 12 okt. 1928.

fångades den där märkvärdiga morgonstunden, då Petrus och hans män drogo noten i land. Det var säkert stora såväl som små fiskar. Så är fallet än i dag, både vad åldern beträffar och vad gäller värdet i människors ögon. Gud vill att alla skola höra evangelium och komma till sanningens kunskap.

År 1666 uppstod en ödeläggande eldsvåda, som brände ned till grunden den centrala delen av London. Flera stora kyrkobyggnader blevo också nedbrända. Det uppdrogs då åt en skicklig byggmästare att återuppbygga S:t Paul's kathedral, som även den blivit nedbränd till grunden. Den byggnad, som då uppfördes, finnes kvar ännu i dag, och är ett mästerstycke av arkitektonisk konst.

Byggmästaren var en ytterst anspråkslös man. Han arbetade för en dagslön, som en amerikansk dagsarbetare nu kan förtjäna. Han gick omkring bland de stora skarorna av arbetare, okänd av de allra flesta, och en dag kom han till tre arbetare, som voro sysselsatta med att hugga sten. Han vände sig till den ene och frågade: »Vad gör ni?» — »Jag hugger på den här stenen.» Han frågade den andre samma fråga. — »Jo, jag arbetar för tre shilling och sex pence om dagen.» Så frågade han den tredje. Då sträckte denne på sig och fattade sin klubba i den högra handen och mejseln i den vänstra och svarade: »Jag hjälper byggmästaren att bygga S:t Paul's Kathedral.» —

Så är det, kära vänner. Det är olika syn man kan ha på saker och ting. »Jag hugger på den här stenen.» Man tar det som ett vardagligt arbete eller säger: Jag arbetar för att förtjäna mitt uppehälle, men man kan ock likt den tredje ha en helt annan syn på saken. Han menade: Jag känner icke min arbetsgivare. Jag förstår icke hans planer, men jag har förtroende för honom, och jag vet, att hans arbete skall lyckas och därför arbetar jag med frimodighet, glädje och förtröstan. Jag tycker, att vi missionsvänner och vi missionärer borde besjälas av samme ande. Vår arbetsgivare, den som har givit oss uppdraget att gå ut i hela världen och förkunna evangelium, är stor. Icke kunna vi förstå hans planer, icke se hans vägar från början till slut så som vi skulle önska det, men vi ha förtroende för honom, och vi veta, att hans planer skola utföras och lyckas, och därför kunna vi glädjas åt att få vara hans medarbetare. Må Gud välsigna oss alla, en och var, med en sådan tanke och ett sådant sinne!

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN

Vår uppgift sasom Jesu Kristi vittnen och Guds medhjälpare, s. 226, 227.
Våra utresande missionärer och deras anhöriga, s. 229 f.
Våra vänner och medarbetare i Finland, s. 230.
Missionärerna på fältet, s. 230, 233 f.
Kommittén för S. M. K., s. 230 f.
Försäljnigen för S. M. K., s. 231.
Våra publikationer, s. 231, 240.
Nöden i hednaland, s. 231, 232.
De infödda kristna ledarne, 233.
Utrymmandet av beslagtagna lokaler, s. 234, 235.
S. M. K:s ekonomiska ställning, s. 238, 239.

Nordisk Missionskonferens.

Den 12—16 september var i Finlands huvudstad samlad en stor skara representanter för den yttre missionen från de skilda skandinaviska länderna. De delegerade från Danmark, Norge och Sverige voro omkring 150. Finland var givetvis talrikast representerat. Detta var den andra nordiska missionskonferensen, som sammanträdde. Den första hölls i Stockholm 1925.

Vid ankomsten till Hälsingfors välkomnades vi av våra finska vänner på det hjärtligaste. Många voro de hem, som öppnades för de utländska gästerna, och gästfriheten var den äkta nordiska. Vi kände oss ej som främlingar i ett främmande land. Hemluft och hemkänsla mötte oss överallt. Staden Hälsingfors hade givit ett större anslag för mötet. De kyrkliga myndigheterna hade upplåtit alla stadens kyrkor för föredrag. Ångbåtsbolag och järnvägsstyrelsen hade beviljat rabatt.

Det var missionsstämning överallt, vart man kom.

Direktorn för Finska Missionssällskapet, pastor Tarkkanen, ledde förhandlingarna. Pastor Tarkkanens milda och helgade väsen tryckte sin prägel på det hela. Intet skärande missljud störde helgden av vår samvaro. Den allvarstyngd, som i närvarande tid vilar över missionsarbetet, gjorde sig förnimbar under alla sammankomsterna. De ämnen, som avhandlades, rörde sig förnämligast om innersidan av missionsarbetet, sasom om vårt högheliga uppdrag att vara bärare av frälsningens ljuvliga budskap till hednafolken, och därmed om vikten av att förmedlaren av detta budskap, hemförsamlingen, innehar den andliga mognad och fylles av den andekraft, som är nödvändig för en så hög uppgift. Gripande, väckande och manande ljöd budskapet till oss.

Våra missionsmotiv granskades, och vi ställdes inför det enda motiv, som kan anses fullgiltigt inför missionens Herre. Missionera vi för att vårt förnämsta mål är, att var Gud blir förhärligad, då ock endast då äro vi i vår missionsgärning inne på rätt väg.

Om aftnarna skildrades av olika talare missionsarbetet på de fält, där vi ha skandinavisk mission. Vid sådana tillfällen greps man ovillkorligen av det ansvar, som medföljer kallelsen till en så omfattande och betydelsefull missionsgärning, som den Herren givit våra skandinaviska folk. Sådana konferenser som denna äro ägnade att framkalla bekännelse av otrohet, av försumlighet och brist i Herrens tjänst. Men de mana också till bön, bön om nåd att kunna leva så och tjäna Herren så, att hans välsignelse kan kröna vårt liv och vår gärning.

Till avslutningshögtiden i Johanneskyrkan hade stora skaror samlats. Det rymliga templet med bortåt 3,000 sittplatser var helt upptaget av en uppmärksam åhörarskara. Där talades på alla nordens tungomål, och där ljöd sången kraftig och stark från ett högtidsfirande folk. Man kände, att Herren ännu i nordens länder samlar åt sig för missionens heliga tjänst ett hängivet folk.

Den sista dagen av vår samvaro var en utfärd till den gamla stiftstaden Borgå anordnad. I Borgå ärevördiga domkyrka hälsades vi välkomna av biskopen för alla de svensktalande församlingarna i Finland, von Bonsdorff. Där besöktes Runebergs vackra hem och skaldens sista vilorum.

*

Så voro högtidsdagarna till ända, och värdar och gäster skildes, men vi kände, att vi i skilsmässans stund voro rikare än vid välkomnandet. Vi hade växt tillsammans starkare och innerligare. Vi kunna nu bättre än förut kämpa med och för varandra.

Vårt folk behöver i dessa yttersta tider sluta sig nära tillsammans för att kunna hålla stand mot ondskans andemakter, för att kunna föra Guds strider till seger och för att själva mogna för Herrens dag. Och må vi mer och mer akta på Herrens Jesu bön för sina lärjungar: »Att de skola vara fullkomligt förenade till ett, så att världen kan förstå, att du har sänt mig, och att du har älskat dem, som du har älskat mig.» Joh. 17: 23. *E. Folke.*

"Du skall gå åstad."*

Jag ville kunna berätta något om den väg, på vilken Gud har fört mig framåt, men det är inte lätt att kläda hjärtats djupaste och innerligaste känslor i ord. Dock vet jag, att här finnas många, som på grund av egna erfarenheter förstå, vad jag ville säga, fastän människoord bli så små och ringa, då vi vilja berätta om hur Gud har handlat med oss.

Mina tankar ha dessa dagar gått tillbaka till den tid, då jag som skolflicka kom upp till Stockholm och fick mitt hem hos fröken Sigrid Rudebeck. Jag vill nämna därom som ett uttryck av tacksamhet för vad hon var för mig under de tre år, jag bodde i hennes hem. I detta hem såg jag många vår missions ledare och vänner, och en tid delade jag fröken Rudebecks hem med ett par av våra missionärer, fröken Prytz och fröken Eriksson. Jag ser på den tiden som en förberedelse för den kallelse Gud sedan gav mig, fastän det inte var just då, jag fick missionskallelsen. Det var först flera år senare.

Jag besökte en gång Sveriges Kristliga Studentrörelses sommarmöte, och där mötte mig Gud med en direkt kallelse. Den store missionsveteranen doktor Eddy talade då kraftigt och manande till oss svenska studenter om det stora behovet av missionärer. Han sade bl. a.: Här finns så många, som kunna göra eder gärning. Här behövs ni inte. Här är eder kraft överflödig, men där — och så visade han oss utom en europeisk karta, en med svarta och vita fält. Det svarta kännetecknade de platser, där kristendomen ännu var okänd, i Afrika och Asien — där finns ingen, som gör din gärning. Han talade också om, hur han själv mött Kristus och blivit hans sändebud.

Det var ett par dagar senare, då vi möttes några stycken ungdomar. Det var en tidig morgonstund, och vi längtade att möta Gud i stilla bön. Då upplevde jag något, som kanske var i släkt med vad de gamla erforo, då Guds härlighet uppfyllde templet. Lyckan av att ha barnagemenskap med Gud, av att få leva och röra sig i levande Gud, kom så överväldigande över mig och fyllde mitt hjärta med jubel. Förlåten mellan himmel och jord syntes mig så tunn.

Då, i samma nu, hörde jag liksom rakt inne i mitt hjärta en röst säga, så enkelt och naturligt som en vän hade sagt det i mitt öra: Det finns människor, som icke ens ana, att den rika lycka, som nu är din, också är beredd för dem. —

Det kom så underligt rakt ovanifrån denna röst, denna tanke, och den bröt av så bjärt emot mitt hjärtas jubel. Kunde det vara ansvar i detta att vara lycklig i Gud? Kunde jag stå i skuld till människor långt borta, dessa som inte hört det glada budskapet? Kunde det vara Guds väg, Gud, som ville visa mig en ny uppgift, en väg, som var en helt annan än den, jag hade sett som mitt livs väg? Gud hade talat till mig. Jag hade sett något av hans härlighet, men var detta tillräckligt att bygga en helt ny livsväg på?

Jag vandrade vidare. Jag kom till vissa viloplatser på vägen, och jag stannade och frågade: Vill du Herre, att jag skall stanna här? — Svaret blev: Du skall gå. — Det var så kort och klart, men jag visste, vad det betydde. Men jag kunde icke säga: »Herre här är jag. Sänd mig», och jag vandrade vidare.

På nytt kom en dag, då jag frågande såg upp i Guds ansikte: Detta, som jag fann som en missionskallelse, det var väl ändå ett misstag? Nu synes det mig, som hade jag en rik och stor uppgift, och jag tackar dig att jag får taga den ur din hand. — Men då kom det klart och bestämt, tystande alla mina egna ord: »Du har icke utvalt mig, utan jag har utvalt dig, och *jag har bestämt om dig att du skall gå åstad.*» — Då började kampen. Den blev lång och hård, därför att offret gällde inte så mycket mig själv, som dem jag stod i skuld till för innerlig och uppoffrande faders- och moderskärlek. Men också den dagen kom, då allt var uppgivet.

* Anteckningar från ett anförande av fröken *Elsie Rudvall*, hållet vid avskedssamkvämet i Stockholm den 12 oktober 1928.

Så underbart snart visade Gud sedan min väg i full klarhet och Guds avsikter, såsom såge jag min väg alltifrån den dagen, då jag som barn sjöng: Hören I det ej hur de klaga sin nöd?... Då såg jag också, att då Gud tagit emot ett offer, så ger han tillbaka överflödande välsignelser, och jag sag, att om han kommer till oss med en börda, så gör han den lätt, och han vill bära den också. Och då jag såg allt detta, måste jag med profeten utbrista: Aldrig någonsin har man ju hört, aldrig har något öra förnummit, aldrig har något öga sett en annan Gud än min handla så mot dem, som vänta efter honom.

Då jag nu står här för att säga farväl, vill jag tacka för all den kärlek, som redan har kommit mig tillmötes från vår missions vänner, och jag ville tacka att också jag får vara innesluten i missionsvännernas förböner. Jag ville bedja, att också mina kära särskilt dessa dagar före skilsmässa få vara ihågkomna i dessa böner.

Ett besök hos S. M. K:s vänner i Hälsingfors.

Under Nordiska Missionskonferensen i Hälsingfors var det en stor förmån för mig att få lära känna medlemmarna i den missionskrets, som i Hälsingfors ända från år 1900 troget arbetat och offrat för S. M. K:s verksamhet.

En av dagarna var jag tillsammans med missionskretsen inbjuden till av dess medlemmars sommarvilla i skärgården. Färden, som gjordes i motorbåt, var synnerligen angenäm.

I denna krets kändes tydligt att bön var i verksamhet och att kärleken till Frälsaren frammanade rika offer för hans rikssak. Huru känner man ej inför sådan offertjänst hjärtat fyllas av tacksamhet, då man får nya inblickar i Guds Andes verk i frälsta människors hjärtan. Genom att få se sådan kärlek stärkes tron och frimodigheten att gå framåt i Herrens verk.

E. Folke.

Missionärerna åter på fältet.

Enligt mottagna meddelanden hava nu samtliga i Kina varande S. M. K:s missionärer, med undantag av fröken Berta Flodberg, kunnat återvända till vårt arbetsområde där.

Fröken Flodberg har på grund av klenhet nödgats att t. v. stanna på ett sjukhus i Peking. Enligt den senaste underrättelsen var emellertid fröken Flodberg bättre och hade börjat att få sitta uppe något varje dag. Låtom oss frambära henne i våra förböner, bedjande Gud stärka henne och snart öppna vägen till fältet även för henne.

För de övriga missionärerna behöva vi ock bedja. Uppgifterna, som de nu ställas inför, kräva kanske mera än någonsin gudomlig visdom och hjälp för att kunna utföras. Må vi då frambära våra missionärer därute i bön och bedja Gud giva dem visdom och nåd till att allt väl uträtta.

Missionärernas adresser.

Post till våra missionärer i Kina torde tills vidare kanske bäst adresseras: *Swedish Mission Yuncheng, Sha. China Via Siberia.* För post till våra missionärer i Shansi och Shensi innebär ej detta någon försening, och i Yuncheng vet man bäst var de finnas.

Brev till fröken *Maria Pettersson* torde det dock vara lämpligare att sända under adress: *Swedish Mission, Sinanhsien. Honan China Via Siberia* och till missionärsparet *Hahne* och fröken *Lisa Gustafsson* kunna de lämpligen adresseras: *Swedish Mission, Ishih Sha. China Via Siberia.*

Ny ledamot av Kommittèn för Sv. Missionen i Kina.

Vid Kommitténs sammanträde den 12 sistlidne okt. invaldes fru *Ester Fredberg, Alingsås,* såsom suppleant i Kommittén för S. M. K.

Fru Fredberg, född Jonsson, har som be-

kant före sitt giftermål varit S. M. K:s missionär, men har nu sitt verksamhetsfält i hemlandet, bl. a. inom Lärarinnornas Missionsförening, vilkens styrelse hon tillhör. Det är oss därför en särskild glädje att nu få hälsa henne välkommen i vårt arbete. Tillönskande Guds rika välsignelse uttala vi alltså vårt varma: Välkommen!

Missionsförsäljning för S. M. K.

Syföreningarna för S. M. K. i Stockholm anordna *tisdagen den 20 nästkommande november* försäljning för missionen. Vi hänvisa till utförligare meddelande härom, infört på annat ställe i detta nummer av vår tidning.

"Hans Stjärna i Östern,"

S. M. K:s illustrerade missionskalender, är nu färdig att utsändas i sin 25:e årgång. Rekvisitioner mottagas tacksamt under adress: Svenska Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr., *Stockholm*.

Steningevänner.

I stället för att i detta nummer av Sinims Land införa någon artikel i »Ungdomens Avdelning» bedja vi att få hänvisa till artikeln under rubriken: »Du skall gå åstad», som säkert skall läsas med intresse och bliva ej minst de unga till välsignelse.

Hednisk hedendom.

Kanske uttrycket förefaller som »tårta på tårta». All hedendom är ju hednisk. Sant. Men som det numera talas rätt mycket och skrives än mera om *nutida* eller, som i en engelsk tidning nu i dagarna, *modern hedendom* är möjligen rubriken berättigad över nedanstående utslag av sådan hedendom, som vi missionärer se och höra omkring oss.

— — —

En helt ung man från ett fattigt hem ej långt ifrån staden här artade sig under uppväxttiden till en verklig odåga. Som vuxen blev han en sannskyldig plåga för såväl de sina som för hela sin stora hemby och var alldeles särskilt en förmögen släkting till stor förtret, förnämligast genom allsköns förtal och utspridande av försåtliga lögnhistorier, men också genom åstadkommande av materiell skada. Efter flera års fördrag härmed tröt tålamodet särskilt hos den i byn ansedde, nyssnämnde släktingen. Denne sade till ynglingens far, att ingenting återstod att göra för att freda sig själv, hemmet och byn för övrigt, än att han finge rödja den vanartige ur vägen. Fadern, som härför erbjöds några tunnland jord och en summa penningar mot en skriftlig förbindelse att rättsligt åtal ej skulle följa från hans sida, gav sitt medgivande.

Någon tid därefter överfölls den unge mannen efter en liten ordväxling utanför byn med tillhyggen av några därtill vidtalade. Han tilltygades oerhört illa och låg snart sanslös. Folk inifrån byn kom tillstädes och bad, att man skulle låta det vara med detta, ty om han återkomme till sans och för övrigt alls överlevde misshandeln, skulle han bli krympling för hela sitt liv och således ofarlig. Men, nej — det påbörjade dådet skulle fullföljas. Han släpades ut på en åker. En grav grävdes i hast, vari han kastades ner. Härvid återkom han till medvetande. Inseende hopplösheten ifråga om räddning sade han högt och tydligt så att alla de omkringstående hörde det, att om de verkligen ämnade utföra något så oerhört grymt som att *begrava honom levande*, de dock måtte bevisa den barmhärtigheten att skotta igen så fort som möjligt och därmed förkorta pinan. — Dådet fullbordades. Han begrovs levande, ty mord ville ingen ha på sitt samvete! *Hedendomens hjärtlöshet.*

— — —

Missionsstationen här har för flera dagar varit besökt av en massa kvinnor från alla håll på landsbygden. Anledningen är att en »levande gud» kommit till staden och slagit sig ner i ett litet tempel här i närheten. Han sitter där som en bildstod varje förmiddag och tar emot besök. Vad slags sjukdom eller ont för övrigt som hälst blir bra »någon gång» genom att han

nu endast med handen berör det onda. Folk kommer lassvis från när och fjärran, dit ryktet sprides som en löpeld, och den smarte bedragarens penninghög växer otroligt under det att de lättrogna äli lika mycket fattigare. Hans yttre är den utsvultne tiggarens: mager, smutsig, okammad, orakad och nästan naken. Om några dagar, då tron på honom dalar, avdunstar han naturligtvis och fortsätter geschäftet på annan plats. *Hedendomens bedrägeri.*

— — —

Processioner för att blidka drakguden att ge regn är ju en vanlig företeelse i tider av långvarig torka, som vi just nu äro mitt uppe i här i trakterna. Ibland bäres det ofta rätt skamfilade gudabelätet med, och ej sällan förekommer det, att den stackarn sättes kvar på en förbränd åker i mördande solhetta för att själv få känna hur svart det är, då han undanhåller regnet.

I går såg jag emellertid en annan procession, imponerande i längd och ståtlig för övrigt att skåda, i all synnerhet sedd på så pass avstånd, att skavankerna på granna dräkter och standar ej syntes. Under öronbedövande musik och dånet från de kolossala trummorna samt raketsmällar ringlade det ofantliga tåget iväg. Att det ej nu var fråga om regn förstod jag — men vad då? *Jo, den gröda, som ej ännu helt bränts bort av torkan, håller på att förtäras av mask.* Och nu skulle den gud, som har hand därom, bevekas till barmhärtighet. *Hedendomens okunnighet.*

— — —

För någon månad sedan fördes en rik man av ett tjugutal rövare bort från sin by ett par svenska mil härifrån, för att endast mot hög lösen släppas lös. Under ett par nätter bevakades han av två man medan de övriga voro ute på plundringar. Vaktarna sovo en på vardera sidan om fången med honom som kudde. Andra natten kände han att den enes huvud åkte ner från honom, och med kännedom om kinesernas förmåga att kunna sova förstår man, att det ingen konst var att genom en försiktig vickning få ner även den andres. Som han ej var fängslad smög han sig genast ut och sprang som för livet. Han kände mycket väl till trakten. Just i dagningen kom han till floden, som han skulle över. Men han hörde då folk komma på något avstånd och klättrade därför upp i ett stort och tätvuxet pilträd, där han var fullkomligt dold för rövarna, ty det vore de som återkommo.

Bl. a. plundrat gods förde de ock med sig en ung kvinna. Ej långt från trädet hörde han denna oförsiktigt nog säga till en av männen, som hon tydligen kände: »Tänk att du är med här, vad är det du heter igen»? — Några av de andra hörde detta och meddelade det till anföraren med den påföljd, att de förde kvinnan, som mannen i trädet ej kände, till floden och *dränkte* henne *utan vidare.* Så fortsatte de utan att ha upptäckt den förlupne fången, som genast uppsökte färjstället och kom över ej långt från sitt hem. Det betydde mindre för dessa män att dränka denna kvinna än om det gällt en kattunge. *Hedendomens ringaktning för människoliv.*

— — —

Vid ett större färjställe ej långt härifrån inträffade i våras att en tvivelaktig individ företog sig otillåtna handlingar med hjälp av ett otillbörligt bekommet visitkort, tillhörande löjtnanten vid platsbevakningen. Då denne fick vetskap härom, lät han fasttaga mannen, som han tidigare förgäves sökt anledning att lägga händerna på. Den arme mannen blev nu slagen »där bak» med en järnstake till dess det, som det sades, »ej fanns något kvar att slå i». Mannen, som ju snart blev sanslös, bars sedan hängande över en stang ner till vattnet och återkallades till medvetande genom att vatten stänktes i ansiktet. Liggande på rygg slogs han därefter valdsamt med en grov trossända, som först uppmjukats i vattnet. Flera gånger återkallades han till medvetande, varefter misshandlingen på nytt upptogs tills livet flytt. *Hedendomens grymhet.*

— — —

Då en del missförhållanden skulle rät-

tas till för några år sedan i den unga kinesiska republiken stodo myndigheterna inför ett svårlöst problem i en av de södra provinserna. Där i trakterna uppträder spetälskan mindre sällsynt än annorstädes. Ett trettiotal av sådana arma varelser från olika håll höllo tillsammans i ett samhälle. Militär beordrades att bevaka den beklagansvärda skaran för att förhindra smittoöverföring till andra. Så grävdes en djup jättegrav ute på en slätt. Däri lades en del bränsle som övergöts med fotogén. Efter dessa grymma förberedelser jagades den hjälplösa flocken ner i graven, dit ett eldbloss sedan nedkastades. Det måtte ha varit något fruktansvärt att se och höra. En stor jordhög utvisar nu platsen för myndigheternas tilltag. *Hedendomens hänsynslöshet.*

—

Vid ny genomläsning av ovanskrivna kommer det för mig att det kanske är för påfrestande för vår nervösa tids nervösa nerver i hemlandet. Och dock skulle ytterligare en hel del inte bara intressanta utan riktigt spännande detaljer i flera av händelserna kunnat omtalas. Men det hör ej till syftet, som ju är att påvisa hur förskräcklig hedendomen är. Vi kunna icke nog tacka Gud för att vara födda i ett sådant land som det härliga Sverige.

Puchow, Shansi, China i sept. 1928.

G. V. Wester.

Puchow och Honanfuh. — Halvårsmeddelande.

(Forts.)

Tidigt på året hölls en bibelstudiekurs på huvudstationen för medhjälparna, vid vilken A. Hahne medverkade.

Under våren höllos stormöten i staden och på två utstationer. Dessa senare bli av allt större vikt, enär det blir allt flera gamla och orkeslösa och andra av hemsysslor hindrade, så att de ej kunna komma med till mötena på huvudstationen. På alla tre platserna kunde vi glädja oss över flitigt deltagande både av troende och icke troende. En ung man upptogs genom dopet i församlingsgemenskap.

Månadsmöten med nattvardsfirande hållas på fyra platser och söndagsgudstjänster på ytterligare ett par. Dessa senare ledas i regel av de troende själva på platsen.

Skolorna pågingo under terminen med 34 elever i goss- och 14 i flickskolan. Lärare och lärarinna voro desamma som förut. Båda äro utbildade vid missionens egna seminarier.

Undertecknad har nödgats använda en stor del av tiden på resor för besök även på stationer i de andra provinserna, enär dithörande missionärer ej ännu kunnat återkomma till sitt arbete.

I *Honanfu* bedrives verksamhet helt av de infödda själva och detta med glädjande framgång, särskilt i flera av utstationsdistrikten, där det varit mindre känning av den politiska oron. Rövareband och hemliga ligor ha i regel lämnat de kristna i fred, ehuru gruvliga undantag också kunna påvisas.

Stormöten höllos under våren på tre av utstationerna, därvid ett trettiotal personer genom dopet förenades med församlingen. Dessutom har Kina Inlandsmissionens infödde pastor och ständigt resande evangelist Hsieh Meng-tse besökt flera platser och hållit tio å tolv dagars bibelläsnings- och väckelsemöten till stor välsignelse och hjälp i det andliga livet för skaror av deltagare. Dessa möten höllos under en mycket orolig tid och under rent av farliga yttre förhållanden. På en plats var staden t. o. m. under belägring av »Röda-Svärdsligan», och ingen annan fick passera genom portarna än de, som kunde styrka, att de hörde till den kristna församlingen.

De infödda medhjälparna och bröderna för övrigt i ansvarsställning, utöver så gott som hela distriktet med sina över sju hundra församlingsmedlemmar, ha på det hela taget visat mycket nit i arbetet och

takt och vishet i ansvaret för anförtrodd egendom, missionens ej minst.

För att rädda missionens skollägenheter från förödande inkvarteringar av militär, ha dessa uthyrts, den ena till ett väveri och den andra till ett sjukhus.

Undertecknad gjorde i början av året ett längre besök på huvudstationen men kunde icke, på grund av den då rådande anti-utländska stämningen och osäkerhet för rövare, besöka någon av utstationerna.

Sommarro i juli 1928. *G. V. Wester.*

Hälsning från Pucheng.

Efter en het dags resa i öppen oxvagn kom jag äntligen till mina evangelister på stationen här den 12 juni och fick ett hjärtligt mottagande. Kl. 9.30 e. m., på själva min 60-årsdag, fick jag alltså inträda i vårt kära hem, som nu i mer än ett års tid stått tillbommat. Det var min födelsedagspresent att i kvällsstunden få böja mina knän och tacka Herren, som åter infriat de löften, som han gav mig före avresan från Peking. Våra hem, Hanna Wangs och vårt, hade förblivit orörda, ehuru onda makter velat ruinera alltsammans.

Ledsamt var det dock att se ingången till kvinnosidans lägenheter tillmurad; liksom vår brunn hade hela denna sida beslagtagits av den föregående kommunistiskt sinnade borgmästaren. Våra bibelkvinnor hade fått order att utrymma platsen och jag fann dem nu mycket olämpligt inlogerade på stallgården och i ett gästrum för män.

Glädjen att vara hemma igen och bland våra »egna» var emellertid stor, och jag planerade att stanna även över helltiden för att kunna vara ett stöd för verksamheten i de tvänne distrikten (Tungchow och Pucheng). Vår gamla kock hade kommit åter till mig, och viktualier hade jag nu nog för närmare ett års tid.

Under tio dagar hade jag en hjärtlig gemenskap med våra missionsarbetare och troende, som kommo in från landet. Det blev en arbetsam tid: mottagning av kommande och gående, ingående samtal med ledare och andra troende, några samkväm med missionsarbetarna samt upprepade intervjuer med myndigheterna. Jag hade nämligen med mig Nankingregeringens nya proklamation angående utrymmande av beslagtagna missionsstationer och fullt beskydd at utlänningar o. s. v. I kraft av denna kunde jag nu begära, att den egendom, som den föregående borgmästaren lagt under sig, enligt i rådhuset befintliga handlingar, nu skulle återlämnas.

Denna saks genomförande var kärnan i allt vårt planerande och ett enstämmigt böneämne. Att få ut ur lägenheten det nya småskollärareseminariet, skolhem och samskola för män och kvinnor, någonting alldeles nytt i Shensi (i Pucheng ytterst opopulärt), var emellertid ingen lätt sak.

Det var underligt att se, huru Herren dock förberett även detta. På grund av politiska händelser hade nämnda borgmästare och hans sekreterare blivit arresterade av vår kommendant, i vars intresse nu låg att göra borgmästarens syndaregister i ögonen fallande. Att denne med våld lagt under sig en stor del av missionens egendom och endast efter utpressande av en stor penningesumma avstått från att taga ännu mera därav, utgjorde en av de elva anklagelsepunkterna. Än mer; militären, som själv skaffat sig ett syndaregister inför provinsregeringen, kände sig nu, genom att visa nit i utförandet av ovannämnda proklamations påbud, få ett tillfälle att stärka sin egen ställning. En deputerad från Si-anregeringen med uppdrag att göra undersökning angående ovannämnda anklagelser ankom dessa dagar, varigenom vår sak blev akut. Kommendanten, en gammal bekant till mig, jämte den nya borgmästaren gjorde synbarligen sitt bästa för oss, och saken föreföll inte omöjlig att utföra.

Skolmän och skolstyrelser i Kina äro emellertid nu för tiden inte att leka med. Den unge chefen för vår stads skolväsen, kommunistiskt sinnad, blev naturligen missnöjd och satte sig i sinnet att försöka behålla skolgårdarna. Sedan han, vid besök hos mig, inte lyckats dra mig in i någon diskussion i frågan, uppmuntrade

han skolynglingarna att själva söka förmå mig giva mitt samtycke till att de skulle få behålla lägenheterna till årets slut. Ett sådant medgivande skulle ha gjort om intet de handlingar, som i rådhuset ligga som vårt värn och ha gjort det tvivelaktigt, att någonsin återfå dessa lägenheter. En missionsstation utan någon verksamhet bland kvinnor och barn är ju otänkbar! Jag kunde därför endast trösta ynglingarna med att försäkra, att vi svenskar äro mycket intresserade av att Pucheng fått ett seminarium till stand, och att de skulle fullkomligt lita på sin skolstyrelse att så ordna, att skolan skulle pågå utan avbrott o. s. v. Det var emellertid inte angenämt ha dessa ynglingar — 20 år eller mera — kommande oanmälda in i sin bostad; ibland en hel klunga på en gång, man kunde inte lita på dem.

En dag inbjöds jag att komma och träffa borgmästaren och kommendanten i den senares residens, där man kunde samtala mera privat. Det hade dagen förut kommit meddelande om ett nytt kommunistutbrott i provinshuvudstaden, varpå ett tiotal avrättningar åter ägt rum. Kommendanten var synbarligen orolig och föreslog, att jag skulle resa bort ett slag, medan de handhade vår sak.

»Jag har börjat ta i tu med anskaffandet av en lokal åt skolan», sade då borgmästaren, »men ställningen är sådan, att jag av kommendanten måst begära en särskild livvakt för er person; den har han redan i ordning, även om ni stannar, skall jag dock göra min plikt». »Om dagen kan jag beskydda er», inföll kommendanten, »men vad skall man göra om natten? Vi ha nu 'lönmördareligan' att räkna med och med de låga murarna mellan er bostad och skolan, vad skall man då kunna göra?»

»Men om jag nu reser», inföll jag, »då förloras ju hela tillfället att återfå lägenheterna!» Sedan de båda försäkrat mig om, att min avresa skulle göra det lättare att utföra saken, och då jag var medveten om den allmänna farhågan, att Pucheng skulle bli anfallen av krigsmakt, gav jag mitt samtycke, varmt understödd av mina kinesiska medarbetare.

Icke utan vemod, men övertygad om att Herren förutsett allt lät jag åter spika lämmarna för fönstren och med räkenskaperna, mina viktigaste böcker och klädespersedlar inpackade på min vagn lämnade jag, efter tio dagar, vårt kära hem, oviss om jag någonsin skulle se det igen.

Kosan styrdes via Tungchowfu — där jag hade åtskilligt att tillse — till Tungkwan. Evangelisten därstädes, pastor Li, behöver på grund av klenhet, en följd av det ansträngande livet, att få ett halft års tjänstledighet för att få vila. Han skulle också redovisa användningen av mera än ett års missionsmedel för verksamheten.

Evangelisten i Pucheng, den trogna herr Hai, är likaledes i stort behov av omväxling och vila med sin fru, som också är bibelkvinna. Det har varit ett uppslitande liv, och de behöva ombyte. Men att finna ersättare på dessa svåra poster är ingen ringa sak. Jag tror dock, att Herren nu givit hjälpen.

Framkommen till Tungkwan fann jag stationen fri från soldatinkvartering just då, och bakgården var bebodd av respektabla familjer; pastor Li hade rest till Shansi.

Sedan jag ordnat med pastor Lis efterträdare, fortsatte jag över Gula Floden, en och en halv dagsresa, till Juicheng och stod morgonen därpå bland de kära syskonen på sommarstället Shui-iu, där Herren berett även mig en ljuvlig tillflykt undan hettan, prisat vare hans namn!

Här få vi nu stå i den fördolda offertjänsten inför Herren i bidan på uppenbarelsen av Hans mäktiga krafts verkan till svar på de heligas böner.

Juicheng, Shui-iu i juni 1928.

I Herrens tjänst utgivne

L. Hugo Linder.

»Hemma igen.»

Juicheng den 12 juli 1928.

Kära Missionsvänner!

Stor vare Eder frid!

Det känns i sanning glädjande att åter få börja breven med att skriva Juicheng.

Nu under ett år och två månader, ja, litet till, har det varit att börja med Tientsin, Peitaiho, Peking och Shanghai. Men se nu äro vi *hemma igen* i vårt kära Juicheng. Vi kommo hem i lördags middag efter en lycklig resa.

Vi lämnade Shanghai den 27 juni på morgonen kl. 6 med båt till Hankow, dit vi ankommo lördagen den 30:de på f. m. Mr Jones från China Inland Mission mötte vid båten, och snart voro vi i det stilla fridfulla hemmet, som C. I. M. har där. Det var denna gång så få gäster så det var riktigt ovanligt, endast en fru från Szechwan och en fröken från Hunan båda på väg till Shanghai. Mrs Jones såväl som Mr. Warren voro redan resta till Kuling.

Tåget från Hankow till Peking, som nu åter kommit att upptaga sina turer en gång i veckan, avgick mandag afton kl. 8. Med detta reste vi till Chengchow i Honan, dit vi ankommo kl. 4 tisdag e. m. Vi fingo plats på ett nagorlunda renligt värdshus strax intill stationen för att ej få för långt att bära vårt resgods, för vilket de i dessa tider vill ha mycket pengar, om de blott tar det ett litet stycke. Onsdag f. m. kl. 10 skulle tåget gå till Honanfu, men det kom ej iväg förrän efter 11.

Vilket elände vid en del av dessa järnvägsstationer. Det går ej att beskriva, åtminstone kan ej jag göra det. En sådan var denna nya station i Chengchow. I godsvagnen fingo vi till sist plats på våra bäddpåsar. Åtminstone etthundra personer voro inpackade där. Vilken varm och lång dag det blev! På omkring 4 à 5 timmar skulle vi varit i Honanfu men det tog 16 timmar. 50 km. från Honanfu blevo vi stående i närmare 10 timmar, ty maskinen hade gått sönder, och de måste komma med en från Honanfu, och nu som alltid gör kineserna sig ingen brådska — nej ej ens när de kriga mot varandra, alltid heter det »man-man-tih» — lika med: »sakta-sakta».

Vid halv tre-tiden på torsdags morgonen voro vi framme i Honanfu, där vi på ett värdshus stannade ett par timmar. Där gick att få vatten men rakt ingen mat. Evangelisten Cen från Juicheng mötte oss där, så han vaktade vårt resgods till kl. 6, då vi voro åter på stationen. Vi slapp därmed en utgift på omkring 8 kronor. Från Honanfu reste vi i godsvagnen, ty fast man får betala dryga pengar för sitt medhavda resgods, får man själv se efter det. Nu blev god plats i den vagnen, så vi hade det alldeles utmärkt, där vi sutto i ett hörn på våra sängkläder, med en tekanna på golvet framför oss. O, så vi drucko och ack, vilken hetta! Till Shanchow kommo vi vid 5-tiden på e. m. Som missionsstationen ligger inne i staden, och vi måste resa över floden följande morgon, togo vi in på ett värdshus strax intill stationen. Där mötte oss flera församlingsmedlemmar både från Shanchow och Juicheng. Bland dessa var vår köksgosse i Juicheng, som för att hinna fram i tid gått 5 svenska mil samt hunnit över floden och till missionsstationen i Shanchow på en dag, i denna gräsliga hetta. Ja, allt går lätt, när hjärtat är glatt —. Vi fingo en extra övergångsbåt på morgonen till Pinglu, där djur och människor väntade oss från Juicheng. Detta gjorde, att vi hann hem på lördagen.

Med vilken glädje mottogos vi ej av våra kära kineser i Juicheng, som nu haft en extra väntans tid med anledning av vårt långa uppehåll i Shanghai, där som väl är känt jag hade att genomgå en operation för blindtarmsinflamination, som under åratal plågat mig.

Dagen efter sedan vi kommit hem var en söndag, och vi fingo med detsamma tillfälle att möta våra troende såväl som många andra. Kapellet var alldeles fullt. Detta är ej en liten sak i den hetta, som här råder, ty intet regn har kommit på länge. Loh, församlingens äldste, ledde söndagsskolan för männen och gossarna — vi delar ej på dem under tiden, som skolan ej pågår —. Gerda hade kvinnorna i gatukapellet, som är på samma gård. Kvinnornas gästrum är för varint och nu även för litet. På stora mötet predikade jag över texten: »De skola se hans ansikte och hans namn skall vara på deras pan-

nor». Gud vare tack, att jag än en gång fick stå i Juichengs kapell och tala om den dyrbare vännen, vännen framför alla andra. Ja tänk när vi skall få se den vännens ansikte. Det blir större glädje än härnere, då vi efter långa skilsmässor möta vänner och fränder. Ja vid tanken därpå sjunga vi i sanning av hjärtat: »O, härliga dag som randas för mig» etc.

Det är dock ej allenast glädjande saker, som möter oss. Bland dessa är att en av församlingsmedlemmarna börjat röka opium, slå sin hustru, träta och leva som en tyrann i hemmet. Några andra har blivit kalla och äro sällan med på mötena. Kära vänner, bistån oss i Edra förböner för dessa, att Herren må upprätta och förnya dem igen. Han vill ingens bortgång och förtappelse, utan allas frälsning. Pris ske hans namn!

På stationen är det för övrigt som när vi lämnade den, utom det att en del tak och väggar tagit skada, det skvallrar om att ingen sett till dem under året som gått, detta är dock en ringa ting emot vad vi ha att möta i Lingpao och Shanchow där soldaten tagit in, förstört och stulit så mycket, ja, ledsamt nog så bo de kvar i Lingpao ännu. Hoppas vi snart må bli dem kvitt, då vi nu kommit tillbaka till arbetet och fältet.

Hettan här i Juicheng är den starkaste jag kan minnas. Vi äro i fullkomligt svettbad natt som dag. Vårt hopp är att i nästa vecka komma upp till vårt härliga Shuiiu, beläget en svensk mil från staden. Sju av våra kamrater äro däruppe, prisande svalkan som dock nu, då intet regn kommer, även där ej är så riklig som vanligt, men då man jämför med staden så blir det en stor skillnad. Nu på morgonen är det 36 gr. C. inne i vårt svalaste rum.

Nu till sist hjärtligt tack till alla missionens vänner för alla edra förböner och villiga offergåvor. Herren välsigne och löne eder för allt. Det är vad han själv har lovat.

> Se, jag kommer snart och har med mig min lön för att vedergälla var och en efter som hans gärningar äro.
> Uppb. 22: 12.

Min hustru förenar sig i de hjärtligaste hälsningar.

Eder i glädjen och bedrövelsen delaktige

Oscar Carlén.

Försäljning.

anordnas av syföreningarna för Svenska Missionen i Kina tisdagen den 20 nov. i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3.

Gåvor, även in natura, mottagas tacksamt under nedanstående adresser och på *S. M. K:s exp.*, Drottninggatan 55.

Doktorinnan *Maria Berg*, Hantverkaregatan 28.

Fröken *Emma Beskow*, Kammakareg. 6. 4 tr., ö. g.

Fröknarna *M.* och *N. Cavalli*, Östermalmsgatan 23, 4 tr.

Fru *Bell Fries*, Soltäppan, Saltsjö-Storängen.

Fru *Hanna Hallström*, Bragevägen 8.

Fru *Elin Holmgren*, *Fjellstedtska* skolan, Uppsala.

Fru *Mina Johansson*, Linnégatan 26, 3 tr.

Fröken *Tekla Liljeqvist*, Malmskillnadsgatan 31, 1 tr.

Fru *Olga Magnusson*, Duvbo, Sundbyberg.

Fru *Beda Redell*, Upplandsgatan 28.

Fröken *Louise Schön*, Lützengat. 5, 4 tr.

Fröken *Thyra Sandstedt*, Östermalmsgatan 63.

Överstinnan *Louisa Tollie*, Saltsjö-Storängen.

Fru *Karin Wennerström*, Lidingön.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under okt. 1928.

Allmänna missionsmedel.

1365. Es. 48: 21 200: —
1366. H. K., Sundbyberg 5: —
1367. Sundbybergs kyrkl. söndagsskola, gm d:o 5: —
1368. »Jer. 17: 14», till R. Andersons underh. 200: —
1370. »Herrens del» 13: 50
1372. K. S., Huskvarna 150: —
1373. Önämnd, »tackoffer för årets skörd» 31: —
1374. »Annie» 10: —
1375. J. A. H., Sthlm 4,500: —
1376. S. J., Hova 50: —
1377. K. N., Gbg 25: —
1378. J. S., Säter 15: —
1380. K. F. U. K:s Centralförening, gm K. M. A., till Maria Björklunds underh. 50: —
1381. O. A., Spjutsbygd, »tionde» 35: —
1382. »Mors och fars minne» 200: —
1383. E. J., Boden, till J. Aspbergs underh. 100: —
1384. Koll. i Bredsel, gm J. A. 40: 50
1385. J. G., Vadstena, »till porto» 5: —
1388. S. J., Eksjö 100: —
1389. »2 Kor. 4: 6» 30: —
1390. Rom. 1: 14 40: —
1391. Testamentsmedel efter avlidna fröken Fanny von Otter, Gränna, gm K. A. H. 2,000: —
1392. Insaml. bland vänner i Huskvarna, gm N. och M. O. 100: —
1393. Insaml. i Betlehemskyrkan, Kristinehamn d. 30/9, gm H. W. 16: —
1394. Missionsvänner i Karlstad 28/9, gm d:o 10: —
1397. Koll. i Ovanmyra vid Hanna Wangs besök, gm A. L. T. 22: 03
1398. »Ps. 10: 7» 20: —
1399. Efter avlidne C. J. Gustafsson, Aneby, gm E. W. 500: —
1400. »E. D., Ghg» 100: —
1401. E. H., Ursvikan, gm A. B., Skellefteå 30: —
1402. A. L., offerkuvert, gm d:o 20: —
1403. N. S., till E. Sjöströms underh., gm d:o 10: —
1404. M. C. och N. C. 200: —
1405. »Tionde enl. Herrens bud» 15: —
1406. K. G., Sthlm 20: —
1407. »F. G. P.-n, till Mors minne», till missionärernas utresor 100: —
1408. E. S., Rödjenäs 10: —
1411. Syförening, för S. M. K., Malmö, auktionsmedel, gm H. H. 974: 76
1412. D:o, sparbössemedel, gm d:o 311: 60
1413. F. P., Björklinge 24: —
1414. T. L., Sthlm 50: —
1415. C. N. L., Uppsala 5: —
1416. »Herrens del» 36: —
1419. »På en älskad makes hemgångsdag 10/10» 500: —
1420. S. J., Örebro 500: —
1424. H. K., Lund, i Herrens Jesu välsignade namn, ett tackoffer till minne av fru Kalling, Lund 40: —
1425. »Kinesernas Vänner», Jkpg, vid offer- och invigningshögtiden 7/10 800: —
1426. A. B., Sthlm 10: —
1427. Vänfors Kr. Ungdomsfören., koll. 21: 90
1428. Festmedel fr. Vallstena, gm. A. B., Källunge 25: —
1429. Koll. vid Ester Bergs föredrag 5/10, gm A. B., Hjoggböle 20: —
1430. Koll. i Smål. Taberg vid Aug. Bergs besök, gm J. B. 60: —
1431. F. H., Duvbo, »tionde» 12: —
1432. E. L., Sthlm 50: —
1435. »En änkans skärv» 10: —
1436. »I. A. och E., Sala» 27: —
1437. H. J., Katrineholm 45: —
1438. I. B., d:o 5: —
1439. Koll. i Sävast, gm J. A. 35: —
1440. Ps. 46: 11, 12 500: —
1441. Vid minnesstunden efter överste H. Dillner d. 11/10, »en minneskrans från Styrelsen för Gotlands Soldatmissionssällskap med vänner, till Svenska Missionen i Kina» 40: —
1442. »Två missionsvänner», Filipstad, gm R. B. 75: —
1443. »På födelsedagen» 20: —
1444. »I st. för blommor på Charl. Anderssons bår, gm S. L., Vadstena 3: —
1445. J. och B. R. 20: —
1446. »Ett tackoffer Herranom» 100: —
1449. »Tack för ljusa oktoberdagar» 50: —
1450. Koll. i Kinakretsen, Skellefteå, vid E. Bergs besök, gm S. N. 35: —
1451. M. och S. J., Sthlm, i st. för blommor på överste H. Dillners bår 30: —
1452. C. G., Skellefteå, till E. Sjöströms underh. 100: —
1453. A. A., Kalmar 10: —
1454. J. Th., gm S. L., Ystad 10: —
1455. »Ps. 91» 50: —
1456. »Inför hela ditt folk skall jag göra under — — Och hela det folk som du tillhör, skall se, att Herrens gärningar äro underbara — — 2 Mos. 34: 10» 25: —
1459. L. U., Sthlm, till missionärernas utresor 100: —
1460. Kinakretsen i Öhrviken 37: 95
1461. H. C., Sandhem 30: 60
1462. G. L., offerkuvert, gm H. B., Hova 12: —
1463. »Sparbössemedel» 40: —
1465. A. O., Norrhult, till Judit Hultqvist och Lisa Gustafsson, att användas efter gottfinnande 50: —
1466. »Herrens del» 100: —
1467. L. M. F., underh. för Frida Prytz och Maria Nylin 900: —
1469. K. W., Lidingö, sparb.-medel 127: —
1470. P. J., Nässjö, »på 50-årsdagen», till O. och G. Carlens underh. 300: —
1471. Tostarps syförening 50: —
1472. E. A., Sthlm, för en tavla skänkt till S. M. K. 150: —
1473. H. S., Uppsala 25: —
1474. En missionsvän, bidrag till koll. å kyrksalen i Västerås 14/10, gm O. B. 10: —
1475. F. F., Östertälje 5: —
1476. Vetlanda Flickförening, sparbössemedel, gm W. P. 85: —
1477. D:o, auktionsmedel, gm d:o 315: —
1478. Koll. i Tibro 20: —
1479. W. G., Tibro 30: —
1480. Extra koll. vid sångstund i Immanuelskyrkan, Skövde 66: 50
1481. A. H., Skövde, tionde för Kina 5: —
1482. Missionskretsen i Skultorp, resebidrag 5: —
1483. Koll. i Götene 10: 05
1484. D:o i Byslätterna 7: —
1485. D:o i Sätra 8: —
1486. D:o i Immanuelskyrkan, Lidköping, med gåvor 77: 60
1487. Missionsvänner i Brobacka 20: —
1488. Mfg i Brobacka, resp. 5: —
1489. Koll. i Åsaka 20: —
1490. D:o i Koppom 14: 15
1491. Mfg i Krokebol, reseb. 5: —
1492. Koll. i Valuås 3: 50
1493. D:o i Glava: Övre Rud 6: 25; Glasbruket 12: 10; Vissle 5: 65; 24: —
1494. D:o i Stångberg 5: 25
1495. D:o i Stömne 6: 25
1496. E. W., Karlstad 5: —

1497. Offerkuvert m. m. i Köping 45: 50
1498. Koll. i Köping 50: —
1499. Missionsinkomsten fr. Framnäs, Köping 45: —
1500. Koll. i Kyrksaleu, Västerås 35: —
1501. C. J., Ludvika 5: —
1502. Koll. i Järnboas 20: 25
1503. D:o i Sala 36: 20
1504. A. D., d:o 50: —
1505. Onämnd 20: —
1506. »En vän» 25: —
1507. Koll. i Edebo, gm E. E. 7: 50
1508. Ps. 31: 25 300: —
1509. K. R., Jkpg. »en blomma på fabrikör Bergströms grav» 10: —
1510. V. P., Norrköping 25: —
1511. A. H., Stensjön 25: —
1513. M. och J. 100: —
1514. Vid en missionsf. i Sandens missionshus 21/10 1928, till Minnie Nicholsons underh. 68: —
1515. Forshems Ungdomsförening 40: —
1517. Koll. vid missionär Aug. Bergs föredrag i Solna 17/10 och 19/10 1928 45: —
1518. Koll. i Basluträsk vid missionär C. J. Bergquists besök 21/10 18: 07
1519. Onämnd, tackoffer 100: —
1520. H. A., Äppelviken, sparb.-medel 10: 29
1521. »Till minnet av en älskad Hemgangen 25/10 1926» 25: —
1522 R. J. 10: —
1523. I. H., Sthlm 100: —
1524. Koll. i Nyland, Undersåker, vid Ester Bergs och Hanna Wangs besök 26: —
1525. »Gunnar» 20: —
1526. Koll. i Blåsmark, gm J. A. 20: —
1527. D:o i Hemmingsmark, gm d:o 20: —
1528. D:o i Jävre, gm d:o 8: 90
1530. Koll. i Östersund vid avskedsmöte för Karin Andersson, t. H. Wangs underhall 50: —
1531. Koll. i d:o vid E. Bergs besök, till d:o 20: —
1532. D:o i Svegs Luth. missionshus vid Hanna Wangs besök 16: 32
1533. D:o i Alsta skola, vid d:o 7: 40
1534. D:o i Åsam skola vid d:o 8: 43
1535. D:o i Bjärnmunds skola vid d:o 15: —
1536. »Onämnd» 5: 85
1537. H. W., rab. a böcker 19: 05
1538. Koll. i Lycksele vid missionär Bergquists besök 37: 95
1539. D:o i Jörn vid d:o 21: —
1540. H. J., Älgarås, »tack för arbetsnåd» 10 —
1541. M. H., Magra, till J. Hultqvists underh. 30: —
1542. K. F. U. M., Ystad, missionskoll. 8/10 50: —
1543. D:o, Landskrona, d:o 14/10 42: 57
1544. D:o, Hälsingborg, d:o 16/10 27: 22
1545. D:o, Kristianstad, d:o 17/10 35: 30
1546. Koll. i Kalvträsk, vid missionär Bergquists besök 7: —
1547. Kinavänner i Visby, »blommor till överste H. Dillner», gm G. M. 30: —
1548. I. M. B., Duvbo 5: —
1550. »Vid missionsstund i Vaxholm» 10: —
1551. De ungas syförening »Snödroppen», Åstorp 50: —
1552. E. B., Katrineholm 10: —
1553. St. Åby Östra syförening 200: —
1554. Koll. vid missionär N. Svenssons predikan i Ölmstads kyrko- och kommunalsal 28/10 24: —
1555. H. R., Uppsala 6: 15
1556. Koll. i Kristbola kyrka gm E. M. 28: —
1557. Resebidrag från Kroxhult, gm E. N. 10: —
1558. Stensö arbetsförening, missionsauktionsmedel, gm Kristdala mfg 512: 30
1559. »Herrens tionde» 40: —
1560. »Till minne av den 23/10 1921.» 10: —

Kr. 18,735: 69

S. M. K:s Pensionsfond.

1369. 2 Moseb. 35: 5 50: —
1464. »Onämnd, Ps. 146: 5, 6» 8: —

Kr. 58: —

Särskilda ändamål.

1362. S. T., Drottningholm, för en bibelkvinnas underh. i Puchow 50: —
1363. K. F. U. M:s missionskrets, Gbg, till K. F. U. M:s-arbetet i Kina 200: —
1364. A. G., Malmö, för evang. Wei Dienchen och Siao Hsi-kao 250: —
1371. K. S., Huskvarna, för en evang:s underh. i Hoyang 150: —
1379. J. S., Säter, till M. Ringberg, att anv. eft. gottf. 15: —
1386. A. G., Saltsjöbaden, till d:o för missionsverks. 50: —
1387. A. och O. A. J., Norrköping, till d:o för d:o 50: —
1395. H. N., Sävsjö, för evangelisters underhåll 200: —
1396. Mansforps Kristl. Ungd.-förening, till Barnh. i Sinan 25: —
1409. Betaniaförsamlingens Ungdomsförening, Huskvarna, till Hugo Linder att anv. eft. eget gottf. 20: —
1410. »För förmanen att vara svensk kvinna», till fru Ida Ringberg, att anv. eft. gottf. för någon kineskvinnas räkning 30: —
1417. K. F. U. K., Ljungby, sparb.-medel till Ingeborg Ackzells skyddslingar 17: 55
1418. »Ett tack till Herren», till underh. för läraren Sieb i Puchow 300: —
1421. S. J., Örebro, för evang. Shen Sun-tang 250: —
1422. D:o för gatukapellet i Hancheng 100: —
1423. Do för en skolgosses underh. därav från E. S., 5: 100: —
1433. A. H., Kortebo, till Hugo Linder, för inlödd medarbetare enl. överenskommelse 200: —
1434. A. E. L., Broddetorp, till Carl Blom, att anv. eft. gottf. 10: —
1447. S. M. och O. L., till Carléns, att anv. eft. gottf., gm O. L., Skövde 100: —
1448. S. M., till d:o gm d:o 25: —
1457. R. S., Jkpg, sparb.-medel, till fru Ida Ringberg, till hjälp för någon skolgosses räkning 10: —
1458. S. E. B., Norrköping, till Barnh. i Sinan 50: —
1468. M. H., Björnö, till Maria Pettersson, att anv. i Barnh. 20: —
1512. »Flickornas syförening», Boda, till Judith Hultqvist, att anv. enl. överensk. 75: —
1516. »T. T. B. G.», till M. Ringberg, att användas efter eget gottfinnande, gm A. A., Djursholms Ösby 250: —
1529. Församlingen i Vanadislunden, Sthlm, E. J. 100: —; koll. vid missionsbön 102: 85, till pastor Kao's underhåll 202: 85
1549. Syfören. Ljusglimten, Duvbo, ur sparb. m. m., till Barnh. i Sinan 203: 60

Kr. 2,954: —

Allmänna missionsmedel	**18,735: 69**
S. M. K:s Pensionsfond	**58: —**
Särskilda ändamål	**2,954: —**

Summa under okt. månad 1928 Kr. 21,747: 69

Med varmt tack till varje givare!

»Allt härintill har Herren hjälpt oss.»

1 Sam. 7: 12.

Hans Stjärna i Östern

25:e årgången.

Innehåller:

De nio drakarnas heliga moder. Ill.

Pilgrimen.
Poem av Carl F. Blom.

Glädje.
Av missionsförest. E. Folke.

Herman Dillner.
Av fil. doktor Karl Fries.

Det kinesiska nyåret.
Bearbetning av missionär Aug. Berg.

Högtid i fängelset.
Av missionär Carl F. Blom.

Brevröster.
Av fröken Lisa Blom.

Yi Sang-jai.
Av missionär Aug. Berg.

Herrens vägar.
Av fru Augusta Berg.

Folkskolläraren Ieh Kuang-tsu.
Av missionär Rob. Bergling.

Något om språk och språkstudier i Kina.
Av fröken Hanna Wang.

Oväntade situationer i missionärskallet.
Av missionär G. V. Wester.

Sändebud till Sinims land. Ill.

Nöd — Guds nåd.
Av missionär Martin Bergling.

Kalendern, som är rikt illustrerad, kan rekvireras från Sv. Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr. Stockholm.

Pris häftad 1: 75; kart. 2: 25; klotb. 3: 25. Då minst 5 ex. köpes lämnas 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

Missionstidningen

SINIMS LAND.

utkommer 1928 i sin 33:dje årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Ill: — Jesu Kristi vittnen och Guds medhjälpare. — Nordisk Missionskonferens. — »Du skall gå åstad.» — Från Red. och Exp. — Hednisk hedendom. — Från missionärerna. — Försäljning. — Redov.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1928.

N:r 18. ÅRG. 33. 20 NOVEMBER 1928. PREN.-PRIS 2:25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

"GENOM TRON — — — ETT BÄTTRE OFFER."

Ebr. 11:4.

Trons kraft och betydelse framhålles på många olika sätt: Genom tron kunna vi vinna våra själar; genom tron kunna vi få frimodig ståndaktighet; genom tron förstå vi o. s. v. De sista dagarna har emellertid en annan sida av trons kraft, en sida, som kanske ej så ofta beaktas, sysselsatt undertecknads tankar. Det är: Trons kraft sådan den tar sig uttryck i vår offergärning.

Tron står i nära samband med offergärningen.

»Utan tro är det omöjligt att täckas Gud», och utan att offret, som frambäres, är ett trosoffer, kan det ej bliva Gud välbehagligt. Skillnaden mellan Abels offer och Kains enligt Ebr. 11:4 var just det, att Abels offer frambars »genom tron». Genom tron blev det »ett bättre offer».

Då Abraham frambar sin son Isak på offeraltaret, då samverkade tron med hans offergärning, och av gärningen blev tron fullkomnad. Jak. 2:21, 22. Genom tron blir alltså offret välbehagligt, bättre, och genom offergärningen i tro fullkomnas tron.

Äro då våra offer vår tros offer? Det är en betydelsefull fråga, ty härpå beror det, om våra offer skola bliva välbehagliga inför Gud, och om vår tro skall bliva fullkomnad genom vår offergärning.

Innebörden härav framgår väl tydligast av berättelsen om Abrahams offergärning.

Offret, som Abraham frambar, frambars såsom svar på vad Gud sagt. I berättelsen i 1 Mos. 22 kap. svarar Abraham: »Här är jag», då Gud sade: Abraham! Men då Gud sade: »Tag din son» o. s. v. svarar han enligt berättelsen ej med ord, utan i handling. Verklig tro på Gud är ett svar till Gud i handling.

Denna svarshandling är också mång-

en gång en för köttet påkostande lydnadshandling. Då Gud talar till oss om att offra, bjuder han oss ofta att offra något som visar, att vi låta honom själv intaga främsta platsen. »Tag din son Isak, din ende son, som du har kär.»

Trosoffret är också något som i sig innefattar, att man i sig själv är fullständigt hjälplös, ej har något att bygga sin förhoppning på i sig själv. Det ligger i ordet tro. Abraham betänkte, huru hans egen kropp var såsom död, och huru jämväl Saras moderliv var såsom dött, då löftet om Isak gavs. (Rom. 4: 19.) Säkerligen betänkte han också nu vid offergärningen den om möjligt ännu större hjälplösheten. Han var ju ännu äldre, ännu hjälplösare i sig själv, då det gällde förverkligandet av hans käraste förhoppningar! Men han tvivlade ej på Guds löften. Hjälplös i sig själv går han i tro och lydnad framåt på offervägen.

Då fullkomnades tron genom gärningen. Det var ej blott så, att gärningen fullkomnades genom tron, utan också så att tron fullkomnades genom gärningen.

Huru skedde detta? Då Abraham i sin hjälplöshet vandrade offervägen fram, då höjer sig hans tro till förut oanade höjder. Han tänkte, att Gud var mäktig att till och med uppväcka från de döda. Hebr. 11: 19. Så högt hade väl ingens tanke gått tidigare. Men nu, då Abraham gick för att offra den son, som Guds löften voro givna, då det gällde att förena dessa löften med Guds begäran om offret, då svingar sig tron upp till denna höga tanke: Gud är ju allsmäktig. Han kan alltså även uppväcka från de döda. På så sätt kunna löftena om Isak uppfyllas, även om jag offrar honom som brännoffer. — »Av gärningarna blev tron fullkomnad.»

De, som träda i sådan förbindelse med missionärer, att räkning kan föras över »utgivet och mottaget» (Fil. 4: 15), de få offra ett offer av sin tro, ett offer, som av missionärerna får frambäras, kanske under fara för livet (Fil. 2: 17).

Vi äro alltså kallade att även vi offra offer av vår tro. Huru stämmer detta överens med vår offergärning? Behöva vi ej taga såsom ett böneämne att bedja ungefär så: Herre giv mig att kunna genom tron frambära ett bättre offer?

M. L.

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN

Bön om nåd till att genom tron kunna frambära bättre offer. Sid. 242.
S. M. K:s utresande missionärer. Sid. 243.
De utresande missionärernas anhöriga.
Missionskalendern »Hans Stjärna i Östern». Sid. 243.
Våra missionärers predikoverksamhet. Sid. 243 f.
Verksamheten på missionsstationerna. Sid. 224 f.
Steningevännerna i skilda delar av landet. Sid. 245.
Missionstidningen Sinims Land.
Missionens ekonomiska behov.

S. M. K:s utresande missionärer.

Den 9 dennes avreste missionär *C. J. Bergqvist* och fröken *Elsie Rudvall* från Sverige för att den 13 gå ombord på motorfartyget »Fulda» i Genua. De beräkna att tillbringa julen i Shanghai, och brev kunna nå dem där under adr. *China Inland Mission. Shanghai. Ku. China via Siberia.*

Fröken *Karin Andersson*, som också är på väg till Kina, kommer att tillbringa första tiden där på Kina Inlandsmissionens språkskola för kvinnliga missionärer. Hennes adress blir: *China Inland Mission, Yangchow, Ku. via Chinkiang. China via Siberia.*

Överste H. Dillners fotografi.

Bland våra missionsvänner har önskan uttalats om att få köpa fotografier av Kommitténs för S. M. K. framlidne ordförande överste H. Dillner. Efter att hava erhållit hans närmastes medgivande hava vi därför beställt sådana fotografier, och dessa kunna erhållas på *S. M. K:s Exp., Drottninggatan 55, 3 tr. Stockholm* till ett pris av 1 krona pr styck.

Hans Stjärna i Östern.

Vi bedja att få påminna om vår missionskalender, vilkens upplaga ej ännu är slutsåld, varför rekvisitioner mottagas med tacksamhet.

Om densamma skrives t. ex. i »Månadsblad, utgivet av Kristliga Föreningen av Unga Kvinnor, Centralföreningen, *Stockholm*»:

»I ett kvartsekel har denna kalender fått bära bud från fjärran Österland till missionens vänner i hemlandet. Hur många nödrop från Kinas bloddränkta jord måtte ej dess blad ha fått förmedla under årens gång, men ock hur många glädjebud om segrar, vunna för Gud.

I år inledes kalendern med en dikt av missionär Carl F. Blom: »Pilgrimen», ett stycke gripande missionshistoria med den anklagade slutstrofen:

»Ack, hade jag förr vetat frälsningens väg
men varföre kom ni ej förr? O, säg!»

Följer så en julbetraktelse under rubriken: »Glädje», av missionsföreståndare Erik Folke. En minnesteckning över överste Herman Dillner av fil. doktor Carl Fries. »Det kinesiska nyåret» av missionär August Berg. »Högtid i fängelset» av missionär Carl F. Blom. »Herrens vägar» av fru Augusta Berg. »Brevröster» av fröken Lisa Blom. »Något om språk och språkstudier i Kina» av fröken Hanna Wang. »Nöd — Guds nåd» av missionär Martin Bergling; detta blott en axplockning ur innehållet.

Därtill kommer att såväl utstyrsel som illustrationsmaterial är verkligt förnämt.»

En tjugonio dagars predikoresa.

Under juni månad företager vanligen ingen missionär i södra Shansi för den starka värmens skull någon predikoresa. I nordligaste Shansi går det återigen ganska bra. Min första plats var *Huairen*, en mindre stad 80 li söder om Tatung, varifrån resan utgick. På e. m. överföllos vi av en av dessa fruktansvärda sandstormar varom södra Kina knappast kan bilda sig en föreställning. Man kunde inte se medresande på 15 m. avstånd! Ack den flygsanden!

I H. välkomnades jag av fru Jenny Lifbom, en tapper utgivande syster, änka sedan fem år, och fröken Ida Ahlman. Några av oss voro ute i staden andra dagen och inbjödo folket med tillhjälp av megafon. Borgmästaren erhöll en helbibel av fru L. däri jag särskilt bad honom sentera 5 Mos. 1: 17. Han tyckte det passade bra för en domare.

Här talade jag i nio dagar för de troende på f. m. (om bönen) och predikade Kristus för de utomstående 1—6 på e. m. Man var rätt trött, när kvällen kom.

Lördagen den 6 juni fortsattes resan, 9 km., till utstationen Ngo-moo-kow

bland kolgruvorna — där alla nästan ha svart hy. Här hölls liknande möten under fem dagar, varunder även en skara katekumener förhördes. Arbetet tillses av fru Lifbom, som även var med, biträdd av äldste Ma, som förestår utstationen.

Onsdagen den 13 juni hade jag glädjen döpa sex unge män i åldern 14, 18, 20, 21, 22 och 23. På utstationen bodde vi i en rik mans hem, vars 14 årige äldste son nu döptes. Det var något ovanligt att se huru vår värd riktigt strålade av glädje och vittnade om Jesus vid alla tillfällen. Hans fröjd över sonens tro var stor.

Härifrån gick resan till Taiyoh, där missionär och fru Axel Johansson förestå arbetet. En större reparation pågick av husen och mötesdeltagarna voro ej så många. Här talade jag i tre dagar.

Denna trakt har lidit mycket genom Manchuarmèns vilda framfart och plundringar under Chang Tsolins åtta månader långa krig med Shansi. På diktatorns befallning har även opium såtts i distriktet.

Torsdagsaftonen den 21 juni hade jag åter tillryggalagt en lång dagsresa i vagn och anlände till Shochow där missionär och fru Karl Gustafsson förestå arbetet. Redan ett stycke utanför staden välkomnades jag av ett 40-tal skolgossar under den nya fanan — vit utstrålande sol på blå botten — med trummor och trumpeter. Hade möten här i tre dagar, fredag t. o. m. söndag den 24 juni för ett 100-tal troende.

Arbetet här synes ha slagit djupare rötter än i Tai-yoh. Avlidne missionären Wærn och hans fru ha här varit vägrödjarna. En monumental klockstapel av tegel står här till missionär W:s minne. Fru W. vistas f. n. i Sverige.

En ond ande talade i en kvinna: »Jag är inte rädd för dej, jag tänker inte gå ut.» Efter bön och sang i Jesu namn och tal om den Uppståndnes makt befallde missionären: »Jag bjuder dig i Jesu Kristi namn gå ut från henne!» Kvinnan föll samman till marken under rop. Om en stund står hon upp frisk, ty anden hade lämnat henne. Halleluja!

Det förnamns en dyrbar bönens ande i församlingen. Många kunde bedja och tacka. På hemfärden besökte vi Shentou där en bred flod bildas av ur jorden kraftigt porlande källor. Underbart! Dyre Jesus, gör din ringe tjänare till en en sådan där kraftigt vällande källa här ute i den andliga ödemarken!

Tsoyuin 10 juli 1928.

Henrik Tjäder.

Från Ishih.

(Utdrag ur privatbrev.)

Det var en sådan skön tid, vi fingo där uppe i svalkan på Shui-iu, och nog var Gud bra god, som gjorde det möjligt för oss att komma dit. Det såg ju så omöjligt ut i början av sommaren. Nere på slätten lär det i sommar ha varit oerhört pressande. I Ishih ha så många dött och mycket sjukligt har det varit, ja, är ännu.

En av våra troende kvinnor, Fru Ching, dog för några veckor sedan, och vi känna det riktigt tomt efter henne. Hon var änka och hade under många år legat under för frestelsen att röka opium. Så kom hon till oss och blev genom Anna Hahne avvand och lärde sig under sin tid hos oss söka kraften hos Gud. Riktigt helt och fullt gav hon sitt hjärta åt Jesus, och i våras vid stormötet blev hon döpt.

Vid tiden då jag återkom från Peking, hade hon just köpt en egen liten gård helt nära missionsstationen. Hon ville, att vi skulle komma och liksom inviga hennes lilla hem med bön och Guds ords läsning. Det var en riktigt dyrbar stund vi hade där samman med henne. Fru Ching talade om, att grannarna avrått henne från att köpa huset, enär det huset drog olycka med sig. Fru Ching hade då svarat, att hon förtröstade på Gud, och att han skulle bevara henne. — Så kommo vi hem från Shui-iu och funno henne dödssjuk men full av glädje vid tanken på att få vända hem till Gud. Allt hade hon så fullständigt släppt och var så stilla och nöjd, och helt stilla löstes anden och ingick i härligheten.

Fingo grannarna rätt att huset medförde olycka? Nej, för en troende är ej döden olycka. Den är bara steget in i fulla glädjen och friden, som vi endels få njuta här på jorden, men fullkomligt hos Herren. — Det är tomt efter fru Chings soliga ansikte, där hon troget kom till mötena, tomt för oss, men än mer tomt för hennes lilla fosterdotter, Päronlöv, vilken gick i vår flickskola underhållen av »Våra Minsta». Fru Chings hedniska släktingar togo Päronlöv med sig till en by långt från staden. Hon var endast 10—11 år lilla Päronlöv. Skall hon månne nu glömma, vad hon av mor och i skolan lärt om Herren Jesus eller skall det utsådda ordet få ligga på hjärtedjupet till evigt liv för henne också? Ack, huru svårt känna vi det ej för lilla Päronlövs skull. Gud hör bön, det hålla vi fram, när vi och skolbarnen bedja om, att Gud skall bevara det, som blivit nedsått av Livets ord i Päronlövs hjärta.

Ja, att lilla fru Ioh också är hemma hos Gud nu, det vet farbror Erik. Stackars Ioh, han känner det ensamt och svårt, svag och skröplig som han är. Han är ganska minnesslö och kan ej hålla reda på något själv. Hans stora glädje är hans likkista, som står färdig i rummet, där han bor. Måtte Gud snart hämta också denne sin gamle tjänare.

Lisa Gustafsson.

Intryck.

Så skulle då vi västerbottningar få tala om våra intryck från S. M. K:s. Steningemöte 1928.

Det var med glädje och längtan vi reste den långa vägen till Steninge. Några av oss hade varit där förr. Nu undrade vi så, hur årets möte skulle bli.

Första kvällen, då mötet öppnades, stannade vi inför ett Guds ord. Redan då kände vi de heligas gemenskap. Vi skulle få bilda en stor syskonkedja inför vår himmelske fader.

Vädret var ju ej det allra bästa, men innerliga böner därom uppsändes, och Gud hörde vår bön. Senare delen av mötet hade vi strålande solsken.

Dyrbara voro stunderna inför Guds ord, särskilt missionär Folkes bibelstudium: »Tröstens ord i tröstens bok.» Vi förnummo Herren ville tala med oss som vän inför vän. Det är underbart stort, att han icke trampar ned masken Jakob. Så få vi tacka Gud för Jes. 42: 3 »Ett brutet rör skall han icke sönderkrossa, och en tynande veke skall han icke utsläcka»;

»Västerbottningarna.»

o. s. v. Sådan är Gud mot sitt folk. Vi behöva tröstens ord för att kunna kämpa trons goda kamp.

Rektor Rinman undervisade oss på ett åskådligt och medryckande sätt, hur vi skulle läsa vår bibel. Bibeln ger ett levande hopp och en evig hugsvalelse inför döden. Guds ord hjälper oss i alla lägen.

Mr Davies gav oss gripande skildringar av sitt arbete, nämligen spridandet av biblar. Själv bars han av en glödande hänförelse för sin sak.

Mycket givande voro missionärernas vittnesbörd om sitt barnaskap och missionärskallelsen. Det kändes som ett förtroende

att få taga del därav. Många hämtade djupa lärdomar därav.

Bönemötena voro dyrbara stunder, då Guds ande talade på ett mäktigt sätt. Måtte vi bli lydiga den himmelska rösten. Måtte han, som i oss begynt ett gott verk, också få fullborda det intill Jesu Kristi dag.

Mycken bön har varit i verksamhet för Steninge-mötet. Det har också känts och försports. Vi ha fått vandra i beredda gärningar, för vilket allt vi tacka Gud.

Dessa dagar ha varit förklaringsstunder med Jesus på berget. Nu få vi åter gå ut i livet och vardagsarbetet, men ha vi Jesus allena med oss, så ha vi nog.

Västerbottningarna.

Kära Steningevänner!

Med tacksamhet ha vi mottagit uppmaningen att vid vår utresa till Kina sända Eder en avskedshälsning.

Det är nu mer än två år, sedan vi träffade Eder på det första Steningemötet, och Steningevännernas skara har sedan dess vuxit. Gud synes ha begynt ett verk ibland oss, såsom Han gjort bland Englands kristna ungdom, i det han fört stora skaror av denna in i Kina Inlandmissionens arbete. Låtom oss bedja, att även hos oss må samlas en »här», som kommer villigt och »i helig skrud», som kommer »såsom daggen ur morgonrodnadens sköte.»

Huru stort är det icke, att då Gud sänder somliga av sina barn ut till fronten i kampen för sitt rikes utbredning, Han ställer andra av dem som ett fast stöd bakom stridslinjen till att dela mödan och nöden, segern och välsignelsen.

Vi ha sett något av Guds härlighet uppenbarad dessa dagar i den kärlek, varmed Missionens vänner mött oss, och i de förböner, av vilka vi känt oss omslutna och burna. »Våra tältpluggar» ha vi nu »ryckt upp» — vår packning är redan på väg över havet. Och vi känna allt större iver och längtan att få anträda vår färd ut till uppgiften. Få vi vara inneslutna i Edra böner, då vår färd nu går över de vida vattnen till det fjärran landet i Öster?

»Men på de vida vatten var finner jag dock väg?
— — — — Jo, du mig visar vägen, min dyre Frälsare.»
Och vägen går
i Dina spår.
Själv hjälplös och förlägen jag blott på Dig vill se.
Ja, du mig visar vägen, min dyre Frälsare.»

— — — — — — — — — — — — — — —

Med Ps. 121 hälsa vi Eder alla.

Carl J. Bergquist. *Elsie Rudvall.*

Insänd litteratur.

Ansgarius.

Illustrerad Missionskalender utgiven av *Svenska Missionsförbundet.* Redigerad av J. E. Lundahl. 160 sidor. Pris klotband kr. 3: —; kart. 2: 50.

Synnerligen innehållsrikt och omväxlande innehåll. Vackra och intressanta illustrationer.

M. L.

Solnuppgången.

Illustrerad Missionskalender, utgiven av *Svenska Alliansmissionen- Jönköpings Missionsförening.* 192 sid. Pris kart. 2: 50.

Innehåller ej mindre än 28 intressanta artiklar av flera välkända författare såsom överstarna E. Melander och Ch. D. Tottie, missionsföreståndarne E. Folke, Hj. Stenberg samt Viktor Johansson, redaktör R. Tomson, stadsfogde K. A. Rundbäck, fil. mag. H. Cedergren, fröken Jenny Holmåsen samt flera välkända missionärer och predikanter.

M. L.

Under julhelgen.

Jultidning, utgiven å *Svenska Alliansmissionens Förlag*, redigerad av Efr. Palmqvist. Pris kr. 1: 10.

Synnerligen vacker och mycket innehållsrik.

M. L.

När och fjärran.

Utgiven av *Kvinnliga Missions-Arbetare* Pris 1 kr.

Om möjligt mera vacker och innehållsrik än föregående år. *M. L.*

»Har jag icke sett Jesus?»

En serie bibelstudier med exempel ur Pauli liv av Joh. Rinman. *Svenska Alliansmissionens Förlag*, Jönköping. 96 sid. Pris häftad kr. 1: 75.

I förordet till denna bok förklarar förf. att innehållet är avsett att vara »antydningar och uppslag för dem, vilka på egen hand eller i någon bibelkrets önska få syn på huvudsaken i de olika textsammanhangen». Sådana antydningar och uppslag i boken komma säkert att värderas av många, och de praktiska tillämpningarna äro ock värdefulla ej minst för sanna missionsvänner. De textord, som behandlas i boken, utgöras nämligen av en serie händelser i den store hednamissionären Pauli liv.

M. L.

Bibelns huvudsanningar

i kort översikt för skolor, studiekretsar, enskilda, av Konrad Abrahamsson. *Svenska Alliansmissionens Förlag*, Jönköping. 124 sid. Pris häftad kr. 1: 75, inb. 2: 75.

Denna bok har framkommit på grund av förf:s sed att utdela lektionsutkast till eleverna i hans bibelskola, på det att elevernas behov av lärobok så skulle fyllas. Beträffande innehållet är ej lätt att säga något bestämt, efter att blott helt hastigt ha genomögnat boken. Den är emellertid innehållsrik och förf. meddelar, att överste E. Melander, rektor B.-M. Hellerstedt och pastor Carl Gustafson varit honom behjälpliga med anmärkningar och råd. Även om meningarna kunna vara något delade i fråga om enskilda detaljer och kanske även i vissa fall om de olika »huvudsanningarnas» proportioner, kommer boken säkerligen att bliva en god hjälp för många.

M. L.

Europas folk.

Varifrån?—Varthän? En världshistoria i det profetiska ordets ljus. Av Bernhard Peters. *Svenska Alliansmissionens Förlag*, Jönköping. 255 sid. Pris kr. 3: 75.

En historisk studie från synpunkten av Guds världsstyrelse,

För varje dag.

Betraktelse över Brödraförsamlingens Dagens Lösen för 1929. Översättning från tyska upplagan av fröken Signe Schubert. Utgives genom H. Halls Förlag, Jönköping. Pris 2 kr.

Väggalmanackan »För varje dag» med sina korta dagliga betraktelser över bibelorden i »Dagens Lösen» har utkommit i sin fjärde årgång på svenska. Varje betraktelse är tryckt på ett blad, och bladen äro sammanhäftade till ett block, som är fäst vid ett ryggstycke. Bladen äro perforerade och kunna alltså lätt avrivas dag för dag. Utstyrseln är i år synnerligen tilltalande, och väggalmanackan rekommenderas varmt.

M. L.

FÖRSÄLJNING.

"DAGGRYNINGEN"

i Kungsholmen

anordnar försäljning fredagen den 30 november kl. 10 f. m.—9 e. m. i S:t Görans kyrksal.

Kl. 4 berättar fröken Maria Björklund och kl. 7,30 e. m. anordnar barnen adventsafton till vilken inträdesbiljetter försäljas vid ingången till ett pris av 50 öre.

Daga Malton. *Anna Lindén.*

Hur han kom in.

När Lincoln för en 60 år sedan var president i Förenta Staterna, fick han se en man sitta på en stenmur, som omgav presidentbostaden, »Vita huset». Man kunde icke annat än lägga märke till honom på grund av hans luggslitna, lappade kläder, och därför att tårar ideligen runno utför hans kinder.

En liten gosse som inne i parken sprang och lekte med ett tunnband, stannade framför honom och frågade, varför han var ledsen, och så omtalade mannen på muren för barnet sin sorgliga historia. Han hade en son vid armén, som blivit arresterad, därför att han deserterat, och nu väntade på sin dom. Nu ville han så gärna lägga sig ut för honom hos presidenten Lincoln, men hade av vakten nekats tillträde.

»Då skall jag i stället hjälpa dig», förklarade gossen. »Du!» utbrast den stackars mannen. »Ja, se presidenten är *min far*», svarade den lille, »och jag får komma in till honom när som helst».

På detta sätt banades väg för den gamle mannen in till Lincoln, och hos honom lyckades han utverka benådning för sin son.

Så finns det också för oss på nödens dag en fri och öppen tillgång till Honom, som har all makt i himmelen och på jorden, och detta antingen det gäller oss själva eller våra kära. Vägen är blott *en*, enfödde Sonen. Vi minnas Jesu ord: »*Ingen kommer till Fadern utan genom mig.* (Ur *Sanningsvittnet.*)

Hans Stjärna i Östern.

S. M. K:s ill. missionskalender är nu utkommen i sin 25:e årgång.

Pris häftad kr. 1: 75; kart. kr. 2: 25 och klotb. 3: 25. Vid köp av minst 5 ex. under en adress 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

Rekvireras från Svenska Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, Stockholm.

Missionstidningen

SINIMS LAND.

utkommer 1929 i sin 34:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller däruröver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Genom tron — — — ett bättre offer. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Ungdomens avdelning. — Insänd litteratur. — Hur han kom in.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget. 1928.

N:r 19. ÅRG. 33. 5 DECEMBER 1928. PREN.-PRIS 2:25

以便以設耳 耶和華以拉

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Se, han kommer!

Spräng fram, du ljusets härold,
Ännu en gång med bud
Om vad som snart skall stunda
För Jesu Kristi brud!
Giv bud till folk och länder
Om samling uti skyn,
Kring Kursten, som i ära
Skall te sig för vår syn!

Blås upp från Sions höjder
En väckande signal
Med ton, av Anden präglad,
Från brudgummens cymbal,
Att Kristi brud må väckas
Till vaksamhet och bön,
Att ingen där må miska
Sin givna nådelön!

Låt ropet ännu höras
Som uti forna dar;
Giv ånger över synden,
Väck upp oss en och var!
Giv nåd att frälsning söka,
Förrn nådens sol gått ner
Och tidens tecken båda,
Att ingen tid är mer.

Spräng fram, du Kristi härold,
Ännu en gång med bud,
Att vi må rätt besinna:
Snart stå vi inför Gud.
Låt Andens kraft förnimmas,
Att vi må redo stå,
Då brudeskaran kallas
Att in i salen gå!

(Ur »Trons Segrar».) K. G. S.

"HIMMELRIKET ÄR NÄRA."

När Jesus sände ut sina tolv apostlar till de förlorade fåren av Israels hus, gav han dem detta bud: »Gån, prediken och sägen: 'Himmelriket är nära!'» Nu är det hedningarnes tider såsom aldrig förr. Dörrar stå på glänt eller vidöppna nästan överallt, och nu gäller det med avseende på hednavärlden samma Jesu befallning: Gån, prediken! Och kristenheten i stort sett börjar mer och mer inse, att Jesus verkligen menade, vad han sade med sin sista befalning till lärjungarne: »Gån för den skull ut» — »gören alla folk till lärjungar», eller »Gån ut i hela världen — prediken evangelium för hela skapelsen!»

Men vad är evangelium? Ett ljuvligt och glatt budskap — så ha vi lärt oss. Evangelii hela ljuvliga innehåll kunna vi väl fullt fatta först i evigheten; men ett uttryck för evangelium är dock detta: »Himmelriket är nära». Vår aning säger oss, att himmelriket är inbegreppet av allt ljuvligt och stort, som vår tanke kan tänka och våra läppar kunna uttala — och ännu mycket, mycket mer. Vi skola giva hela världen, hela skapelsen, detta ljuvliga budskap: Himmelriket är nära. Snart kommer det i all sin härlighet och kraft.

Ingen har framställt detta rike älskligare och härligare än dess Konung själv. Han säger, att det är likt en köpman, som sökte efter goda pärlor (Matt. 13). Han fann till sist en kostbar pärla. Då gick han bort, sålde allt, vad han ägde, och köpte denna pärla. När vi lyssna till den enkla liknelsen, fyllas våra hjärtan av obeskrivliga aningar om vad himmelriket måste vara i jämförelse med all smärta, död, fiendskap och undergång i jordens syndfulla riken.

Jesus begagnar ännu ett par liknelser om himmelriket, lika målande och intagande. Han liknar det vid en skatt, dold i en åker. En man fann denna skatt. När han funnit den, går han bort, även han, säljer allt vad han har och köper åkern med skatten. Och än mer — han gör det med glädje. Hurudan skall icke den skatt vara, för vilken en man kan sälja allt vad han äger — med glädje! Slutligen säger Jesus, att himmelriket är likt en konung, som gjorde bröllop åt sin son (Matt. 22). Konung, Konungason, bröllop! Vilka begrepp av makt, höghet och glädje!

Att gå ut med evangelium, det är att gå ut och säga bland annat: »Himmelriket är nära». Det är att erbjuda den kostligaste av alla pärlor. — Det kostade honom livet, som gick ned i djupens djup och hämtade henne upp. — Det är att erbjuda den dyrbaraste av alla skatter, förvärvad ej genom silver eller guld — sådant förslog ej — utan genom Kristi blod. — Det är att inbjuda alla till ett bröllop, där Brudgummen är av oförliknelig rikedom och ädelhet, bruden av fläckfri renhet, bröllopsfestligheten av outsäglig evighetsglans. — Bröllopet är nära förestående. — Pärlan och skatten få vi bära liksom i vår troshand. Ingenting borde vara oss ljuvligare än att gå ut med denna inbjudning eller tillbjuda de fattiga jordebarnen ädelstenar och skatter. Vi borde i sanning

tävla med varandra om rättigheten att gå ut i vår närmaste omgivning eller till världens ände. Budskapet är i sanning värt detta. Men vi stötas så lätt tillbaka, förlora så snart mod och uthållighet. Förklaringen ligger i vad Jesus själv säger i fråga om bjudningen: »de ville icke komma», eller de »aktade den icke». De som voro bjudna, kommo ej — de gingo i stället bort. Ja, de, som borde gripa om skatten och ädelstenen med tacksam hand, stöta dem ofta ifrån sig. Det blir därför smärtsamt för kött och blod att »gå ut». Många av oss låta det budskapet: »Himmelriket är nära» dö på våra läppar. Och vi stödja ej dem, som verkligen gå ut, så kraftigt som vi borde med bön och hjälp, just därför att de, som voro de närmaste att taga emot, icke vilja, icke akta himmelrikets skatter — något värda. Deras sinnen äro slutna för det osynliga och oförgängliga samt öppna endast för jord och vinning. Därför bliva de icke blott likgiltiga för inbjudningen utan till och med fientliga mot budbärarne och detta alltmer, i den mån bjudningen blir påträngande. Så händer det, att tjänarne få gå i döden för budskapets skull, fastän de endast framhållit, att »himmelriket är nära».

De liknelser, som vi betraktat, synas dock innehålla två stora uppmuntringar. Den ena är, att det verkligen finnes någon, som med glädje strax går bort och säljer allt för att köpa skatten, pärlan — den andra, att om de bjudna bröllopsgästerna ej vilja komma utan i stället misshandla Konungens tjänare och driva dem ifrån sig, det dock finnes några, som komma. Det gäller därför både hemma och i hednaland att förstå Guds väg. Då de först bjudna ej akta bjudningen något värd utan hava nog av oxar, jord och köpenskap, så finnes det fattiga tiggare vid vägskälen och i gränderna, Bartimeussjälar, som taga emot himmelrikets skatter, krymplingar och halta, som vilja sitta ned vid de dukade bröllopsborden, emedan de eljest skulle förgås av hunger. Desa äro de, som giva uppmuntran åt Konungens tjänare, och glädje åt honom själv: Miaostammar i Kina, lågkastfolk i Indien, slummens barn i våra städer, enkla, fattiga, betryckta människor på undangömda platser här hemma och i avlägsna hednatrakter, men även en och annan »Hsi», en »Pandita Ramabai», ädla, sanningsälskande själar, som sälja allt och köpa skatten. Må vi därför ej tröttna att med liv och röst predika och säga: »Himmelriket är nära!»

J. Hedengren.

För resultatet av försäljningen s. 252.

För fröken Ida Söderberg s. 553.

För de utresande missionärerna s. 253.

Kvinnoarbetet i Tungkwan s. 254.

Arbetet på hela vårt missionsfält s. 254—258.

Fröken Dagny-Edla Bergling s. 259.

De inkomna missionsmedlen s. 263.

Professor A. Kolmodin.

Med professor Kolmodins bortgång har missionssaken i vårt land förlorat en av sina kraftigaste förkämpar. För honom var missionen en hjärtesak. Han var i besittning av en mycket allsidig och grundlig missionskunskap, och han gjorde denna sin kunskap fruktbärande genom ständig bön. Professor Kolmodin var en bönens man som få. Hans bön var den kämpande trons bön. Vilket oändligt värde har det ej haft för oss att äga en sådan förebedjare! Det är, för att vi kände honom som sådan, som han lämnar ett så stort tomrum efter sig, och förlusten kännes så stor. Bön för missionen, grundad på en ingående kännedom om missionens andliga och lekamliga behov, utgör det starkaste stöd vi kunna få i vår missionsgärning. Give Gud oss många sådana förebedjare!

Professor Kolmodins betydelse för den teologiska vetenskapen ligger utanför vårt område att behandla. Det må dock sägas, att han där var den orubblige förkämpen för »gammal tro» och den varme förkunnaren av korsets evangelium. I den sanningen — Jesu död för våra synder och uppväckt för vår rättfärdiggörelse — hade han sänkt sina hjärterötter djupt. För honom var bibelordet Guds eget ord. För honom var Jesus Guds Son, ett med sin Fader i samma gudom, och därför kände man, hur fast den grund var, han stod på. Inga modärna kastvindar kunde rubba honom från hans fäste. Gud vare tack för en sådan Herrens tjänare!

De sista stegen på professor Kolmodins levnadsväg voro smärtefyllda. Men han bar sitt stora lidande med ett ovanligt tålamod, och han kände sin livskallelse så viktig, att han nästan ända in i det sista ej vek från sin post. Nu har han fått mottaga den trogne tjänarens lön. Frid över hans minne!

Erik Folke.

Försäljningen i Stockholm för S. M. K.

Försäljningen, anordnad av syföreningarna för S. M. K. här i Stockholm tisdagen den 20 november, inbragte kronor 5,001:69 netto. Vi vilja frambära våra varma tacksägelser till Herren för detta understöd till vårt arbete, särskilt nu då behoven på fältet äro så stora.

Det var en uppmuntrande syn att se de många borden med vackra, värdefulla kärleksgåvor från vänner när och fjärran. Flitiga händer ha varit i uthållig verksamhet under året, och här förelåg nu resultatet utav deras kärlekstjänst. Och så samlades en stor skara vänner, som växte alltmer, tills alla platser i salen voro upptagna. De kommo för att få ett ord av Herren, och det kom också så ljuvligt och rikt. Missionär *August Bergs* budskap på förmiddagsstunden var byggt på Jesu ord: »I haven fått för intet.» Vi erinrades om givaren, om gåvan till oss och om vår förmån att själva få giva av vårt åt Herren. Efter föredraget gåvo vännerna sig tid att besöka borden och där glädja de tjänande systrarna med sina uppköp. Besöken fortsatte som vanligt till inemot aftonen, då vi åter fingo samlas omkring Herrans ord, och missionssekreterare *Martin Lindén* talade om Dorkas liv och gärning, och därvid fäste sig vid betydelsen av hennes namn samt erinrade om

profeten Habbakucks ord, kap. 3: 18—19, och visade, huru Herren kan fylla även ett liv av möda med sin fröjd och giva kraft att likt hinden löpa uppåt, även om bergstigen är törnbeströdd. Ja, det liv är rikt, som gives ut i tjänande kärlek. Vi tacka Herren, att vi än i dag äga många Dorkassjälar bland Guds folk, som ej tröttna att stå oss bi. För sådana står löftet kvar, att Herren skall för dem upplåta sina fröjdekällor och föra dem i triumf uppåt till sina höjder.

För all offerkärlek och offervilja, som under denna försäljning kom till synes, vilja vi uttrycka vårt hjärtliga tack.

Erik Folke.

Dödsfall.

Vi ha mottagit den smärtsamma underrättelsen, att fröken Ida Söderberg förlorat sin fader, som bortkallats genom döden. Vi deltaga djupt med vår syster i denna hennes stora förlust, vilken måste kännas ännu större, som hon är så långt skild från hemmet och de sina. Vi äro förvissade om, att våra vänner vilja bära henne fram inför Herren i förbön, att han må fylla henne med sin hugsvalelse!

Från våra utresande

missionärer Elsie Rudvall och Carl Johan Bergquist har kommit meddelande om, att resan hittills varit god. Vi få innesluta dem i våra förböner.

Hans Stjärna i Östern.

Vi bedja att få påminna om vår missionskalender, vilkens upplaga ej ännu är slutsåld, varför rekvisitioner mottagas med tacksamhet.

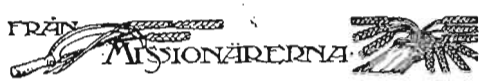

Från Tungkwan She.

(Utdrag ur privatbrev.)

Nu äro vi i Tungkwan sedan tre veckor tillbaka. Pastor Li Pao-lo skrev, att vi skulle gott kunna bo här, till dess reparationerna i Tungchowfo blevo färdiga, och kvinnorna här behövde ju också lite hjälp. Vi hade dock endast varit här tre fyra dagar, då pastor Li måste stänga stora porten åt gatan. Staden vimlade av soldater, som voro på genomresa till Sianfu och Kansu. Det var Feng Yhsiang, som sände en stor truppstyrka västerut, för att klara upp trasligheterna med muhammedanerna i Kansu.

Ständigt kommo soldaterna och ville ha rum. Pastor Li hittade då på att ha stora porten stängd, och en av dem satt på trappan utom och talade med dem, när de kommo. Det gick lättare att avspisa dem, när dörren var stängd, ty om den var öppen översvämmade de hela framgården, innan Li fick tillfälle att tala med dem, och när de en gång kommit in, voro de ej lätta att få ut. Så sutto vi inom låsta dörrar över en vecka och kunde ej visa oss på gatan. Pastor Li ville ej ens låta bibelkvinnan gå ut under de dagarna. En dag kom han och frågade oss, om vi ville gå och hälsa på Feng Y-hsiang, som själv kommit till staden. Vi tackade nej, men Li var och uppvaktade honom tillsammans med mandarinen.

Sedan hade vi några dagar, då allt var lugnt i staden. Ingeborg Ackzell och jag repade mod och började ordna för bybesök etc. men i torsdags måste Li stänga dörren igen. En ny sändning soldater reste då igenom. Flera gånger kommo de till honom där framme och voro mycket pockande. Ett par klättrade över muren, när de ej öppnade dörren. Li talade med dem vänligt och förståndigt, och de bado om ursäkt och avlägsnade sig. Nu sitta vi alltså inom stängda dörrar igen, men vi kunna icke nog tacka Gud för Li. Han har mycket att bära ansvar för, ensam

som han nu är, men han försöker göra sitt bästa. Det är ej lätt att alltid vara färdig att tala med dessa soldater vänligt och artigt, när man kan förstå, att han ibland skulle vilja läsa lagen för dem och det riktigt skarpt, för att de skulle förstå.

Kvinnoarbetet är mycket försummat här, då de ju ej kunde ha möten i kapellet under lång tid, medan vi voro borta, och kvinnorna ingen plats hade att samlas på. Bibelkvinnan var väl också i sitt hem större delen av förra året. Vi skola försöka att samla kvinnorna till en bibelklass nästa vecka. De vi ha på stationen ha vi möte med varje kväll, så ha vi försökt att fa till stånd en veckoklass, då vi delar upp dem i två klasser. Ingeborg A. har församlingsmedlemmarna och jag de som ej kommit så långt i »läran eller läskonsten». På söndagen har Ingeborg Ackzell kvinnorna och jag barnen. Väldigt rara barn ha vi här i Tungkwan, fast de endast äro »gatans barn». I söndags hade vi en så god stund samman, och när jag talade med dem, hur de skulle kunna bedja till den sanna Guden, och om att han hör våra böner, var det en liten flicka, som flyttade sig alldeles intill mig, sag mig så trovärdigt i ansiktet och sade: *»Lär mig bedja till den sanna Guden!»* Hur önskade vi ej att få efterkomma många sådana böner, men tyvärr är det inte många, som önska att lära det.

En gammal gumma kom till nattvardsgången första söndagen i månaden. Hon hade 10 km. att gå hit. Hon hade hört evangelium för många år sedan, medan hon och hennes man bodde i Fuh-in-t'sueu, Shensi. Nu är hon änka. Ensam kristen på platsen, där hon bor, är hon också, och hur hon kan hålla ordning på, när det är nattvardsgång kan inte jag förstå, eftersom hon inte kan läsa eller ens förstå sig på almanackan. Men där viljan finns, där blir det alltid utväg. Det var riktigt uppmuntrande att få tala med henne. Huru manar det oss ej att »så vid alla vatten». Ja, Guds ord skall icke återkomma fåfängt. Vi glädjas åt de små ljusglimtarna. —

Minnie Nicholson.

Söndagsskola på Shui-iu 1928.

Från vårt arbetsfält.

(Utdrag ur brev.)

I Honan är det förbjudet att ha regelbunden religionsundervisning i några skolor, och därför ha våra skolor nedlagts utom den i Barnhemmet. Så länge vi ha detta i gång, måste väl barnen få skolundervisning, och om vi ej få ge dem kristendom på schemat, så får det ske utanför. Nu ha en hel del barn från församlingen och staden för övrigt, t. o. m. borgmästarens dotter, kommit dit, liksom även barn från de angränsande stationerna, så att det är två ganska stora skolor, och Barnhemmet får dryga utgifter för lärarne.

I Tungkwan är ej så stor åverkan gjord på missionsstationen, men i Tungchow blir det mycket att göra, innan stationen

kan tagas i bruk, ej minst desinfektion efter nära årslång användning av den som militärsjukhus, där allt avfall, bomull och bandage blott kastats utanför dörrarna.

Efterhand få vi se, vilka möjligheter som komma att ges för återupptagande av verksamheten i Honan. Mienchih och Shanchow ha nog lidit mest av tillståndet under det gångna året. På den förra platsen har reseverksamheten så gott som helt legat nere, och på stationen har föga kunnat göras, då den med undantag av flickskolan varit fylld av soldater. Skolan togs återigen av den lokala partiledningen för deras skolverksamhet, fastän utomordentligt sätt hållit arbetet i gång inne i staden. På landsbygden fingo de stor hjälp av den gamle trogne Shih, som i Chüeliaochen samlade ett par hundra intresserade och offervilliga forskare omkring sig. Nu har den gamle gått till sin vila, men vi vilja tro, att hans verk skall fortsätta, och bedja om visdom och nåd för de kvarvarande arbetarna, att de må kunna fostra dessa enfaldiga själar till nitiska och framgångsrika själavinnare.

Söderut från Mienchih har det varit en livlig andlig rörelse trots rövarväsendet och den politiska oron, så att många kommit till tron, men de behöva undervisning. Nu har en av deras bäste ledare,

På Kinas färdevägar.

till en del våra lärare och mestadels kristnas barn varit där. I Shanchow användes också tidvis alla lokaler, så att de kristna ej kunde samlas på stationen, men det har varit bättre på sistone, och det har varit en rörelse bland kvinnorna, som samlats dit i ganska stort antal och undervisats av en bibelkvinna från Lingpao. Denna är dock nu ej där, och det är ej lätt för de manliga arbetarna att i detta läge undervisa kvinnorna, så som de behöva det. Stationen i Lingpao blev mycket illa medfaren och har varit fylld av soldater större delen av tiden, men de våra ha ej låtit avskräcka sig utan ha på vår f. d. seminarieelev och son till min gamle lärare Chang från Hanchengchen dödats av en personlig fiende. Hans historia är nog så lärorik, om ock vemodig. Som son av en troende man fick han kristlig skolutbildning, så gott vi på den tiden kunde. Sedan blev han emellertid i det förmögna hemmet av sina icketroende släktingar förd på avvägar, kom i moraliskt förfall, mördade och dömdes till döden. På särkild förbön förvandlades domen till fängelsestraff, och under denna tid blev han åter förd till sin Frälsare. I fängelset verkade han nitiskt för Herren och blev mycket aktad av sina överordnade och

omsider benådad samt kom till sitt hem igen. Där fick han snart en mängd offentliga förtroendeuppdrag men fortfor att tjäna Herren först. Nu har han fått låta sitt liv, till synes utan eget förvällande.

I Sinan och Honanfu har arbetet fortgått mera normalt, och vi ha de visliga ledarna där att tacka för, att så jämförelsevis liten åverkan gjorts på missionsegendomen, som ock för att arbetet på landsbygden kunnat uppehållas. I Sunghsien är en synnerligen lovande rörelse, om blott ej den splittring, som under orostiden kommit in även i församlingarna på vårt fält, får söndra den lilla skaran, som samlats där. Bokspridning har bedrivits i ganska stor utsträckning, men under det i Shansi och Shensi tältverksamheten har kunnat obehindrat bedrivas, har sådan måst nedläggas i Honan, emedan soldaterna velat lägga beslag på tälten.

En av bokspridarna var nyligen här på besök och hade tagit vägen genom bergstrakterna i södra Shansi, österut från Yuncheng, i stället för att komma den banade vägen. Han hade mötts med stor välvilja i dessa okända bygder och ej blott fått sälja sitt boklager utan även ombetts att förklara innehållet och komma igen. Det är trakter, där gårdarne ej äro försedda med murar och lantbrukarna ej taga hem sina åkerbruksredskap på kvällarna. Innebyggarna bo spridda på sina åkertegar i dalarna, och ingen fruktar tjuvar och ännu mindre rövare, ty det är litet att taga, och så svåra vägar, att sådana ej komma.

*

En kristen familj har varit utsatt för ett utslag av religiös fanatism. Under torktider är det ju vanligt, att processioner hållas särskilt med kringförande av Drakgudens bild för att visa honom fältens tillstånd och genom rökelse och andra offergåvor blidka honom, så att han sänder regn. Det byalag, där sagda familj bor, hade också anordnat en sådan procession och bärarna, som anses bli besatta, rusade omkring från den ena gården till den andra och erhöllo bidrag till rökelseinköp såsom ett slaga lösen för att ej få sin växande gröda nedtrampad. De kommo även till Mas gård, och han stod lugn och stilla och såg på, under det de gingo ett varv runt på hans åker, men gav inga bidrag till rökelse. Sa gingo de vidare uppför dalen, men på återvägen kommo de tillbaka till hans åkertegar och begåvo sig in på dem. När han påpekade, att de redan varit där, och att han ej kunde ge något till avgudatjänsten, svarade de, att det var guden, som ville dit, och de kunde varken göra till eller från utan måste gå, dit guden ville leda dem. Därpå fortsatte de och gjorde ej blott en utan tre ronder på hans åker, så att mycket av grödan blev nedtrampad. Ma stod helt stilla och såg på förödelsen, men sedan gick han till byfogden och frågade honom om detta skulle anses rätt. Denne svarade, att avgudadyrkarna varken hade rätt att beträda hans fält eller utpressa bidrag till avgudatjänsten, samt uttryckte sitt erkännande för Mas foglighet i att ej sätta sig till motstånd, och lovade att ingenting sådant skulle hända mer. Hela händelsen gav Ma en moralisk seger, som uppskattas av de rättänkande i byn, och torde bli en hjälp i framtiden.

*

Predikotältet i Chichchow har just slagits upp i en by i norra delen av Yühsiang-distriktet. Lantfolket där anses ha tid att komma och lyssna, emedan de ej äga någon bevattnad jord, under det att närmre berget bäckarna måste ledas ut på fälten, eller också vatten vindas upp ur brunnarna och ledas genom bevattningskanaler ut på åkrarna, och därför folket där ej har tid att höra på predikan. De ha just slutat ombyggnaden av hela stationen där. Den är församlingens egendom, och de ha gjort ombyggnaden också på egen risk, fastän de ju fått en del bidrag av kineser och utlänningar. Gamle pastor Ching var nyligen här för att uppbära de bidrag, vi samlat, och han sade då, att han nu snart kan känna sig fri att träda tillbaka från sin uppgift i

församlingen och överlämna den åt en yngre kraft. Församlingen har redan kallat hans systerson, Chang Chung-sin, att vara hans biträde och utföra sådant arbete, som kräver mera rörlighet, ty sedan sitt fall för ett par år sedan, då han bröt sin höft, har han haft mycket begränsad förmåga att förflytta sig.

*

Vi ha nu både goss- och flickskolorna i gång här och i Ishih, och på båda ställena är det kineserna, som sköta undervisningen och så gott som hela administrationen och hushållet. Det är ju mycket bättre än att vi utlänningar hålla på och styra med detaljer, som vi i alla fall alltid få svårt att utföra, så att de bli riktigt tillfredsställande från någon synpunkt.

Det är glädjande, att våra skolor ha gott namn om sig även i kretsar, som annars ej se det goda i kristendomen. Så har t. ex. en grupp elever i statens manliga seminarium ombett vår skolkock att sköta deras hushåll, vilket de själva stå för, ty de ha kommit underfund med, att eleverna i vår skola få bättre mat för mindre avgift än vad de ge. Samma är förhållandet med en grupp av flickor i statens kvinnliga seminarium. Där ha de engagerat en f. d. kock från vår skola, och vid förra terminens slut fick han en extra present på några dollar, ty de hade i alla fall sparat pengar och fått bättre mat än vanligt. Han ville säga upp sin plats för nästkommande termin, men de ville på inga villkor släppa honom, ty de kände, att de kunde lita på honom och anförtro sina inköp åt honom utan fara att bli lurade på priser eller varornas kvalitet eller kvantitet. Man glädes åt varje sådant vittnesbörd om evangelii kraft.

Utom bidragen till skolverksamheten hålla de nu här på att samla in medel för landsbygdens evangelisation. Det är dels den från Lingpao hitkallade biträdande evangelistens lön, och dels kostnaden för tältets uppsättande, värmning och transportering från plats till plats, som de samla för.

Det var vid ett »stormöte», när bidragen för det framför liggande arbetet skulle upptagas. Ledarna hade tämligen klart för sig, vad var och en kunde komma ut med, och nämnde så summor och frågade, vilka som ville låta skriva sig för den ena eller den andra. Det var en man där, som hängde för mycket fast vid sina ägodelar, och när den högsta summan antagits av några, och ordföranden slutligen vände sig till honom, så sade han, att han ej hade råd. Vid nästa mindre summa likaså, och ännu en gång likaså. Då var det någon, som varnade honom, och sade: »Du skall inte söka undanhålla Herren det, som honom tillkommer, ty det torde hända, att han tar ut det på annat sätt, om han ej får det, så som han vill. Du har flera kreatur därhemma bundna vid din krubba. Tänk om Herren skulle komma och kräva ett av dem! Om han skulle komma och taga ifrån dig din vita häst!» — Han satt fortfarande oberörd och gick hem från mötet utan att ha gjort upp sin sak. När han kom hem, var hästen borta. Det blev till varning för honom, och kort därpå fick en, som var med, anledning att tala om händelsen vid ett annat möte, där det var fråga om liknande fördelning av utgifterna, fastän de där började med de minsta bidragen och sedan fördelade det, som fattedes, på de mest bärkraftiga.

Berättelsen hade den verkan, att en, som först vägrade taga sin del, efter hemkomsten, när han såg sina kreatur, drevs att sända in fullt bidrag. Samme man har dock ånyo ånyo gripits av girighetsanden, och han har trots sitt välstånd förbjudit sin son att å faderns vägnar åtaga sig några förbindelser för församlingen. När han sålunda bundit sonens handlingsfrihet, gick han hem från mötet, ty han »hade ej tid» att stanna till slut, och följande morgon befans det att hans bästa mulåsna blivit bortstulen under natten. Detta har blivit till en väckelse för andra, men själv synes han mer och mer förhärdad, och vi undra, vilka medel Herren skall få tillgripa för att få honom loss. —

I ett helt annat distrikt var det en tids

bibelstudium för de kristna, och så många, som kunde, samlades på en utstation. En burgen man kände sig dock oförmögen att komma med, ty han »måste vara hemma och sköta om boskapen»; de hade ett par oxar. Om ett par dagar kom han emellertid tillbaka helt ödmjuk. Ledaren av bibelkursen hade sagt: »Akta dig! Det skulle kunna hända, att Herren Gud gör dig lös från det, som hindrar, på strängare sätt, om du ej låter lösgöras dig med mildhet.» När han kom hem, fann han båda oxarne döda i boskapspesten, och nu var han utan hinder att komma till bibelkursen. Den läxan verkade, och han gick dit, fri i mer än blott yttre hänseende.

Det är gott, att Herren själv kan taga vid, när vi stå rådlösa och oförmögna att göra något att få kristendomen omsatt i handling. Hängde det på oss, så vore det allt bra hopplöst, men det är än i dag Herren Gud, som skall bekräfta ordet, med ty åtföljande tecken, vare sig de för oss synas som under eller ej.

Carl F. Blom.

Utdrag ur brev från Dagny-Edla Bergling.

Jag har läst så härligt idag i 2 Krön. 25: 8: »Grip verket an, ga frimodigt i striden. — — — ty Gud förmår både att hjälpa och att stjälpa.» — Jag tyckte det var sa härligt det löftet att fa ga frimodigt i striden. — Jag längtar verkligen att få taga itu med lite mera arbete, direkt missionsarbete.

Vi hava nu varit något över en vecka i Yuncheng och längta att få komma över snart. Det är måndag, och om söndag hava de stormöte även i Hoyang. Far reste över först. Mor behövde vila, men hon längtar så att fa resa över.

Under vår färd hit, sag allt så stilla och lugnt ut. Folk var ute pa sina akrar och skar säd, plockade bomull, och andra vattnade sina fält. Det var mer här neråt landet det var så torrt. Inga bilar sågo vi annat än Mr. Briscoes bil, som vi själva fingo fara med 4 timmar en dag. Han tog oss da 140 km. närmare målet. Genom det sluppo vi nästan tre hela dagars färd i rickshaws. Vi foro bilvägen hela tiden. Den är så slät och fin. Berg och backar finns det naturligtvis. Det var mycken trafik där på bilvägen. Fullt med rickshaws i vilka man antingen drog folk eller gods samt en massa cyklister. Vi tyckte det var trevligt se sa mycket folk. Först idag hörde vi, att rövarna, som drivits över från Shensi-sidan, nu begagnar sig av detta fär-

Fröken Dagny-Edla Bergling.

demedel. De fara omkring pa cyklar och äro så beväpnade, att när de röva folk, kunna ej dessa klara sig mot dem. Farbror Carl Blom sade nyss, att det var tre rövare som hade tagit fran några deras saker. Dessa hade fått ut 20 soldater från staden, men när de kommo kunde de ej taga rövarna, därför att dessa voro bättre beväpnade än de 20 voro, sa de sprungo in i staden igen.

Dagny-Edla Bergling.

HSIAO CHI SIEN.

(Markus.)

»*Allt* eller *intet*», ville jag skriva över detta liv. Då han i sin mandoms kraft tjänade avgudar, var det av helt hjärta. Den 1:sta och 15:de varje månad besökte han templen, brände rökelse och vaxljus, läste långa böner och bugade sig djupt för de gudar, om vilka profeten säger: »De hava ögon och se *icke*, de hava öron och höra *icke*. De, som gjort dem, skola bliva dem lika, ja, alla som förtrösta på dem.» Hemma åt han torrt ris med grönsaker, stekta i växtolja, för att behaga gudarna. Hustrun fick gå ensam till byns gästabud, som mannen ej kunde deltaga i, emedan förorenande köttmat serverades. Flitigt måste de båda arbeta för att försörja sin familj. Långt före daggryningen hördes ljudet av kvarnen, som krossade bönorna, och flitiga händer formade av massan små ostar, som såldes till frukostmat åt grannarna.

En dag kom bud ifrån den gamle fadern: »Här förkunnas en ny lära. 2 utländska damer äro gäster i mitt hus. Kom för att lyssna.» — På den bestämda dagen sågs han på väg till den ort, där de första strålarna av det sanna ljuset trängde in i hans själ. Följande söndag förnyades besöket, och den gången vaknade en hunger och törst efter mer. Han läste i faderns bibel, då de övriga i huset gingo till sängs, och han läste och grät, då de stego upp till dagens arbete. Vad var det han läste? »Ingen rättfärdig finnes, icke en. Ingen förståndig finnes — ingen finnes, som gör gott; det finnes icke en enda.» — »Intet kött skall av lagens gärningar vara rättfärdigat *inför Honom*.» Det var förödmjukande för den, som samlat sig rättfärdighet under åratal. Men då han fick vägledning, gick ett nytt ljus upp i hans själ: Kristus — *Hans* rättfärdighet, *Han*, boende i ett människohjärta. Han drack in sanningen, som den törstige dricker. Då han några dagar senare gick hem, var han en ny skapelse i Kristus Jesus. Hans första handling var att bränna avguden, och hustrun asag med förskräckelse hans förfaringssätt.

Fem år senare blev han anställd som boksäljare i Yungsin. Men det var något, som tryckte honom. Han besökte ofta hemmet och tycktes allt mer nedstämd efter varje besök. Slutligen sade upp sin tjänst. Man var bedrövad att låta honom gå, ty han hade varit trogen på sin post. Efter ett par månader kom han tillbaka. »Nu kan jag börja mitt arbete igen, om Ni önskar», sade han. »Gud har givit mig en liten son, och nu kan jag lugnt lämna min hustru.» — Det var denna tilldragelse, som föranledde att giva honom namnet »Markus», som han själv är omedveten om. Han hade handlat som Markus i Apg. 13:13 och blev liksom denne sedan *mycket nyttig*, 2 Tim. 4:11. Denna gang ombads han att hämta familjen med, och Markus' okuvliga hemlängtan blev botad för alltid.

Han har fortsatt sitt arbete 20 år. Under tidigare år var han ofta ute på långa boksäljningsfärder. Då han var hemma, satt han vid porten med sina evangelier. Förbigående blevo inbjudna att sitta ned och samtala. Lördag f. m. sågs Markus med sin bokväska på väg till nagon utstation, där han ledde mötet på söndagen. Stundom stannade han och besökte de kristna på landet. De hade i honom en trogen värd, då de besökte mötena i Yungsin. Da Markus' krafter begynte avtaga, ställde han själv sina färder i enlighet därmed. Oftast gick han ut på morgonen, satte sig någonstädes vid vägen, där trafiken var livlig. Här bredde han ut sina böcker, hängde upp en sång eller ett bibelspråk och talade och sjöng för den, som ville höra. Tusende infall och frågor fick han besvara; mången försmädelse bar han med glädje »för det namnets skull». Ödmjuk, tålig och stilla stod han där och talade med hög och låg. Liksom han i ungdomen hade tjänat av helt hjärta, så gjorde han det nu. Han har ingen högre önskan än att tjäna sin Mästare och förhärliga Honom.

»De förståndiga skola då lysa såsom

fästet lyser, och de som hava fört många till rättfärdighet, sasom stjärnor alltid och evinnerligen.» (Dan. 12: 3.)

(Ur Evangeliskt Vittne-börd.)

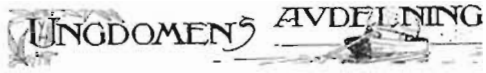

Den adertonde.

Lilla Sigrid, som trodde på och älskade Herren Jesus, var en gang med sin far på ett missionsmöte. Med spänd uppmärksamhet lysnade hon till beskrivningen på hedningarnas nöd och elände. Plötsligt såg fadern henne gömma ansiktet i händerna, medan tårarna runno från hennes ögon.

När de kommo hem, sade hon:

»Pappa, kan jag icke göra något för de stackars hedningarna?»

»Du är ju så liten», svarade fadern, »du får nog vänta. Du har väl inte något att giva?»

»Mamma ger mig en tioöring i veckan, kan jag inte få ge den», frågade Sigrid.

»Det får du visst göra. Jag skall ge dig en sparbössa i morgon att förvara tioöringarna i.»

Da fadern följande dag kom hem, hade han med sig en liten sparbössa. Sigrids glädje var stor, då hon i den fick nedlägga den första tioöringen.

Några månader senare sjuknade Sigrid i en svår feber och dog. En tid efter hennes död gick fadern till ordföranden i missionsföreningen med sparbössan samt berättade, huru det förhöll sig med den.

»Jag har inte kunnat öppna den», sade han med tårar i ögonen. »Vill ni göra det! Det skall finnas sjutton tioöringar däri.»

Då sparbössan öppnades fanns där emellertid aderton små silverslantar i den. Fadern blev helt förvånad och kunde ej förstå, varifrån den adertonde kommit. Ännu en gang räknade han över veckorna, som förflutit sedan den där missionsstunden, som han aldrig kunde glömma. Men nej, han hade ej misstagit sig, det var blott sjutton veckor sedan dess.

Då han kom hem, berättade han för sin hustru om saken och frågade henne, om hon visste något angående den adertonde slanten.

»Ja visst», svarade hon. »Dagen innan vår lilla Sigrid dog, kom vår grannfru in, och då hon såg, att flickan led av törst, gav hon mig tio öre att köpa en apelsin för. Då hon gått, sade Sigrid till mig: 'Nog vore det gott med en apelsin, men vet mamma, det skulle vara ändå roligare att få lägga slanten i min sparbössa'. Jag bar sparbössan till henne, och med ett glatt leende och darrande hand släppte hon ned penningen. Det var det sista hon talade och gjorde. Du minns, att hon sedan föll i en dvala, som hon ej mera vaknade ur.»

Det var den adertonde tioöringen.

(Ur Barnens Missionstidning.)

Insänd litteratur.

Julstjärnan 28:de årg. Jultidning för ung och gammal. Utgiven av Axel E. Peterson. Julstjärnans Förlag, Kungsgatan 38, Göteborg. Pris kr. 1: 10.

Julstjärnan brukar vara en jultidning, som såväl i fråga om utstyrsel som innehåll intar en bedersplats bland våra jultidningar. Den bävdar även i år denna sin ställning. Ur det rika innehållet torde för missionsvänner särskilt böra framhållas fru Anna Petersons artikel: Den heliga Ganges. Sällan har någon artikel så gripit undertecknad som denna eller så kraftigt betonat och gripande skildrat hedendomens mörker. Synnerligen vackra bilder illustrera denna fru Petersons artikel såväl som de övriga och jultidningen är värd en mycket stor spridning.

M. L.

Vinterny 1928. Redaktör Oskar Terning. Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm. Pris kr. 1: 75.

En vacker och innehållsrik jultidning. Bland artiklarna torde »Ur vår andliga sångskatt»

för många äga ett särskilt intresse, men författarenamn sådana som Carl Boberg, E. Melander, Frank Mangs m. fl. borga för att jultidningen dessutom bjuder på mycket annat av intresse.

M. L.

Hem, Hem. Redaktör Joh. Gustafsson, Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm. Pris kr. 1:10.

Synnerligen vacker och tilltalande utstyrsel. Omväxlande och intressant innehåll.

M. L.

Kring Granen och Brasan. 40:de årg. Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm. Pris 55 öre.

Vacker och tilltalande. Rekommenderas varmt.

M. L.

Barnens Jul. Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm. Pris 40 öre.

Låt denna jultidning bidraga till att göra barnens jul en god jul!

M. L.

Barnens Julafton. Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm. Pris 35 öre.

Innehåller bl. a. vackra illustrationer i glada färger och därjämte åtskilligt annat »smått och gott».

M. L.

Missionshandbok med almanack för 1929. Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm.

Innehåller värdefulla upplysningar ej blott om Sv. Missionsförbundet utan även om övriga svenska missionssällskap och har dessutom plats för anteckningar både med de olika dagarna och i form av kassabok.

M. L.

Genom Vildmarker och Sagoländer. Från Kaschgar till Jerusalem av John Törnqvist. Svenska Missionsförbundets Förlag. Stockholm, 1928. 520 sid. Pris häft. 6:50, klotb. 8:—, halvfr. 9:50.

En synnerligen intressant reseskildring med verkligt spännande upplevelser. Författaren låter oss i ord och bild följa sig på sin äventyrliga färd över Himalajas högsta bergspass från Ost-Turkestan till Indien och vidare genom Egypten och Palestina.

Sådana skildringar av så växlande natur och folkliv, som denna bok företer, giva läsaren rik behållning. Outplånliga intryck givas, intryck som väcka till tacksamhet mot Gud för vad han givit oss i älskat fosterland, men de väcka också känsla av ansvar inför dem, som i djupaste mening leva sitt liv på livets skuggsidor.

Boken är egentligen ej en skildring av missionsverksamheten ibland de folk, som här beskrivas, men vi påminnas ständigt om denna verksamhet, och den läsare, som ej är alldeles främmande för missionen kan ej annat än väckas till förnyat missionsintresse.

Boken är värd en vidsträckt spridning.

E. F.

Världsmissionens Nutidsläge. Av G. W. Lindeberg. Teol. dr., Docent vid Lunds universitet. Svenska Missionsförbundets Förlag. Stockholm 1927. 188 sid. Pris 4:—.

En bok, som varje missionsvän bör äga och noga studera. I den närvarande tiden, då missionen över hela linjen inträtt i ett nytt skede, som tillika har antagit en mycket kritisk karaktär, är det av största vikt att förskaffa sig en klar insikt i missionsverksamhetens verkliga läge för att kunna möta de krav Herren nu ställer på sin församling. Författarens grundliga insikt i alla de missionsproblem, som nu föreligga, hans mogna och sunda omdöme och hans förmåga att giva klar och tydlig vägledning ifråga om missionsproblemens lösning göra, att denna nu så aktuella bok blir synnerligen värdefull.

E. F.

Hans Stjärna i Östern.

S. M. K:s ill.missionskalender, 25:e årgången.

Pris häftad kr. 1:75; kart. kr. 2:25 och klotb. 3:25. Vid köp av minst 5 ex. under en adress 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

Rekvireras från Svenska Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, Stockholm.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under nov. 1928.

Allmänna missionsmedel.

1561. Koll. i Mariestad 30/10 11: 25
1562. »2 Tim. 1: 7—10» 2,000: —
1563. Koll. i Böle 10: —
1564. K. F. U. K:s Centralförening, gm. K. M. A., till Maria Björklunds underh. 50: —
1565. Solberga och Wijs arbetsförening. 25: —
1566. Överste H. Dillners sista sparbössa 16: —
1567. K. L., Kristdala 15: —
1568. H. och A. N., Kimstad. 10: —
1569. E. F., d:o 15: —
1570. »För Jesus» 50: —
1571. »Onämnd» 200: —
1572. »Missionsmedel från Dalom» 15: —
1573. A. B., gm G. H., Undersåker 5: —
1574. S. N., Malmö 25: —
1575. »Annie» 10: —
1576. Torsås kyrkl. missionssyförening 100: —
1577. »Tionde enl. Herrens bud» 15: —
1578. Koll. i missionshuset d. 31/10 1928. Smögen 21: 04
1579. E. J., Boden, till J. Aspbergs underhåll 100: —
1580. Offerkuvert, gm d:o 15: —
1583. H. H., Brötjemark 4: —
1584. K. F. U. M:s mellersta distrikt, till M. Ringbergs underh. 750: —
1585. D. L., Piteå 5: —
1586. C. M., Ystad 20: —
1587. Koll. på »Libanon», Gbg, 2/11, resebidrag 25: —
1588. Koll. i Arvidsjaur vid missionär Bergquists besök 16: 50
1589. G. K., Björköby 20: —
1590. Väuner vid Flisby, »inför minnet av Överste H. Dillner, samt på offerdagen», gm G. B. 25: —
1591. Föreningen K. K. i Vänersborg 200: —
1592. Patienter på Kroppefjälls Sanatorium, gm E. W., Dals Rostock 10: —
1593. Koll. i Ubbyn, gm J. A. 20: —
1594. J. F., Högsjö, »till minne av fru Ida Falk, född Flodman» 100: —
1595. Från en syförening i Johannes 4: —
1596. »Onämnd» 15: —
1597. O. N., Slagarp 25: —
1601. Högarps mfg, årsbidrag 20: —
1602. Naglarps mfg 65: —
1603. Koll. i Eksjö 5/11 vid Elise Rudvalls och Carl J. Bergquists avskedsbesök 91: —
1604. Svarta missionsförsamling 10: —
1605. Missionsv. i Grebo, till missonärernas utresor, gm A. L. 20: —
1606. »Blanka pengar och ettöringar i Herrens Jesu välsignade namn, av O. och H. K., Lund» 8: 35
1607. H. H., Jämserum, till Anna Eriksons underh. 40: —
1608. »Senapskornet», Lidköping, till O. och G. Carléns underh. 75: —
1612. Ps. 103: 2—4 25: —
1613. P. A. E., gm Sv. Alliansmissionen, Jönköping 10: —
1614. M. L., gm H. A., Flisby 5: —
1615. J. och K. B., Tranås, för »ett missionsäppelträd» 30: —
1618. F. H., Duvbo, »tionde» 12: —
1619. A. L., Sthlm 100: —
1620. Från insamlingen vid Månstorps missionsförenings skörde- och offerfest 25: —
1621. »Missionsvän», B—fors 150: —
1623. Ps. 103 25: —
1624. Kramfors Luth. Mfg 26: —
1625. M. H., gm A. N., Kramfors 5: —
1628. H. G., Gbg 10: —
1629. Matt. 18: 20, till R. Anderssons underh. 200: —
1631. Koll. vid Elna Lenells föredrag på missionsafton i Västansjö skola 7/11 16: 30
1632. Av skolbarnen i d:o 2: —
1633. Koll. vid d:o i Skärsjö missionshus 8/1 10: —
1634. D:o vid d:o i Romme missionshus 9/11 8: 95
1635. E. och G. N., Vretstorp 100: —
1636. Boda S:a missionsförsamling. 12:
1637. S. J. S. 300: —
1638. Koll. i Gärdsta missionshus vid H. Wangs besök 11: 20
1639. D:o i Gåje, Arvesund, vid d:o 11: 60
1640. Resebidrag fr. H. P., till H. W. 5:
1641. D:o fr. vänner i Håkansta, till d:o 5:
1642. Från missionsförsäljn. i d:o gm d:o 10: —
1643. Fr. missionsstund i Fagerdal, gm d:o 19: —
1644. Fr. missionsstund i Sikås, gm d:o 18: 20
1645. Fr. missionsstund i Rossbol 4: 50
1646. »Fyllnad» 8: 75
1647. Kimstads kyrkl. syförening 100: —
1648. P. K. P., Nyköping 25: —
1649. Falköpings syförening 100: —
1650. Simtuna syförening 150: —
1651. I. L., gm A. H., Fjärdhundra 10: —
1652. Ölmstads mfg 75: —
1653. Ölmstads norra arbetsförening 75: —
1654. Koll. på symöte i Borlänge, gm E. L. 6: 60
1655. Onämnd, sparb.-medel, gm d:o 15: —
1656. O. M., Orrviken 7: 83
1657. Försåld gåva av C. N., gm A. B., Skellefteå 30: —
1658. A. L., offerkuvert, gm d:o 10: —
1659. N. S., till E. Sjöströms underh., gm d:o 10: —
1660. »Ett litet överskott», gm d:o 5: —
1662. »Onämnd» 1,000: —
1663. Kollekter i Umeå och Sofiehem 30/9 och 1/10 18: 75
1664. Koll. i Piteå 11/10 28: —
1665. D. K., Kågo 5: —
1666. F. F., Sundsvall 10: —
1667. E. & B. G., Skellefteå 15: —
1668. Koll. i Gryeksbo vid Elna Lenells och Ester Bergs besök 4/11 53: 46
1669. Kinakretsen, Gbg 445: —
1670. Adelövs syförening 100: —
1671. K. F. U. K., Jkpg 15: —
1673. K. G., Stblm 20: —
1674. Syföreningarnas för S. M. K., Sthlm, försäljning d. 20 nov., därav för E. Sjöströms underh. 70: —. Netto 5,001: 69
1675. Bjurbäcks missionsförsamling 25: —
1676. Kinagruppen i Gbgs K. F. U. K., bidrag t. Lisa Gustafssons underh. 850: —
1677. Skellefteå landsförsamling 200: —
1678. L. E. P., Ödeshög 100: —
1679. Koll. i Örberga gm D. J. Arnerud 13: 05
1680. Koll. i Vadstena, gm K. S. 30: 40
1681. Sparb.-medel fr. Vadstena 10: —
1682. Koll. i Masthuggskyrkan, Gbg, gm G. K. 25: 16
1683. D:o på »Libanon», Gbg 21: —
1684. A. N., Gbg. 5: —
1685. Kinakretsen, Gbg. 25:
1687. Barkeryds arbetsförening 100: —
1688. Tenhultskretsen av Rogberga Kristl. Ungd.-förening 50: —
1689. Koll. i Svanshals, gm K. W. 11: 76
1690. Kyrkl. syföreningen i d:o 30: —
1691. Koll. i Grytgöl, gm A. C. 26: —
1692. Erstorps mfg 21: —
1693. Koll i Vånga 28: —
1694. Vid Kinaafton i Värna, gm M. L. 13: 10
1695. Koll. i Atvidaberg 5: —
1696. D:o i Hägerstad, gm L. F. 12: 70
1697. L. F., d:o 50: —
1698. A. P., Rök 10: —
1699. Koll. i Tjurtorp, Rök, gm G. H. 5: —
1700. »Ankans skärv», gm d:o 10: —
1701. A. P., d:o 10: —
1702. J. S., Lindesås, reseb. 6: 50

1703. Koll. i Vireda, gm W. R. 7: —
1704. Koll. i Flisby, gm E. B. 14: 30
1705. En avskedsgåva till Kina fr. A. C., Vena» 500: —
1706. »En blomma vid kyrkoh. Aug. Carlstedts bår 10: —
1707. »Onämnd» 10: —
1708. N. H. H., Hultsfred 10: —
1709. »Kinavän, Hvetlanda, till missionärernas utresor» 100: —
1710. Koll. i Bankeryd 18/11, gm M. B. 5: 54
1714. Ekenäs syförening, sparb.-medel 39: 25
1715. Medel vid missionsauktion i Lund 23/11 vid missionär och fru Andersons besök, gm G. S. 200: 30
1716. Korsvägens mfg 15: —
1717. Skärstads Norra Missionsförening 75: —
1718. Koll. vid Kinamöte i Örebro, gm S. J. 257: 38
1719. K. E., G:a Uppsala 25: —
1722. Koll. vid missionär och fru Andersons besök i Snärestad, gm R. L. 18: —
1723. G. S., Lidköping 9: 41
1724. Koll. vid ungdomens bönestund i Grebo 19/11 13: —
1725. E. Ö., Sthlm 10: —
1726. D. U. F. i Westmark 30: —
1727. A. J., Alingsås, sparb.-medel 60: —
1728. L. W., Malmö, tackoffer till Ifferen av d. 21/11 40: —
1729. »N. C.» 50: —
1730. Malmbäcks mfg 25: —

Kr. 16,000: 82

S. M. K:s Penslonsfond

1627. Syfören. n:r 2, Sthlm, 67: 10
1630. 2 Mos. 35: 5 50: —

Kr. 117: 10

Särskilda ändamål.

1581. N. L., Norrtelje, till M. Ringberg, att anv. efter gottf. 200: —
1582. S. S., Sthlm, till M. Ringberg, för underh. av lärare i Miechih 110: —
1593. E. S., Ljungby, till Ingeborg Ackzell för barn- och kvinnoarbetet 200: —
1599. Syfören. N:o 1. Sthlm. till underh. för bibelkvinnor i Honanfu 81: 45
1600. A. Ö. och C. N. till Barnh. i Sinan, gm Ch. N., Gbg 50: —
1609. B. J., Mariestad, »födelsedagsblommor», till Carléns att användas efter gottfinnande 30: —
1610. B. S., Figeholm, till Maria Petterson, att anv. efter gottf. 10: —
1611. »I st. för blommor på årsdagen från en vän, till d:o» 40: —
1616. »Söndagsägg fr. I. J.», gm A. D., Kristdala, till Minnie Nicholson, att anv. efter gottf. 5: —
1617. »Födelsedagsgåva» fr. A. D., till d:o 5: —
1622. Söndagsskolan i N. Skärstad, till en gosse hos Axel Hahne, gm O. A., Siringe 50: —
1626. J. A. M., för två evang:s underh. 200: —
1661. Sparb.-medel fr. Sättra, till Barnh. i Sinan 79: 71
1672. J. B., Sthlm, till Maria Pettersson för Barnh. i Sinan 50: —
1686. A. B. till C. Blom, att anv. enligt överenskommelse. 50: —
1711. Vesta och Hjortsberga syförening, till Maria Nylin, att användas efter gottfinnande 50: —
1712. »Den äldre syföreningen i Norra Skärstad, t. evang. »Gylleustjärna» 100: —
1713. D:o till en skolgosses underh. 50: —
1720. A. O., Norrhult, till Maria Nylin, att anv. efter gottf. 25: —
1721. M. H., Björnö, till Maria Pettersson, att anv. efter gottf. 20: —

Kr. 1,397: 16

Allmänna missionsmedel	16,000: 82
S. M. K:s Penslonsfond	117: 10
Särskilda ändamål	1,397: 16
Summa under nov. månad 1928 Kr.	17,515: 08

Med varmt tack till varje givare!

»Så tacka vi dig nu, vår Gud, och lova ditt härliga namn.» 1 Krön. 29: 13.

Vittnesbörd om missionen.

Guvernören över Brittiska Nya Guinea har fällt följande yttrande om missionen: »Vi tro att det är säkrare för en obeväpnad vit man att fara igenom landet här nattetid, än det skulle vara att passera vissa landsdelar i de kristna länderna. Detta är till stor del en frukt av missionsarbetet. Den skuld i vilken regeringen står till missionen är vida större än den summa, som densamma i form av skatter efterskänker åt densamma.»

Den förutvarande guvernören sade: »Regeringen står i skuld till missionen. Vore det icke för de små vita husen, som äro strödda längs kusten och i vilka missionärerna bo, skulle det vara en nödvändighet att fördubbla, ja, fyrdubbla polisväsendet.

För varje penny som gives åt missionsarbetet sparar regeringen ett pund sterling, alldenstund missionsarbetets frukter äro fred, ordning och laglydnad.»

*Det har träffande sagts, att Paulus hade blott två data i sin almanacka: "**I dag**" och "**den dagen**".*

*Det är, som ville han säga: "**I dag**" skall jag använda varje ögonblick till att tjäna och tillbedja min Frälsare. Och för "**den dagen**", räkenskapsdagen, Jesu uppenbarelses dag, skola alla mina krafter sättas in.*

*Må också **vi** leva "i dag" i ljuset av "den dagen".*

(Sanningsvittnet.)

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Prenumerationsanmälan.

Missionstidningen

SINIMS LAND

anmäler härmed sin 34:e årgång.

Missionstidningen Sinims Land, organ för Svenska Missionen i Kina, utkommer vill Gud även under år 1929 enligt samma plan som under föregående år. Ansvarig utgivare är missionsdirektor Erik Folke, varjämte missionssekreterare Martin Lindén m. fl. medverka vid tidningens redigering.

Sinims Land utkommer under årets lopp med 20 nummer samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev från Kina, meddelanden från hemarbetet, uppsatser särskilt avsedda för barn och ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran. Från olika håll har red. haft glädjen mottaga vittnesbörd om att vår tidning fått vara till uppmuntran och välsignelse. Vi bedja att härmed få uttala ett varmt tack härför såväl som för allt det kärleksfulla intresse för Sinims Land, vilken på olika sätt tagit sig uttryck. Särskilt beder red. att till prenumerantsamlarna få uttala ett vördsamt och hjärtligt tack för deras uthålliga och osjälviska arbete för tidningens spridning.

Då nu årsskiftet närmar sig, ville red. dessutom till envar av tidningens vänner rikta en innerlig vädjan om hjälp med anskaffandet av nya prenumeranter. Tidningen behöver så väl det ökade ekonomiska stöd, som varje ny prenumerant tillför den. Men dessutom kan och bör en ännu högre synpunkt anläggas på arbetet med att samla prenumeranter. Denna kan uttryckas så: ju fler nya prenumeranter, desto fler vänner till missionen och förebedjare för densamma. Och ju fler förebedjare desto större segrar i hela det arbete, för vilket Sinims Land vill vara ett organ. Må då tidningens vänner själva med ny frimodighet gripa sig an med arbetet för att samla prenumeranter och må de bedja Herren mana fram och giva Sinims Land många nya verksamma vänner.

Slutligen bedja vi också få anbefalla Sinims Lands redaktion åt vännernas hågkomst i förbön. Red. känner djupt behovet av Guds nådefulla bistånd och välsignelse, och denna gives, det veta vi, såsom svar på bön.

Tidningen kostar: helt år kr. 2:25, 3 kvartal kr. 1:75, halvår kr. 1:25, 1 kvartal kr. 0:90. Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2:75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla mot insändande till exp. av postens kvittenser kr. 2:25 för varje 6-tal ex., men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

Redaktionen.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Se, Han kommer! — Himmelriket är nära. — † Professor A. Kolmodin. — Försäljningen i Stockholm för S. M. K. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Hsia Chi Sien. — Ungdomens avdelning. — Insänd litteratur. — Redovisning. — Prenumerationsanmälan.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1928.

N:r 20. ÅRG. 33. 20 DECEMBER 1928. PREN.-PRIS 2:25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Efter en tavla av M. Stäter.

Änglarnes glädje.

Jultankar 1928.

Gal. 4:4.

Se, natten så ljus! Hör, det sjunger i skyn!
Det sjunger till himmelens ära.
Och skådar jag upp, mig möter en syn
Av himmelska härar, som bära
Till jorden ett budskap så underbart stort;
Tillförene aldrig det heller var sport:
Nu Kristus den väntade kommen.

Artusende löftet, förkunnat en gång
I Eden för Adam och Eva,
Det står ju så fast, men tiden blir lång;
Ej under, om människor bäva
I fruktan och hopp. Dock tron håller ut
På löftet av Gud som ett evigt beslut.
Han håller, vad en gång han lovat.

Så glädjeas I himlar, dig fröjda du jord,
En Frälsare född är för alla!
Nu änglarnas jubel, heliga ord
Hörs ned omkring Betlehem skalla.
I krubban man lagt Guds enfödde Son,
Kom människobarn, om ock långt härifrån,
Guds heliga under beprisa!

Som alltid har varit, så var även då:
Det är ju de ringare givet
Att mera än andra få Herren förstå
Och trygga sig till, vad är skrivet.
Här Simeon, Hanna, herdar med fler,
De lova sin Gud, i jubel tillber.
Var finnes en glädje som denna?

Bland alla de under, som Herren har gjort,
Det största ej finner sin like.
Ett syndafall svårt från Eden är sport,
Då vägen blev stängd till Guds rike.
Vad är det då mer, vi ännu få se?
Otaliga synder, stora här ske.
O, mänska, hur djupt du är fallen!

Din hemlighet, Gud, jag här icke förstår,
Hur mänskan du nu kan förskona.
Här stannar förstånd, ej tanke förmår
Att fatta, hur mig du kan sona.
Men går jag till krubban, ser jag det barn,
Mig kan förlossa ur syndernas garn,
Då ser jag bland under det största.

Väl må vi nu fröjdas bad' stora och små
För julens osägliga gåva!
Envar här bjudes den gåvan att få,
Och himlarna evigt hörs lova.
Nu är fullbordat: »Han, kvinnones säd,
Skall ormen förtrampa», vill du bli med
Att julgåvans under besjunga?

Din harpa till lov stäm i julkvällens ljus!
Din sång skall ditt hjärta uppvärma.
Du skola ock alla uti ditt hus
Varandra i endräkt sig närma.
Så skall da i hem med julfrid bekränt
Förnimmas ett liv i kärlek så skönt;
En fläkt ntav himmelens gåva.

ERIK HELANDER.

EDER ÄR FÖDD FRÄLSAREN.

Det stora undret har skett. Messias, Guds smorde, som fäderna väntade efter, har kommit till oss här i syndens värld. Och han kom full med nåd och sanning. Han kom visserligen i så stor ringhet, att profeten, som i anden fick skåda hans dag, utbrister: »Han hade ingen gestalt eller fägring, när vi sågo på honom kunde hans utseende ej behaga oss.» Och dock var han härlig, underbart härlig för alla, som längtade efter förlossning. Därför lyder lärjungarnes vittnesbörd om honom så: Vi sågo hans härlighet, vi sågo likasom en enfödd Sons härlighet.

Nu i juletid vill Guds Ande komma och ånyo tala till våra hjärtan om detta stora under, om honom, som säger till dig: Jag måste i allt bliva bröderna lik. Du behöver en sådan Frälsare. Och därför kommer jag nu som din broder till Dig. Du skall finna, att jag är din barmhärtige överstepräst, som kan hava medlidande med dina svagheter, som förstår dig så, som ingen annan, och som kan hjälpa dig så, som ingen annan, en frälsare, som har makt och vilja att förlåta dig alla dina överträdelser, rena dig från alla dina synder, rädda dig från allt ont verk och frälsa dig till sitt himmelska rike.

Och nu väntar Herren, att vi i likhet med herdarne skynda till honom för att se, se djupare in i denna hemligheternas hemlighet: Guds Son en människoson, Guds Son utgiven för syndare, Guds Son bärande vår skuld, Guds Son syndares Frälsare. Vi se ej blott barnet i krubban, utan vi få se ännu längre. Vi få följa honom på hans väg härnere på jorden. Vi få se honom, hur han bar våra sjukdomar, tog sig an oss i våra sorger, delade vår jordiska lott i allt. Vi få följa honom de sista stegen på hans smärteväg till Getsemane och Golgata, men vi få också se honom i hans uppståndelse och himmelsfärd.

Att så få se honom på nytt, det är högtid. Får han på detta sätt giva oss en ny syn på sig själv, skall även i våra hjärtan födas lovsång såsom hos herdarne. Att få se Jesus ger verklig glädje och förblivande glädje. I den glädjen är intet samvetsaggets galla blandad. Den glädjen kan ej störas av någon människa eller av några mötande omständigheter. Den glädjen är fullkomlig.

Herren väntar också av oss, att vi skola i vårt hjärta gömma och djupt begrunda, vad vi få se hos Jesus. Jesus såsom Guds gåva till oss är så djup och så rik, att vi ej på en gång kunna fatta honom. Vi behöva vara mycket allena med honom för att lära känna honom. Därför behöva vi stillhet. För Maria, Jesu moder, var den första julen en sådan tid, då hon slöt sig ensam med sin Gud för att få ro till att begrunda den underbara gåva, hon fått. För oss blir det emellertid tyvärr alltför liten tid övrig till stilla begrundande, särskilt under högtider. Vi behöva lära av Maria. Den evangeliska berättelsen visar oss, att Maria sedan alltid gömde och begrundade Jesu ord och gärningar i sitt hjärta. Sålunda lärde hon känna Jesus, och att känna Jesus, det är evigt liv.

Gömma och begrunda. Vilken för-

mån att få vara upptagen med himmelska, heliga ting, än mer att få sitta vid hans fötter och lära av honom själv, som är mild och ödmjuk av hjärtat, och att få äga honom i hans kärlek och nåd! Det är den goda delen, som aldrig skall tagas ifrån oss.

Den, vars ögon blivit öppnade till att se och vars hjärta blivit fylld av salig förundran, kan sedan ej annat än sjunka ned vid Jesu fötter i tillbedjan. Under tillbedjan få vi erfara, vad det innebär att bli välsignad med all andlig välsignelse i det himmelska i Kristus Jesus. Genom tillbedjan blir vårt ökenliv förvandlat till ett himmelskt liv.

Får vårt högtidsfirande himmelsk karaktär, skall det ock hjälpa oss att i likhet med de vise från Österlandet öppna våra förråd och frambära våra skänker åt vår Frälsare. Han längtar efter sådana uttryck för vår kärlek. Han har, våga vi nästan säga, gjort sig beroende av dem för sin rikssak. Välsignade förmån, oändliga ansvar!

Se, begrunda, tillbedja, offra, blive det vår del under denna julhögtid!

Erik Folke.

»Han kommer till vår frälsning sänd, och nådens sol, av honom tänd, skall sig ej mera dölja. Han själv vår herde vara vill, att vi må honom höra till och honom efterfölja, nöjda, höjda över tiden, och i friden av hans rike en gång varda honom like.» Sv. Ps. 55: 4.

Trettondag jul, gemensam bönedag för missionen.

Internationella Missionsrådet, nära nog samtliga protestantiska missioners samarbetande råd, har anbefallt en gemensam årlig bönedag för missionen i varje land. Svenska Missionsrådet har med glädje beaktat denna vädjan och valt Trettondag Jul som lämplig dag för vårt land och folk.

Vi uppmana därför alla, som nitälska för missionens stora och heliga sak, att den dagen samlas i kyrkor och bönehus samt enskilt i hemmen att med endräktiga hjärtan bekänna vår synd och skuld och anropa Herren om ny nåd och välsignelse över oss själva och arbetet i missionens tjänst.

Den svenska missionen, i likhet med vad som sker i andra länder, arbetar i skilda sällskap och på olika fält i hednavärlden. I stort sett ha vi dock samma stora mål, Guds förhärligande genom Jesus Kristus och frälsningen i honom samt inbärgandet av en rik skörd för de himmelska ladorna. Gemensamt känna vi ock, att vi alla äro svaga människor, som i denna stora gärning äro helt beroende av Guds hjälp och välsignelse. Och som lantmännen, vilka arbeta sida vid sida, var och en för att vinna det allra bästa på sina tegar, äro beroende av samma värmande sol och vederkvickande regnskurar, så behöva ock vi gemensamt samma andliga välsignelse från Gud.

Vi behöva i sanning sol och ljus och en stark värmevåg över missionsproblemet i denna tid. Klarare sikt i denna sak är av nöden bland Kristi bekännare. Mycket är redan uträttat och stora segrar ha vunnits, men det mesta återstår, då mer än halva mänskligheten ännu vandrar i okunnighetens mörker. Du Guds församling på jorden får ej domna av i din nitälskan, tänkande att så mycket uträttats, att du kan känna dig nöjd och tillfredsställd. Det finns dock icke något annat namn än Jesu namn, i vilket frälsning gives. Denna kristendomens grundsanning måste komma fram bland oss i det klara dagsljuset, så

att vi se vår plikt mot dem, som ännu ej fått evangelium. Detta strålande ljus skall förvisso framkalla en värmevåg i kristenheten, som skall betyda en genomgripande lyftning och förnyelse över missionen.

Endast den Helige Ande förmår att göra denna sanning och missionsbudet i sin fullhet levande för församlingen. Vi behöva därför bedja om en rik andeutgjutelse över kristenheten till en förnyad och allt klarare blick på missionen samt en starkare och allmännare nitälskan för densamma. Ett uppfriskande nådesregn behöver ock falla över de besådda fälten i hednavärlden, att ordet må slå rot och bli till frälsning för människorna. Vi äro ej nöjda med en förbättrad kultur och sannare kunskap, vi önska och bedja om Andens sanna frukter, om kärvar, som bindas för Guds lador.

Svårigheterna äro många och stora. Men evangeliets makt är ändå större. Hedningarna larma och folken tänka fåfänglighet, men den som bor i himmelen ler och talar om sin Son, som han insatt som konung på Sion, sitt heliga berg. Han har fått löftet: »Jag skall giva dig hedningarna till arvedel och jordens ändar till egendom». Och det är Sonen vi tjäna i det stora, härliga missionsverket. Gud vare tack, som giver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus. Låtom oss därför med frimodighet, i trons tillförsikt och i all endräkt gå fram till nådens tron och begära den hjälp vi behöva. Det är Herrens verk, och vi äro hans tjänare. När han gav missionsbefallningen, talade han ej om lärjungarnas makt och förträfflighet eller om deras resurser utan om sin egen makt och härlighet. Lärjungarna fingo befallningen, svaga som de voro, men han beledsagade dem med denna försäkran: »Mig är given all makt i himmelen och på jorden. Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar. Och se, jag är med eder alla dagar intill världens ände.»

Församlingarnas pastorer bedja vi vänligen beakta denna vädjan och var på sin ort giva missionens vänner tillfälle att deltaga med i denna gemensamma bönedag. Bönens välsignelse delas alltid så, att den bedjande får sin rika del, även om han beder för andra. Missionsbönen är dessutom en bön om ett rikare och fullare andeliv för oss själva och vara församlingar.

Bedjen och I skolen få, på det att eder glädje må bliva fullkomnad.

Stockholm i december 1928.

Svenska Missionsrådet.

Chang vår förste evangelist.

Budet att Missionens första medhjälpare gått över gränsen var för mig ett sorgebud. Under de första prövande åren i Kina var han den trofaste vännen, den trogne hjälparen och den självförsakande tjänaren, hängiven sin Gud och hans sak som få.

Chang kom redan i evangelii begynnelse i sin hemprovins Shansi till tron på sin Frälsare. Detta skedde i mitten av åttiotalet på en station, som just grundats av Kina Inlandsmissionen några dagsresor norrut ifrån Yuncheng. Då jag i slutet av år 1888 gjorde mitt första besök på vårt fält, fann jag honom i Yuncheng, där han bedrev opicasylverksamhet efter pastor Hsi's mönster. Han var genast villig att bliva min medhjälpare. För denna tjänst begärde han ej mer än nog att i sitt ställe anställa en dräng i hemmet, omkring 6 kr. i månaden.

Innan Chang kom i beröring med kristna, var han en ivrig gudssökare. Redan vid nitton års ålder tänkte han djupt över dödens gåta, och han bävade för den stund, då han skulle möta döden.

Under djupaste rörelse talade han en gång om denna sin oro. Om ni anade, sade han, vad det är för en hedning att dö, skulle ni förskräckas, och då skulle ni förstå, vad evangelium betyder för oss. Da Chang under åhörandet av en predikan över Ebr. 2 fick höra, att Jesus löst dödens band, blev han alldeles överväldigad av glädje och tacksamhet. I sin glädje trodde han att börja med, att detta ljuvliga budskap skulle omfattas av alla med samma glädje, som han kände. Han blev visserligen

missräknad däri, men det förlog dock ej hans nit för själars frälsning. De första, han fick föra till Jesus, var sin åldriga moder och sin unga hustru. Hustrun blev sedan ett verkligt stöd för honom. Chang var varm och nitälskande, men han hade ock sina svaga stunder, då frestaren var nära att föra honom på villovägar. Då var det hustrun, som såg klart, och hon sparade ingen möda att föra honom till rätta. Jag minns, huru han efter en sådan frestelsestund offentligen vid en gudstjänst tackade Gud för förmånen att äga en hustru, som kände igen frestaren, även då han kom med sina finaste frestelser.

För den unge missionären var Chang en ovärderlig vän. Han var alltid så villig att förklara kinesiska förhållanden, han var en vaksam rådgivare i alla lägen, han var den ömme vännen, som såg till, att jag fick tillräcklig och lämplig föda, han varnade för bedragare, och under allt detta deltog han med hela sin själs intresse i missionsarbetet.

I detta var han besjälad av en andlig hänförelse. Jag minnes ännu så klart en diskussion, som utmynnade i en rätt het disputation, som han under en resa hade med en ung kines, en student ifrån en kristen högskola vid kusten. Denne unge man sökte hävda, att om ej missionen upprättade högre skolor och hade till sitt förfogande stora penningeresurser, voro dess utsikter till framgång i Kina ringa. Chang åter hävdade, att intet annat behövdes för en framgangsrik missionsverksamhet än andligt sinne och den helige Andes kraft. Hans opponent gav honom en medlidsam blick och förklarade, att han nog skulle få se, att sådant var ej alls tillräckligt ibland kineserna.

Som Chang själv hade kämpat en långvarig och hard kamp för att finna frid, kände han mycket varmt och djupt för alla dessa sökare efter sanningen, som just vid den tiden voro ganska talrika i den delen av Kina. Han var outtröttlig att uppsöka dessa och söka hjälpa dem in på vägen. Men alla voro ej lika ärliga som han, och han fick göra många nedslående erfarenheter.

Chang hade som gosse fått någon liten skolutbildning. Genom trägna självstudier hade han förkovrat sig ej så litet, och efter sitt inträde i den kristna församlingen var han mycket flitig att göra bruk av sina kunskaper för evangelii utbredande bland sina landsmän. Han versificerade Nya Testamentets evangeliska berättelser. Därigenom hoppades han, att dessa skulle intaga de hedniska balladernas plats ibland folket. Hans sorg var, att han ej ägde medel att låta trycka sina alster.

I likhet med vad ofta är fallet hos kineserna hade Chang talets gava och var därför gärna hörd både i församlingen och ute ibland hedningarna.

Men fienden, som kände Changs svaga sidor, var ej overksam. Han fann snart ett tillfälle att leda honom bort från den första enfalden i Kristus. I provinsen Shensis huvudstad Sian hade en engelsk mission upprättat en boklåda. Chang blev kallad till dess föreståndare. Där hade han rika tillfällen att få sin vetgirighet tillfredsställd. Och den myckna läsningen uttorkade den enfaldige trons källåder hos honom. »Världslig Vis» fängade hans öra. Nu inträdde en tid, som satte spår efter sig under hela hans följande liv. Herren väckte honom visserligen kraftigt genom hans äldste sons död. Denne talade på sin dödsbädd mycket allvarligt med sin far och varnade honom för att fortsätta på den väg, han beträtt. Intrycket stannade dock ej länge kvar i Changs hjärta.

Snart fick Chang offentliga uppdrag, som han emellertid ej var vuxen att sköta. Sin hustru, som varit hans starka stöd, förlorade han genom döden, och då han en tid därefter gifte om sig, befanns det, att han fått en opiumrökerska in i hemmet.

Under mitt sista besök i Kina sammanträffade vi flera gånger. Vi dröjde då gärna vid de första tiderna. Han öppnade beredvilligt sitt hjärta för mig och lät mig förstå, vilken kamp som stått och som ännu stod därinne. Han längtade tillbaka till den första kärlekens tider. Han ville ock, att jag skulle förstå, att han alltfort ville vara Herrens och att han skulle nå målet även han.

Nu är hans jordevandring ändad. Vi tacka Gud för vad han gav oss genom honom, och vi vilja tro och hoppas, att Chang till slut fått kronan.

E. F.

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Utträdande missionärer.

Missionär *Josef Em. Olsson*, som de senare åren studerat i Amerika, har meddelat, att han och hans hustru i höst utresa till Kina såsom missionärer tillhörande Kina Inlandsmissionens amerikanska gren. De utträda alltså ur Svenska Missionen i Kina, men utresa till Kina såsom medlemmar av ett missionssällskap, som står oss synnerligen nära, vilket gör att vi i viss mening ännu få stå i gemenskap med dem, och därför äro vi glada.

Tacksamma till Gud för vad han givit oss genom missionärsparet Olsson tillönska vi dem även i fortsättningen Guds rika välsignelse samt nåd till att bliva till välsignelse.

Utresande missionärer.

Kommitténs för Svenska Missionen i Kina Arbetsutskott beslöt vid sitt senaste sammanträde att i den mån Herren förser med medel och vägen i övrigt öppnas i början av det nya året utsända följande missionärer till Kina: Missionärsparet *Nils* och *Olga Svensson*, missionär *Johannes Aspberg* samt fröknarna *Maria Björklund* och *Elna Lenell*.

Vi anbefalla dessa vänner åt missionsvännernas kärleksfulla hågkomst i förbön. Bedjen ock att Herren i sin nåd och i sin goda tid må förse med medel för dessa utresor!

Sinims Land.

På sista sidan av dagens nummer av Sinims Land återfinnes prenumerationsanmälan för denna vår missionstidning, och vi ville härmed fästa uppmärksamheten därvid.

Samtidigt ville vi också uttala ett varmt tack till våra vänner, som år efter år gå in i kärleksgärningen att sprida Sinims Land. Vi tacka även Gud för dem och bedja Gud giva dem nåd och kraft till uthållighet och oss många nya sådana vänner.

Trettondedagen

anordnar S. M. K., i likhet med föregående år, kl. 11 f. m. en *missionshöglid i Betesdakyrkan*, Floragatan 8, Sthlm, då sparbössor och offergavor mottagas.

Program för mötet kommer att införas såsom annons i Sv. Dagbladet, Sv. Morgonbladet och Stockholms-Tidningen. Missionens vänner hälsas varmt välkomna, och vi anbefalla mötet åt deras hågkomst och förbön.

Upproret i Kansuh.

Denna uppsats intages i vår missionstidning särskilt emedan den utgör ett så belysande exempel på de svårigheter den nuvavande regeringen i Kina har att övervinna. Vi önska alltså, att den skall giva anledning till förbön för dem, som innehа inflytelserika poster i Kinas samhällsliv.

(Red:s anm.)

Tillförlitliga underrättelser från Kina bekräfta, tyvärr, de meddelanden, som tidigare varit synliga i tidningspressen, om att 200,000 kineser dödats av fanatiska muhammedaner i nordvästra Kina. Upproret, som utbröt i april, och som ej tog slut förrän i september, var åtföljt av oerhörda grymheter. Det ändades därigenom att general *Suen Lien-chung* med sina 150,000 utvalda män, intog staden Liangchow, rebellernas sista tillhåll.

Ledaren för upproret var general *Ma Ting-hsiang*, som, ehuru han ständigt förklarade att han stred för muhammedanernas självständighet, dock fick jämförelsevis litet understöd av övriga muhammedanska ledare i provinsen Kansu, men

däremot pekuniert understöd och hjälp förövrigt från kommunisterna. Underrättelser från den nationalistiska regeringen giva ock vid handen, att då deras fälttåg mot Peking var i sin början, Fengtienpartiet utanordnade en summa av en och en halv miljon dollars att fördelas mellan generalerna Fang i Honan, Li i Shensi och Ma i Kansu. De uppmanades i samband härmed att göra uppror mot general Feng Yu-hsiang, och på så sätt hoppades man kunna hindra dennes uppmarsch mot Peking. Som ersättning utlovades åt dessa tre generaler kontroll över de nämnda tre provinserna.

Då dessa planer voro på väg att realiseras utsände general Ma ett cirkulär till muhammedanerna i Kansu av följande lydelse:

1. Nationalarmén är fiende till muhammedanerna. Om dessa ej försvara sig kommer general Fengs trupper att driva ut dem ur provinsen Kansu.

2. Det är Alla's önskan att det vart sextionde år skall utbryta ett stort uppror och vart trettionde ett litet sådant. Detta år är det jämt sextio år sedan det stora upproret under kejsar Tung-chi utbröt och trettio år sedan det lilla upproret under kejsar Kuang-Hsu ägde rum. Det är därför Alla's önskan att alla muhammedaner i Kansu nu göra uppror.

3. Kineserna äro muhammedanernas fiender. Den muhammedan som dödar tio kineser kommer att efter sin död gå till himmelen.

4. I den händelse Fengtienpartiet (Chang Tso-lin) bekämpas av nationalistpartiet, komma dessa senare att med all säkerhet draga sig tillbaka till Kansu och då finnes det i den provinsen icke mera någon plats för oss muhammedaner.

General Ma's familj har under flera generationer intagit en framstående ställning bland muhammedanerna i Kansu. Då det blev kungjort att han gjort uppror mot kineserna var det mer än tjugutusen fanatiska muhammedaner som förenade sig med honom. Tusende kineser massakrerades och rebellerna plundrade, dödade och satte eld på ett stort antal byar allt efter som de bestormade städerna omkring Liangchow, som ligger 150 engelska mil nordväst om provinshuvudstaden Lanchow. Upproret spred sig även till de södra och sydvästra trakterna kring Lanchow med den påföljd att en massa människor omkommo och oerhörd förödelse ägde rum i trakterna kring Hochow och Titao, betydande städer i Kansu.

Nu, då upproret är kvävt, vidtager general Feng åtgärder för att åvägabringa ett samarbete mellan de kinesiska och muhammedanska myndigheterna i Kansu. Bland andra åtgärder som vidtagits märkes en reducering av jordskatten och inbjudan till de muhammedanska ledarna att bevista en konferens i Lanchow. Han har ock för avsikt att upprätta skolor för de muhammedanska barnen, så att de må kunna komma i mera beröring med kineserna och bliva mera upplysta om förhållandena i den yttre världen.

August Berg.

UNGDOMENS AVDELNING

Steningevänner!

I kulen adventstid gå tankarna till sommardagarna på det vackra Steninge. Det var dock något mer än naturen och omgivningarna där, som gav de skönaste och innehållsrikaste minnena, det var det levande inslaget, den missionsintresserade ungdomsskaran. Jag tänker på orden i sången »Som blomman sluten än i knopp, dock mognar ur sitt tvång», och jag ser framför mig en härlig och välsignad frukt av den sådd, som nu under några år under så löftesrika förhållanden såtts på Steninge.

Jag lyssnade nyligen till berättelsen om upprinnelsen till Stockholms Stadsmission för sjuttiofem år sedan. Den började även den ringa och oansenlig. Är det ej så med allt stort och förblivande verk? De mäktiga floderna ha sin upprinnelse i små och obetydliga rännilar, innan de, kraftiga och

starka, rinna ut i havet. »Den ringa begynnelsens dag», vem skulle väl förakta den?

Och det är nu till Eder, kära unga Steningevänner, jag vill sända en jul- och nyårshälsning, med det tillropet: »Låten icke Edra händer sjunka!»

Bedjande och väntande står en skara här hemma i Sverige för att se vilka av Eder, Herren vill kalla till sin tjänst på missionsfältet. Bedjande och spanande står en annan skara där ute och väntar att från Eder krets den så välbehövliga förstärkningen skall komma.

Det torde nog vara Eder bekant, att det för en tid delvis nedlagda missionsarbetet nu återupptagits, och att från alla våra stationer i varje brev ingå meddelanden om huru innerligt efterlängtade missionärerna varit och huru de välkomnats. Ni veta nog också huru glest besatta våra missionsstationer f. n. äro. Vi behöva hjälp! Skall den månne icke komma även från Eder krets? »Gå med Gud, han dig bevarar. Gå med Gud!»

Och så till sist, frambären i förbön Guds församling därute i denna sållningens och nydaningens tid. Bedjen för våra arbetare, att de må få nåd att med glädje och frimodighet hålla ut i sitt så ansvarsfulla kall. Bedjen ock, att den missionerande församlingen i hemlandet ej må tröttna i sin tro och sitt kärleksarbete. »Sätt ett ädelt mål dig före, Till Guds ära allt du göre.»

Med de hjärtligaste jul- och nyårshälsningar.

Eder förbundne medarbetare
August Berg.

Steninge Slott.

Sången som hördes.

Enligt en gammal berättelse bodde för länge sedan några munkar i ett kloster »någonstans i Frankrike». Dessa voro mycket älskade utöver hela landsbygden runt om för sina välgärningar och kärlekstjänster. Egendomligt nog förhöll det sig emellertid så, att ingen av dem kunde sjunga. Huru väl de än försökte och även gjorde sitt allra bästa, så var sången i mässan fullkomligt misslyckad, och det blev med tiden deras stora sorg, att de endast i sina hjärtan kunde »sjunga till Herrens ära».

Så en dag for en främmande munk vägen fram och bad om härberge. Till stor glädje för alla i klostret var han en förträfflig sångare. Hög och ren klingade hans röst över de andras, och den ene efter den andre av munkarna slutade upp med att sjunga för att bara lyssna, tills slutligen den besökande sjöng ensam. Avundsjuka hystes emellertid inte av de goda munkarna. Tvärtom fröjdades de uppriktigt över att äntligen ha fått härlig sång i sin gudstjänst, och de samrådde om att behålla sin gäst för beständigt.

Men följande natt uppenbarade sig en ängel för abboten i en dröm. »Varför var det ingen sång i kapellet i afton?» frågade

han. »Uppe i himlen lyssna vi alltid till den härliga sången, som stiger från ert kloster vid mässorna där, men i afton blevo vi sorgligt nog missräknade.» »O, det måste vara ett misstag», ropade abboten. »Vanligen ha vi ingen sång alls, som är värd att höras, men i afton hade vi en skolad sångare med en underbar röst. Han sjöng så underbart att alla vi andra bara lyssnade. Det var första gången under alla dessa många år, som vi haft verklig sång.»

Ängeln log och sade stilla: »Och likväl — *i himlen hörde vi ingenting*».

(Övers. av G. V. Wester.)

FRÅN MISSIONÄRERNA

Från arbetsfältet.

(Utdrag ur brev.)

I går mulnade det, och på aftonen till och med regnade det några droppar, men det blev ingenting mer under natten, och nu i dag har det börjat blåsa, så att molnen skingras väl snart, och så är det slut med hoppet om nederbörd igen. Det är fullmåne idag, så att det skulle varit litet lättare för regnet att falla, men barometern stiger, och så göra även brödpriserna. Emedan det är omöjligt för de fattiga att förtjäna nog för sig och de sina, ha många börjat ge sig av på utvandring till andra trakter. Löv och sådant blandas med mjölet av dem, som äro kvar, och nu få vi väl snart de vanliga hungerepidemierna. Böldpesten har också kommit in i provinsen och är redan söder om Taiyuan, så att vi veta ej, hur snart den kan vara här. Allt tyder på stor nöd under vintern. Dyrtiden gör ock röverierna allt mer allmänna. Det är blott några dagar sedan en man rövades några li från Yuncheng, fastän han ej hade mycket pengar på sig. En man från en växelbutik rövades mellan An-yi och Yuncheng för ej länge sedan, och det fastän vi ha stark garnison här och vägen patrulleras.

För att komma tillbaka till missionsarbetet skall jag väl berätta något om vad jag hört från olika delar av fältet.

Malte Ringberg är ute på rundresa i Honan, där han först deltog i Sinan stormöte. Han skriver, att de hade flera besökande från andra stationer, och att mötet var ej blott väl besökt utan även kvalitativt ovanligt varmt och gott för att vara i dessa tider. Det kändes som för 15 år sedan, säger han, så fritt och innerligt. Herren give att det ginge på djupet, och att nöden finge både draga de troende tillsammans och närmare Gud!

Från Sinan skulle missionär Ringberg till utstationer i Mienchih distrikt, och for därför tillbaka till den stationen. Där fann han soldater åter inkvarterade, så att vad som gjorts för att få lägenheterna beboeliga varit förgäves. Det lär nu vara stora transporter av soldater österut igen, och det affekterar alla våra stationer efter stora vägen och järnvägen där. Det kom för litet sedan ett brev från Loning (f. d. Yungning) med inbjudan till Ringbergs och oss att övervara stormötet där. Om Malte Ringberg kan, så reser han nog dit, och jag hoppas så innerligt, både att hans hälsa skall stå honom bi, och att han ej skall bli antastad av rövarna, som annars husera svårt på den trakten. Det blir ej lätt för de troende att själva samlas, ty det är ej blott farligt på vägarna, utan om husen lämnas utan tillsyn, så plundras de av sådana, som ej ha mod att röva men vilja stjäla, när tillfälle ges. Jag har hört, att det skall vara riktigt livligt i andligt hänseende bland de kristna och »anhängarne», men det skall bli roligt att få höra, vilka intryck Malte Ringberg får personligen. Det är så mycket »blandsäd» i dessa dagar, att man ej vågar taga för gott, vad man hör, utan att någon riktigt kan vittna om det av personlig erfarenhet.

De fa troende i Shanchow samlas nu också till möte, och syskonen Carléns äro där tillika med Judith Hultqvist. Där är stationen för tillfället utrymd av soldater och andra snyltgäster, men alla nycklar följde med, när Feng och hans stab reste

därifrån västerut, så att jag vet ej, hur Oscar Carlén kommit in i rummen. Det har varit mycket intresse bland kvinnorna i trakten där, och de behövde en bibelkvinna stationerad på platsen. Nu är allting så förfallet och smutsigt, att det ej är lätt att ha några större samlingar, men kineserna få ta det, som det är i dessa tider, och så få även vi.

I Lingpao är det dock omöjligt att samlas, ty stationen är åter full av soldater. En general bor i gästrummen med sin familj och sin livvakt, och 100 man bo i kapellet, vilket är »värre än en rövarekula». Oscar Carlén var på utstationen Chüe-long chen över förra söndagen, och där var mycket folk. Verksamheten där är fortfarande mycket livlig, och Herrens Ande synes vara i rörelse bland folket. Ett par hundra män och kvinnor samlas regelbundet till gudstjänst, men de behöva så väl mera undervisning. De skola ha Lingpao församlings stormöte i Chüechow andra söndagen i november, om Gud vill. Oscar Carlén får därför resa från Juicheng, där de ha sitt möte första söndagen i månaden, till Chüe-chow (= Chüe-iong chen) och därifrån direkt hit till Missionskommitténs sammanträde den 15. Det blir påkostande med alla dessa bergsfärder, men Herren skall väl hjälpa igenom och ge frukt av arbetet.

Vår medarbetare Ho Sz-ching, som var i rövarehänder i varas, har nu blivit rövad av platsens tjuvliga, så att han och hans familj stå utan kläder till vintern. Man vet ibland knappast, vilka som äro mest beklagansvärda, rövarna eller de rövade. För de senare är ju förlusten ofta oersättlig och lidandet svårt, men de förra drivas ofta av nöd till sitt yrke och ha inga utvägar eller utsikter att kunna återga till ett hederligt liv. När det blir kallt, så måste de ju skaffa sig kläder, och så gå de och taga, där det finns.

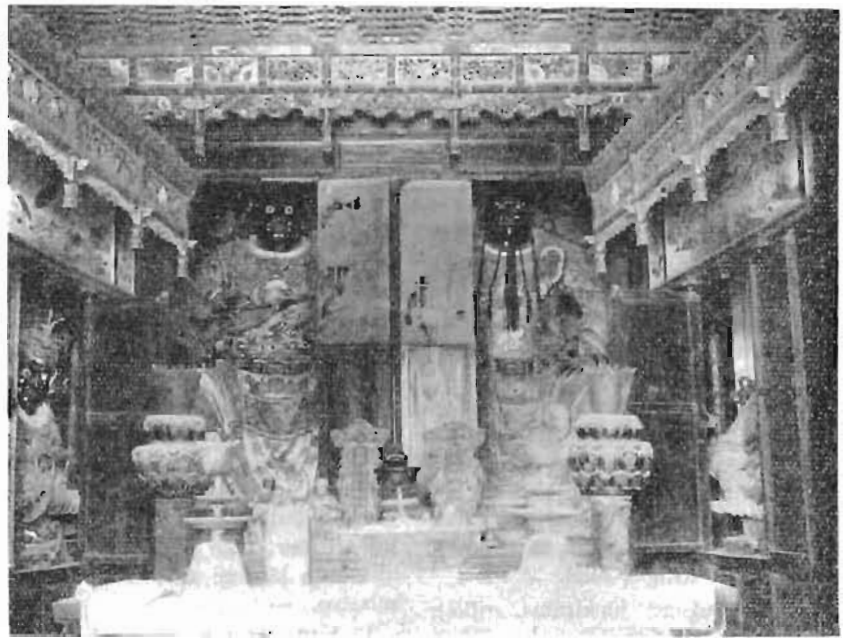

Tempel i trakten av Yuncheng.

Det är tre veckor sedan vi, Ethel och jag, reste till Yüsiang, dit vi inbjudits till deras höstmöte. Det var ej väl besökt, ty lantfolket hade ju ej tid eller möjlighet att i större utsträckning vara borta från

sina hem. Så många, som kunde vattna sina fält, höllo på med det dagen i ända, och på en del håll, där de hade råd att hyra arbetare, fingo dessa vinda upp vatten och leda det ut i rännilar över åkrarna, under det att gårdsfolket själva arbetade på nätterna. På så sätt hade de fått sin skörd räddad och hade möjligheter att så vetet, men allting annat fick stå tillbaka, och vem kan kasta sten på dem i sådana tider?

Emellertid hade vi ett gott litet möte, då det ombyggda kapellet först togs i bruk, och gamle pastor Ching fick överlämna den ombyggda stationen till församlingsrådet. Hans systerson, diakonen Chang Chung-sin, är där som hans biträde, ty han börjar känna sig oförmögen att sköta allt, och församlingen bidrager till Changs underhåll. Troligen blir han snart efterträdare i stället för medhjälpare, och pastorn ville redan nu överlämna allt åt honom. Själv vill den gamle komma till Yuncheng för att vila efter sitt ansträngande arbete med byggande o. d., som tagit hans sista krafter. Han är glad att åtminstone ha fått det något så när ordnat i yttre hänseende för dem, som skola fortsätta arbetet, tycker han, så att de kunna ägna sig åt den andliga sidan utan att hindras av olämpliga lägenheter, som han haft att dragas med.

Jag var så glad att förnimma, vilken andlig mognad Chang syntes hava vunnit dessa år, och jag tror, han fått genomgå en verkligt andlig kris, särskilt nu med anledning av de söndrande rörelserna, som tvingat honom att tänka djupare och pröva sin egen grundval bättre.

Kvinnoskolan i Chichchow har egentligen ej kunnat börja sitt arbete i höst, ty jag tror det endast varit en elev på grund av dyrtiden. Fru Ni har därför varit i stånd att deltaga mera i evangelisations- och församlingsarbetet och har även varit med i tältet en tid. Deras tält har varit uppslaget i sex veckors tid på samma plats, och folket vill ej låta dem flytta det. Vi se mer och mer, att den långa vistelsen på en plats ger mycket större möjligheter att nå fram till hjärtana med budskapet, ty en vecka eller fjorton dagar räcker ej att tränga igenom skalet av okunnighet, fruktan likgiltighet och fiendskap. Åtminstone en familj i byn har redan tagit bort sina avgudar, och mötena äro alltfort väl besökta, särskilt om kvällarna, ty på den trakten ha de inga bevattningsmöjligheter, varför folket ej är så upptaget med arbete. Sedan nu Henrik och Hilma Tjäder kommit åter, har Henrik också rest till tältet och bibelkvinnorna med, så att de skola kunna undervisa de intresserade.

Vårt tält här i Yuncheng är nu i östra landsbygder och vi ha uppmuntrande underrättelser från arbetarna där. Ledsamt nog hade ett par frivilliga arbetare av sjukdom i sina hem förhindrats resa dit, så att de två unga bröderna voro överarbetade. Nu ha vi sänt till dem portvakten på stationen, som är så nitisk och villig att vittna om sin Frälsare, och vi ha ställt om att en äldre, duglig kvinna kommer dit för att hjälpa till med den kvinnliga emottagningen. När man inte har någon äldre man med, så är det ej bra, att det ej finns någon kvinnlig arbetare. Visserligen är kvinnornas frihet ojämförligt mycket större nu än förr, men man får lov att undvika allt, som kan ge anledning till tadel eller misstro. —

Vi hade vårt höstmöte här för fjorton dagar sedan, och det var gott och stilla samt gav en förnimmelse av ett sökande efter det, som ligger mera på djupet av det andliga livet. Pastor Kao förrättade dopen, och jag hörde någon, som sade sig aldrig ha förstått, att det var något så rikt och lyftande i dopet, som nu kom fram.

Under dopförhöret eller snarare genom frågor med anledning av dopförhöret fick jag också inblick i en del saker rörande kvinnornas prydnadssaker. Sammerligen, man kommer ej snart till botten beträffande innebörden av allt, vad kineserna göra och säga. En medelålders änka, som förut bar armband och ringar, kom till

dopet utan dem, och nu anser hon dem ej längre lämpliga, fastän det säkert är en försakelse att lägga av dem.

En ung man, som förut varit oss behjälpliga i tältverksamheten, har nu börjat med litet industri i en köping tillhörande Ishihdistriktet i syfte att kunna på detta sätt ha självunderhållande kristligt arbete i gång. Han har förklarat, att han visst ej vill åstadkomma någon söndring, men har ser hur omöjligt det måste bli i längden för församlingen att bero av missionen både för sin egen vård och undervisning och för arbetet utåt. Hans hopp är att på detta sätt göra det möjligt för en grupp i hans hembygd att bekosta allt sådant för sig själva och även kunna hjälpa till med evangelisationsarbetet. Huset, som de skola använda, är en gåva, och han hoppas arbetet skall inbringa nog att låta honom ägna en del av sin tid at Herrens verk. Ethel och jag skola, om Gud vill, resa till Ishih första söndagen i november och träffa da kanske honom där. Det skall bli roligt höra, hur det gått hittills för dem.

Robert Bergling och Estrid Sjöström reste över till stormötena i Hoyang och Hancheng. De kommo mitt i det förra, och mottogos med stormande glädje. De troende hade samlats trots nödtiden ganska många, och det var åtskilliga dop. Undervisningen synes ha varit ganska grundlig, en frivillig, kvinnlig arbetare hade varit synnerligen verksam och samlat ett halvt dussin kvinnor, som genom henne kommit till tron. En av de nydöpta sade: »Jag älskar Herren Jesus. Jag känner i hjärtat, att jag älskar honom.» Det är ju sådana hjärteerfarenheter, som man längtar att höra om, och de äro lika möjliga här som hemma i vårt land. Robert skulle fortsätta med möten i en del landskretsar, och jag hoppas, de ej bli hindrade på grund av oroliga förhållanden. Folket är vänligt som alltid.

Carl F. Blom.

»Ring i himlens klockor! Fröjd i dag det är.»

(Utdrag ur privatbrev.)

Robert Bergling och jag lämnade Dagny och Edla Bergling kvar i Yuncheng, emedan Dagny B. var trött efter resan från Peking och klen. Robert B. ville först se, »hur landet låg» på denna sidan floden efter alla krig och plundringar, innan han tog dem över.

Så reste bara vi två först till Hoyang och kommo mitt i brinnande stormöte. Att vi blevo *välkomna,* behöver jag väl ej säga. Ja, vet Du, det var en glädje stor och ömsesidig att åter få se varandras ansikten efter allt, vad som hänt under det gångna året.

Stackars Hoyang! Det har blivit illa åtgånget. Alla byar, värdshus och tempel närmast staden äro jämnade med marken öster om sta'n, och norr om staden stå boningshusen som tomma, gapande spökhus, där de ej äro brända. O, det arma folket, vad det har fått lida! Kineserna säga, att det går ej att tala om. Desto underbarare tyckte man bara det var att nu i frid och fröjd samlas med Guds folk i Herrens hus.

Flickskolan ha vi ju återfått, men den såg ryslig ut sedan soldaterna lämnat, så att läraren Hsüin har haft brått att vitvaska och laga. Nu hade han fått det riktigt rent och fint, så man förvånade sig riktigt. Den rara gubben, han är sig så lik.

Stormötet var *så* gott, mycket folk samlat, tolv rara, trevliga kvinnor döptes och tio män. Det föreföll vara en ovanligt andligt mogen skara kvinnliga dopkandidater denna gång. Jag hade personligt samtal i mitt rum med nästan alla, och det var riktigt uppmuntrande. Sedan reste vi till Peliang, där Robert B. hade möte och fortsatte därifrån till Hancheng.

Där, kan du tro, var liv och rörelse, och vi gråto både kvinnorna och jag, då vi träffades. Och männen äro sig så lika, fast det nu är åtta år, sedan jag först kom hit och såg gamle »aposteln» och San hsien seng, och ändå äro de precis som då, tycker jag. *Vad* det var kärt och roligt träffa dem alla!

Även där döptes tretton kvinnor och sju å åtta män. Goda möten och alldeles för mycket folk för att få rum i kapellet. Fast de sutto som packade sillar, så måste ändå kvinnorna sitta på tre å fyra bänkar utanför dörren också och de som sutto där hörde naturligtvis ej ett ord av vad som predikades. Även på manssidan sutto de utanför, men det gör ej så mycket, ty den dörröppningen är, som du vet, stor. Men det var *roliga*, goda möten, för vilka vi tacka Gud. Om kvällarna samlades vi och sjöngo sånger i kvinnornas rum, och bland dem ljöd med liv och kraft den gamla kända »Ring i himlens klockor. Fröjd i dag det är, Ty ett barn från synden vänder om». Det kändes, som om det var verklig frälsningsfröjd ibland de nydöpta. *Estrid Sjöström.*

Hemmavarande missionärers och hemarbetares adresser.

Missionsföreståndare och fru E. Folke, Klippan, *Drottningholm.*

Fredrika Hallin,
Ang. och Augusta Berg,
Anna Eriksson,
Emma Andersson,
Inez Bölling,
Nils och Olga Svensson,
G. A. Österberg,
} Missionshemmet, Duvbo, Sundbyberg.

Anna Janzon,
Ebba Burén,
} Rödabergsbrinken 1, $^{1}/_{2}$ tr., *Stockholm.*

Th. o. Sekine Sandberg, Komministergården, Ockelbo.

Ossian o. Edith Beinhoff, Komministergården, Ovanåker.

Rich. o. Hildur Anderson, Vintrosa.

Nath. o. Elsa Engbäck, Ingarud, Hasslerör.

Morris o. Carola Bergling, adr.: rektor Rudvall, Jönköping.

Judit Högman, Drömstigen 28, Smedslätten, Äppelviken.

Maria Hultkrantz, Björnö, Heljebol.

Maria Björklund, adr. Pettersson, Danderydsgatan 28, 1 tr., Stockholm.

Ester Berg, Hantverkaregatan 28, Stockholm.

Elna Lenell, Boda, Ovanmyra.

Hanna Wang, Bergvik, Östersund.

Johannes Aspberg, Boden.

Martin Bergling, Ynglingaföreningen, Jönköping.

Lisa Blom, Östbroga, Älvsjö.

Svea Forsberg, Sergelgatan 2, Stockholm.

Kerstin Danek, Örby Villastad 214, Älvsjö.

Martin Lindén, Kungsholmsstrand 121, Stockholm.

Insänd litteratur.

Bland Rysslands folk. I Missionens och Röda Korsets tjänst. Av Wilh. Sarwe. Andra delen. *Svenska Missionsförbundets Förlag 1928.* 438 sid. Häft. kr. 6: —, inb. kr. 7: 50.

Med den grundliga kännedom om ryska förhållanden, författaren besitter, var det att vänta, att han skulle ge oss något mycket värderikt, och det har han gjort. Man blir ovillkorligen gripen av bokens innehåll. De verklighetsbilder av nöd och lidande, som där uppradas, tala ett språk, som ej förfelar sin verkan, och den inblick, vi få i det ryska folkets inre med dess längtan efter frälsning och frid, de kristnas ståndaktighet under förföljelse, verkar väckande på missionsintresset. Författarens beskrivning av det storartade räddningsarbetet i Röda Korsets tjänst bland krigsfångarna i Sibirien är som en hjältedikt. Boken är värd att beaktas och förtjänar att varmt rekommenderas. *E. F.*

Paul Peter Waldenströms Minnesanteckningar 1838—1875. Samlade och ordnade av teol. och fil. kand. Bernhard Nyrén. *Svenska Missionsförbundets Förlag 1928.* 376 sid. Häft. kr. 6: —, kloth. kr. 7: 50, halfr. kr. 9: —.

En synnerligen intressant och målande tids- och personskildring. Bilderna ur »de gamlas» liv bli så levande, och man kan ej annat än dröja vid dem länge. Minnesteckna rens karaktäristiska framställning, hans öppna rätt-framma sätt att teckna personer och händelser fångar den läsandes uppmärksamhet. Sådana teckningar av det förgångna hjälper oss att förstå och bedöma det närvarande.

E. F.

Landgren med lådan. En värmländsk sångare och sångförfattare. Ett bidrag till kyrkohistorien av Anton Sundberg. *Svenska Missionsförbundets Förlag.* 56 sid. Pris kr. 1: —.

En liten skrift, som försätter oss tillbaka till den tid, då en ny livsflod i vårt land bröt fram. Vi lära här anyo läxan, hur Herren väljer och brukar sina redskap. Det är, som fördes vi tillbaka till de små källsprängen, vilka dock äro början till stora floder. Vi tacka Herren för Hans vägar, som han går här på vår jord i sin välsignade, frälsande gärning. *E. F.*

Från Viddernas Land. Evangeliskt arbete bland ryska folket. Utgiven av *Sällskapet för Evangelii Utbredande i Ryssland, Stockholm.* 125 sid. Pris kr. 1: 50.

»Den instinktiva antipatien mot 'ryssen' förvandlas vid en närmare bekantskap med de evangeliskt troende ryssarna, deras lidandeshistoria, deras helhjärtenhet och hängivenhet för Kristus till en deltagande och verksam sympati», heter det bl. a. i en av de många intressanta artiklarna i denna bok. Detta påstående är skäl nog för att läsa boken, och dess sanning bevisas säkerligen genom att läsa den. Häri skildras nämligen den framgångsfullaste rörelse missionshistorien känner, missionsarbetet i »de stora resursernas land såväl som motsättningarnas, överraskningarnas, godtyckets, folk- och språkförbistringens förlovade land». Många och intressanta äro ock upplysningarna om detta land. Såsom exempel må anföras, att det moskovitiska storfurstendömet, som utgör kärnan av riket, har haft en sådan utvidgningsförmåga på grannarnas bekostnad, att detsamma från år 1500 till år 1900 dagligen i medeltal lagt 130 kvkm. under sin spira, och att Brittiska och Utländska Bibelsällskapet år 1913 spred Nya Testamenten på 40 olika språk inom europeiska Rysslands gränser. Den ryska folkkaraktären, »en blandningsprodukt av sällsamma kontraster», skildras även. Dessa antydningar visa, att boken innehåller mycket av intresse. Den rekommenderas alltså på det varmaste.

M. L.

Hans Stjärna i Östern

25:e årgången.

Innehåller:

De nio drakarnas heliga moder. Ill.

Pilgrimen.
Poem av Carl F. Blom.

Glädje.
Av missionsförest. E. Folke.

Herman Dillner.
Av fil. doktor Karl Fries.

Det kinesiska nyåret.
Bearbetning av missionär Aug. Berg.

Högtid i fängelset.
Av missionär Carl F. Blom.

Brevröster.
Av fröken Lisa Blom.

Yi Sang-jai.
Av missionär Aug. Berg.

Herrens vägar.
Av fru Augusta Berg.

Folkskolläraren Ieh Kuang-tsu.
Av missionär Rob. Bergling.

Något om språk och språkstudier i Kina.
Av fröken Hanna Wang.

Oväntade situationer i missionärskallet.
Av missionär G. V. Wester.

Sändebud till Sinims land. Ill.

Nöd — Guds nåd.
Av missionär Martin Bergling.

Kalendern, som är rikt illustrerad, kan rekvireras från Sv. Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr. Stockholm.

Pris kart. 2: 25; kloth. 3: 25. Då minst 5 ex. köpes lämnas 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

Prenumerationsanmälan.

Missionstidningen

SINIMS LAND

anmäler härmed sin 34:e årgång.

Missionstidningen Sinims Land, organ för Svenska Missionen i Kina, utkommer vill Gud även under år 1929 enligt samma plan som under föregående år. Ansvarig utgivare är missionsdirektor Erik Folke, varjämte missionssekreterare Martin Lindén m. fl. medverka vid tidningens redigering.

Sinims Land utkommer under årets lopp med 20 nummer samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev från Kina, meddelanden från hemarbetet, uppsatser särskilt avsedda för barn och ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran. Från olika håll har red. haft glädjen mottaga vittnesbörd om att vår tidning fått vara till uppmuntran och välsignelse. Vi bedja att härmed få uttala ett varmt tack härför såväl som för allt det kärleksfulla intresse för Sinims Land, vilket på olika sätt tagit sig uttryck. Särskilt beder red. att till prenumerantsamlarna få uttala ett vördsamt och hjärtligt tack för deras uthålliga och osjälviska arbete för tidningens spridning.

Då nu årsskiftet närmar sig, ville red. dessutom till envar av tidningens vänner rikta en innerlig vädjan om hjälp med anskaffandet av nya prenumeranter. Tidningen behöver så väl det ökade ekonomiska stöd, som varje ny prenumerant tillför den. Men dessutom kan och bör en ännu högre synpunkt anläggas på arbetet med att samla prenumeranter. Denna kan uttryckas så: ju fler nya prenumeranter, desto fler vänner till missionen och förebedjare för densamma. Och ju fler förebedjare desto större segrar i hela det arbete, för vilket Sinims Land vill vara ett organ. Må då tidningens vänner själva med ny frimodighet gripa sig an med arbetet för att samla prenumeranter och må de bedja Herren mana fram och giva Sinims Land många nya verksamma vänner.

Slutligen bedja vi också få anbefalla Sinims Lands redaktion åt vännernas hågkomst i förbön. Red. känner djupt behovet av Guds nådefulla bistånd och välsignelse, och denna gives, det veta vi, såsom svar på bön.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90. Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla mot insändande till exp. av postens kvittenser kr. 2: 25 för varje 6-tal ex., men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

Redaktionen.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

III. — Jultankar. — Eder är född Frälsaren. — Trettondedag Jul. — Chang. — Från Red. och Exp. — Upproret i Kansuh. — Ungdomens avd. — Från missionärerna. — Adresser. — Insänd litteratur.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1928.